

JOSIP PEČARIĆ:
JOZO KLARIĆ KLAJO

Josip Pečarić

JOZO KLARIĆ KLAJO

Zagreb, 2026.

© *Josip Pečarić*

KAZALO

UVOD	9
DARIO KORDIĆ, PRIGODNO SLOVO KNJIZI <i>NEKA ZORI</i> <i>SJEME SLOBODE</i>	14
JOZO KLARIĆ KLAJO U MOJIM KNJIGAMA	17
KUZMA KOVAČIĆ: 'POVJESNIČAR – UKLANJATELJ', DRAGOVOLJAC.COM., 2024.	17
MISLI NA PROMOCIJA KNJIGE	17
JOZO KLARIĆ KLAJO: PROMOCIJA ZBIRKE PJESAMA “JEDNA JE ISTINA”	30
HRVATSKI BRANITELJ JOZO KLARIĆ – KLAJO NAKON PET DANA PJEŠAČENJA STIGAO U MEĐUGORJE	33
“BITKA ZA ŽIVOT” AUTORA JOZE KLARIĆA – KLAJE, HRVATSKOG BRANITELJA OBOLJELOG OD PTSP-A I PARKINSONOVE BOLESTI	35
J. PEČARIĆ I J. LUČIĆ, IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, 2026.	37
JADRANKA LUČIĆ – ŽIVOTOPIS	37
PROF. EMER. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ, DOPISNI ČLAN HAZU, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	41
DOLINA SMRTI	41
JOZO KLARIĆ KLAJO NA MOM FACEBOOKU	48
KLAJO - PRIČE S RATIŠTA	50

PISMO JOZA KLARIĆ-KLAJA	53
JOZO KLARIĆ KLAJO: POZIV NA PROMOCIJU KNJIGE JOZE KLARIĆA KLAJE – NEKA ZORI SJEME SLOBODE	55
OSMIJEH NA LICU TVOM	58
S FACEBOOKA JOZE KLARIĆA KLAJE	59
“NEKA ZORI SJEME SLOBODE” DOJMLJIVI ZAPISI RATNIH STRADANJA I SNAŽNIH EMOCIJA	60
MRAČARA - CRTICA IZ ROMANA "NEKA ZORI SJEME SLOBODE"	74
MOJ ŽIVOT MOJE PJESME MOJI SNOVI - STIHOVE ČITAO JOŠKO ŠEVO	77
ŽIVOTNA BORBA PRETOČENA U KNJIGU: PREDSTAVLJENA NOVA ZBIRKA PJESAMA JOZE KLARIĆA KLAJE	79
10. TRAVANJ - SJEĆANJE NA RATNIKE80 SKEJINI HOSOVCI	92
UZALUD NISU PALI	94
I VRIJEME JE STALO	95
NEKA RASTE NEKA ZORI HRVATSKA MOJA U SLOBOD	98
KATICA RUŽA HRVATSKA	101
ISTINA U PJESMI PJESMA U ISTINI	106
ANĐELI NAŠI NA NEBESIMA ZAŠTITNICI NAŠI	109
DOK JE SRCA BIT ĆE I HRVATSKIH MAJKI I RATNICA	111
JEDINA JE ISTINA POTPUNA ISTINA	141
RATNICI U BLATO BAČENI	143
O MAJKO U SVEMU VELIKA TI SI	145
BOGATI SIROMAH	158
UČITELJ JAKOV	159
BOŽIĆNO SVIJETLO	168
U DOBRU I U ZLU	172
VETERANI 126. BRIGADE – SINJ	175
IRAC	178
ZAŠTO ŠUTIŠ; NARODE MOJ?	179
SJENKE SMRTI	181
TAMBURICA	182
DO VJEČNOG SUSRETA	183

DON STIPE LJUBAS – PRONOSITELJ STEPINČEVA GLASA	
SVETOSTI	196
U POSJETI MAJCI JOZA KLARIĆA KLAJE	198
DIDOVE PRIČE IZ DAVNINE - IVAN KLARIĆ	204
NASLOVNICA IDUĆE KNJIGE	205
BLOG ‘KLAJO’	206
OČE LJUBIŠ LI ME	206
GORUŠIČINO ZRNO	208
PUSTINJA HRVATSKOG NARODA	210
GOSPODIN	212
PUT DO ČOVJEKA	217
SNJEŽNA OLUJA	219
KRIK BOLI IZ TAME	222
OJ CETINO U TEBI SE ZVIZDAN GASI	224
TORBA SRIĆE	226
DVORCI I VILENJACI SNJEŽNE NOĆI	228
DONTRINA I DOKTRINA	230
MIR VAMA	234
PRIJATELJ	236
U POČETKU BIJAŠE RIJEČ...	237
KAD POPUCAJU NITI ŽIVOTA	239
OBRAĆANJE ANJI ŠIMPRAGI	245
AUSTRALSKA UDBA	247
IGRE PRIJESTOLJA	251
BOGATI SIROMAH	254
TRAŽIO SAM VJERU	256
RECENZIJA - " SRCE OD KARTONA"	259
KLARIĆ BOŠKO (SPLIĆO) – ZA HRVATSKU KAO TIGAR	264
MOJA MAJKA	269
PREDSTAVLJANJE ZBIRKE PJESAMA JEDNA JE ISTINA	
DRUGO IZDANJE	271
SAMO JE JEDNA ISTINA	272
KAKO SE PROBIJALA DINARA	273
KAMEN SIVI	277
PISMOM TE ZOVEM	279
PONIZAN BUDI	279

TIŠINA I JECAJI RANJENOG GRADA	280
NEMIR VLADAR TIŠINE	282
HRVATSKA MOJA	284
AL' ISTINU UBITI MOGLI NISU	285
TAIK	286
TUGA RATNIKA	288
HRVATSKA MATI	289
U DOBRU I U ZLU	291
KRIŽ RATNIKA	292
JEDNA JE ISTINA	293
ZAŠTO ŠUTIŠ, NARODE MOJ?	294
NE TUGUJ MAJKO	295
SUNCE KOJE ZA ME SJA	296
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	297

UVOD

Ova knjiga je odgovor na pismo hrvatskog branitelja Joza Klarića Klaja: *Poštovani gospodine Pečarić, bila bi mi čast ako bi prihvatili i bili predstavljajući moje nove knjige "NEKA ZORI SJEME SLOBODE". Do sad je bila predstavljena u Veteranskom centru u Sinju i u Matici hrvatskoj u Splitu. Datum predstavljanja još nije određen, ali bi se trebalo održati u prvoj polovici lipnja. Šaljem Vam knjigu u PDF-u, a za koji dan bi Vam donio knjigu. Knjiga je izdana u nakladi Kulturnog društva Trilj i don Josipa Dukića Prihod od prodanih knjiga ide u humanitarne svrhe. Jedan dio Zajednici Cenacolo, a drugi dio pučkoj kuhinji grada Zagreba u župi sv. Ante na Svetom duhu.*

<https://www.youtube.com/watch?v=GPrGvXbQeuM&t=216s>

Drugi predstavljajući je bio Dario Kordić

<https://youtu.be/jHIpXEjci8s?si=GnNux8WxTDZSmNaS>

Pozdrav od srca Jozo Klarić - Klajo P.S. U prilogu je jednu crticu pod nazivom Mračara koju je pročitala Ana Čaleta.

https://youtu.be/5xB2FnfPLHY?si=_XoSaCLuhi24r9vF

www.youtube.com

Poslao mi je PDF knjige i korica:

Svog imenjaka Joza (tako me je zvala moja majka) sam upoznao na predstavljanju jedne moje knjige.

I nedavno je objavio tekst o svojoj bolesti:

subota, 9. svibnja 2026.

POMOGNITE OSOBAMA S POSEBNIM POTREBAMA

Poštovani svi, evo jedan kratki osvrt koji mnogo govori ako ga pažljivo pročitate. Pokušao sam pisati uredu pravobranitelja s posebnim potrebama. Na žalost nakon dugog čekanja dobio sam odgovor kako oni itekako brinu za takve osobe.

Dobri ljudi sad mi pisme pivajte

To b bio naslov mog promišljanja o mom problemu kod govora koji me sve više

muči i sve manje me ljudi razumiju.

To nije u jednu ruku pod normalno da me se teško razumije. Ipak kada malo pročestljamo i potražio ljude s Parkinsonovom bolešću i problemi s govorom padne mi na pamet bivši guverner HNB-a ROHATINSKI .

Nisam pratio njegov problem s govorom kroz duže razdoblje ali kada je bio na toj funkciji morao ga je svatko zapaziti. Toliko je teško govorio da je u jednu ruku bilo mučno slušati njegov intervju.

Ipak imao je sigurno mjesto pred mikrofonom jer je imao što kazati.

Meni je Parkinson dijagnosticiran 2014. pred kraj godine i prvu godinu nisam imao većih problema. Nakon smrti oca 2019. početkom godine moja bolest ima progresiju.

Mogao sam se još boriti s tim ali vidljivo je bilo da bolest nadjačava moje snage .

Ipak spremio sam se na bespoštednu bitku protiv nemani.

Danas nakon punih deset godina imam sve težih problema s govorom i blokadama nogu.

Koja je poanta ove moje prepiske s mojim fesićima.

Pa dragi prijatelji mogu se mnogim zahvaliti na strpljenju kojim su nagrađivali moje bitke s govorom. Svjestan sam da me teško može netko razumjeti kada sam u lošem tajmingu. Isto tako sam svjestan da su mi potrebni dobri ljudi koji su spremni ulaziti u razgovor kojeg neće možda razumjet.

*No mora li biti sve tako crno bijela priča u mojoj bolesti.
Ne mora i ja to znam i pokušavam objasniti mnogima kako se borim i
kako mi je potrebna pomoć i podstrek da bi bolje govorio.*

Samo jedan od primjera :

*Dolazim u ured državnog pravobranitelja za osobe s invaliditetom
NA MOJ POKUŠAJ DA KAŽEM ZBOG ČEGA SAM DOŠAO ŠTO ME
MUČI , DOBIVAM BRZINSKE NEGACIJE MOG GOVORA
POKUŠAJA I RAZGOVORA*

*Osjećaj je u meni da bih skričao od muke jer osoba koja me primila ne
pokušava ni 1 posto profesionalne etike primijeniti, već rafalno ispaljuje:*

- *Ništa vas ne razumijem!*
- *Dajte napišite!*
- *Dajte napišite na mobitel*

*Ta osoba nije pokazala ni zrno znanja koje bi morala imati kad se nalazi
na takvom mjestu.*

*Kada je ispalila sve malo je stala a ja sam počeo nabadati i slagati riječi.
Nakon dvije rečenice kaže mi gospođa:*

- *Pa ja vas sad boje razumijem i nakon toga smo počeli normalno
pričati.*

*Mogao bi nabrajati bezbroj situacija gdje bi iste primjera opisivao samo
s drugim osobama.*

*GOSPODO DRAGA MENI KONKRETNO U MNOGOME POMAŽE
PRISTUP OSOBE KOJA NIJE RAZUMJELA MOJ GOVOR SAMO I
VRLO JEDNOSTAVNO PONAŠANJE I KULTURNO OPHODENJE S
OSOBOM S POSEBNIM POTREBAMA*

- *Gospodine ispričavam se ali nisam vas razumjel(o), možete li mi
još jednom ponoviti.*

Ako ni tada niste razumjeli, možete kazati

Molim vas je li možete napisati što želite?

Sve to je potrebno kazati tonom koji je najnormalniji i za zdravu osobu.

Evo mali poučak kada sretnete osobu s posebnim potrebama .

U mnogome će te pomoći većem broj takvih osoba.

P.S. Jedna mala napomena onima koji bi trebali po svom radnom mjestu pomagati osobama s invaliditetom, osobama s posebnim potrebama i osobama s tjelesnim oštećenjem .

BILO BI ITE KAKO ZNAČAJNO KADA BI DOBILI NEKAKVE MALE MIKROFONE KOJI BI NAŠ BLAS POJAČAVAO I SAMIM TIME BI NAMA OLAKŠAVAO GOVOR KOJI IZISKUJE NAPREZANJE DOK GOVORIMO .

- Vrlo tih govor je jedan od simptoma osoba oboljeli od Parkinsonove bolesti.

JOŠ JEDNA NAPOMENA CJELOKUPNOM UREDU ZA OSOBE S POSEBNIM POTREBAMA

VJEROJATNO BI NARUKVICE KOJE BI BILE RAZLIČITE PO BOJAMA BILE ITEKAKO BITAN VIZUELNI POKAZATELJ ČOVJEKU KOJEG SUSRETNEMO DA BOLUJE OD xy BOLESTI I DA PO BOJAMA ZNAMO POSTOTAK TJELESNOG OŠZEĆENJA.

Osobno imam karticu s napisanom bolesti od koje bolujem i s druge strane piše da teško govorim. Većina reakcija ljudi kojima pokažem karticu je da nemaju novca jer su automatski zaključili da prosim.

**TEŠKO
GOVORIM**

**OBOLIO SAM OD
PARKINSOVE
BOLESTI**

U TRAMVAJU I AUTOBUSU BI BILO POŽELJNO DA OSOBE MLAĐE DOBI NE POMIŠLJAJU SJESTI NA MJESTA PREDVIĐENA ZA OSOBE S POSEBNOM POTREBAMA I INVALIDITETOM.

Evo nekoliko linkova s tekstovima u kojim bilježim moje sudare s ljudskom bešćutnošću i površosti.

<https://jozocarapice.blogspot.com/search/label/OSOBE%20S%20POS EBNIM%20POTREBAMA>

**TEŠKO
GOVORIM**

**OBOLIO SAM OD
PARKINSOVE
BOLESTI**

<https://jozocarapice.blogspot.com/2026/05/pomognite-osobama-s- posebnim-potrebama.html>

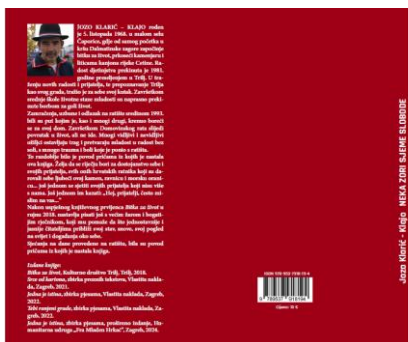
Doista je nevjerojatno što on sve uspije uraditi unatoč tome.

Knjiga je sastavljena iz tekstova iz mojih knjiga i mog facebooka u kojima se spominje Jozo Klarić Klajo, ali i izbor s njegovog facebooka. Sastavni dio ovog uvoda je i tekst Darija Kordića:

PRIGODNO SLOVO KNJIZI NEKA ZORI SJEME SLOBODE

Doista mislim da hrvatski branitelj Jozo Klarić Klajo zaslužuje i ovakav neuobičajen odgovor na poziv da predstavljam njegovu knjige: Odgovor knjigom o njemu.

Akademik Josip Pečarić

Jozo Klarić - Klajo
**NEKA ZORI
 SJEME SLOBODE**

Molitvići ga krunja sadjivati

Engli su zabrojeni stivali u snu, a Miko je
 ostan' budan. Kako se približavalo vrijeme
 odlaska kući, Miko je brvnala nervozan. Ni
 sate više ne može u mirnodolu dočicati: nje-
 ča odgovaraš dima i neću u naklonosti
 kreveta. Inače su osjećaji kao da otkidaju vije-
 nose i snu miran san, nego te poput stjeri
 traži odgovor zaštitu. Setao Miko je
 nuda pa se pokušavao u mirnodolu ugledati
 pri ču' lica. Sve te misli na ga pritiholetu grč
 u grudima bio je neugodan.
 Otkidavan ga svak' pacijenta iz posuka tr-
 gova i vrata u stranicu.
 I. Klarić - Klajo, Neka zori sjeme slobode

DARIO KORDIĆ

PRIGODNO SLOVO KNJIZI *NEKA ZORI SJEME SLOBODE*

Hrvatskog ratnika, pisca, pjesnika, hodočasnika i molitelja Jozu Klarića – Klaju upoznah na molitvi krunice na Jelačića placu, nakon čega Stvoritelj spaja naše putove gradeći divno prijateljstvo u Kristu, povezujući naša braniteljska bića, snove, osmijehe, jecaje, boli, radosti... Spasitelj nas spoji na Stepinčevu braniteljskom Križnom putu u Krašiću korizmenog petka prije Cvjetnice 2025. godine, u kojem žarkom molitvom otvaramo Nebesa za Kišu milosti koja se izljuje na našu domovinu Hrvatsku.

Brat Klajo me zamoli napisati nekoliko riječi uz njegovo novo literarno djelo *Neka zori sjeme slobode*. Pisao ga je s golemom ljubavlju prema Gospodinu i Hrvatskoj,

s neugasivom vjerom u postojanost saveza sa Stvoriteljem, kojeg Hrvati preko pape gotovo prije četrnaest stoljeća utisnuše u svoja srca i neizbrisivo uklesашe u velebitske i dinarske stijene, poškropivši ga kapljicom vina, zrnom soli i žita slavonskih polja i Jadranskog mora, te hercegbošanskih rijeka, udolina i planina.

Ovaj vrijedni Klarićev roman, prateći višedesetljetnu povijest nekoliko hrvatskih ljudi i obitelji, govori o borbi hrvatskog naroda za svoju dugo sanjanu hrvatsku državu.

Ovo s ljubavlju darovano djelo izlazi u godini velikih obljetnica: 1100. godišnjice Hrvatskog Kraljevstva, 80. godišnjice bleiburške tragedije i hrvatskog pogroma na mnoštvu križnih putova i 30. obljetnice vojno-redarstvene akcije hrvatske

vojske Oluje.

Kroz stoljeća sužanjstva i neslobode nicalo je sjeme koje su tisuće mučenika krvlju zalijevale.

U romanu pratimo časne i hrabre ljude iz Dalmatinske zagore Mirka, Stipicu, Matu i Jakova u vrtlogu Drugoga svjetskog rata. Tada „u njihovim selima nije bilo muških glava”, nakon godina vojevanja i kratkog življenja Nezavisne Države Hrvatske kojoj nije bilo omogućeno prebroditi dječije bolesti i izrasti u Velebitsku vilu koja lebdi od Jadrana do Drave, Dunava i Drine.

Kako sam autor Klarić kaže: „Atmosfera je bila turobna, pokisnuli vojnici poginutih glava čekaju ručak...” Kiša koja je rominjala predosjeća kraj.

Škripe i pećine kriju preživjele hrvatske vojnike koji se pokušavaju vratiti svojem domu i obitelji.

Uspijevaju izbjeći sudbinu tisuća mučki smaknutih, ruku svezanih žicom.

Kako su, Klajo veli, zarobljenici bili krvavi, rastrganih odora.

Partizani su ih bez milosti udarali i tjerali ispred sebe do prvog rafala koji ih je nemilice kosio. Bili su to neljudi, činili su zločine i bili strašniji od vruga.

Roditelji su iščekivali djecu iz rata s nebrojenim molitvama, upravljanih preko Gospe našem Stvoritelju, Spasitelju i Otkupitelju.

Činili su to u nadi protiv svake nade.

Majke su im, što u snu, što u javi, rukom milovale lice, doticale nježno svaku crtu i boru. Stipičin i Mirkov susjed i prijatelj iz mladalačkih dana Jakov, pripadnik partizanskog pokreta,

Božjom milošću uspijeva iz ralja smrti otrgnuti Stipicu.

Majka Božja čula je vapaje Stipičine majke i obitelji. Jedino ona zaliječuje smrtne rane.

Roman dalje prati naše junake u vremenu proplamsaja pokreta hrvatskog proljeća u kojem ponovno zatitraše njihova srca za Hrvatsku.

Opet su bušaci počeli pričati svoje priče.

Gastarbajterski žuljevi othranjuju mladež koja diše kršćanski, hrvatski...

Očevi im, sanjajući uskrснуće države Hrvatske, govorahu:

„Budite strpljivi, doće i naše vrime!”

Njihovi sinovi, studenti u Zagrebu, Marinko, Mate i Lovre proživljavaju premlaćivanja i uzništvo.

I oni žive u nadi. Izdržati sve nedaće, izgovarajući opetovano kao i očevi: „Doće i naše vrime!”

Poučno Klajo zbori: „Ljubav prema Domovini i slobodi bila im je snaga da u vjeri opstanu.”

Dolaze devedesete. Novi vjetrovi raspiruju žižak, svjetlo ponovo razbija tamu.

Hrvatska je dosanjana. Uskrsnula je iz pepela poput Feniksa.

Iz žiške koja je tinjala stoljećima razbuktala se vatra hrvatske „slobode.

Novi blaženi naraštaj hrvatskih sinova stvara, brani i oslobađa

Božjom providnošću Hrvatsku u Domovinskom ratu.

Rođena je Hrvatska, koja će slijediti Krista i živjeti vrijednosti za koje se oduvijek bori: Istinu, Pravdu, Mir, Vjeru i nadasve Ljubav.

Jozin vjetar s Dinare donio je trajnu slobodu hrvatskome narodu u svojoj državi Hrvatskoj.

„Niknulo je sjeme slobode, mučenici su ga krvlju zalijevali.

Neka raste, neka zori sjeme slobode, sjeme hrabrih hrvatskih ratnika.”

Ljubimo Boga, Domovinu i obitelj!

Zagreb, Cvjetnica, 13. travnja 2025.

Dario Kordić

JOZO KLARIĆ KLAJO U MOJIM KNJIGAMA

**KUZMA KOVAČIĆ: 'POVJESNIČAR –
UKLANJATELJ', DRAGOVOLJAC.COM., 2024.**

Goran Burić

MISLI NA PROMOCIJI KNJIGE

sa Branko Smrekar i 3 others na lokaciji Hvidr-A Zagreb.

Večeras u 18:00 sati bili smo u HVIDR-i Grada Zagreba, Slovenska 21.,
na promociji knjige akademika Josipa Pečarića

HAJKA NA HAZU / „MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA“

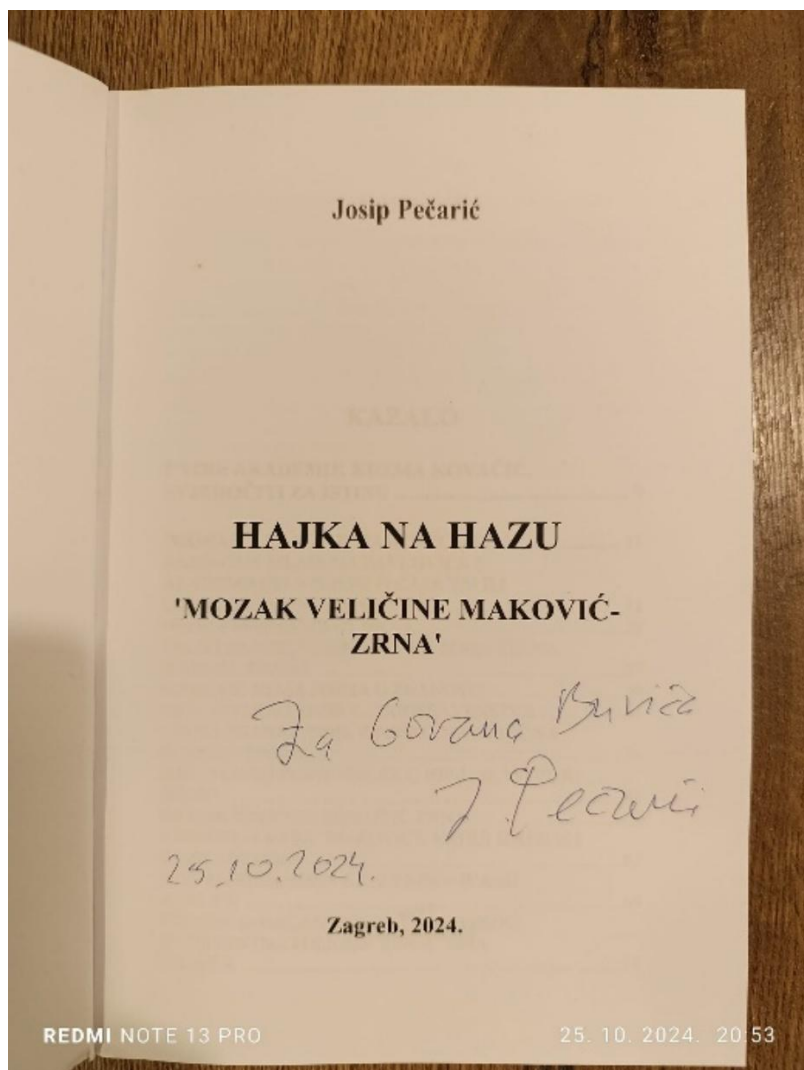
O knjizi je govorio akademik KuzmaKovačić, te odvjetnik ŽeljkoOlujčić
i autor knjige akademik Josip Pečarić s moderatorom Zoricom Gregurić
Kao na svakom događaju i ovaj put sam upoznao dugogodišnjeg
facebook prijatelje istomišljenike Branko Smrekar, Tomislav Polančec i
Jozo Klarić-Klajo

ZajednoSmoJači

BogiHrvati

p.s. tu je i knjiga s posvetom

#Tea 🍵 Goran Burić

Nije li moralna dužnost svakog čovjeka, osobito onoga koji po djelovanju u svojoj zavičajnoj, nacionalnoj, znanstvenoj, umjetničkoj, vjerničkoj, kulturnoj ili inoj zajednici jest autoritet i primjer drugima, biti glas istine, upravo onako kako svjedoči akademik Pečarić? Kad ne bi bilo tako, onda bi i Einsteinovo zauzimanje pred čitavim svijetom za prava hrvatskog naroda pogažena u Jugoslaviji, potaknuto srpskim zločinom ubojstva slavnog hrvatskog znanstvenika Milana Šufflaya, bilo nešto "neznanstveno" i time nepotrebno. Bogu hvala, ljudi znaju da to nije i ne može biti tako. Stoga, plodove svjedočkog nastojanja akademika Pečarića, već sad to vidimo, marljivo ubiru novi naraštaji hrvatskih znanstvenika, također i povjesničara odlučnih da hrvatska povijesna istina nezaustavljivo pobijedi.

REDMI NOTE 13 PRO

25. 10. 2024. 19:26

Neki komentari:

Goran Burić

Moja preporuka za pročitati!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

AUTOR KOVANOG NOVCA

Kipar akademik Kuzma Kovačić: 'Pretužan sam...

Euro nema dušu, kič koji sličići žetonu iz kockarnica. Naša je kuna za njega bila ljepotica'

PIŠE IVICA MARKOVIĆ

https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/kipar-kuzma-kovacic-pretuzan-sam-euro-nema-dusu-kic-slici-zetonu-iz-kockarnica-kuna-je-bila-ljepotica-15293029?fbclid=IwY2xjawGJyJZleHRuA2F1bQIxMAABHWQpN_X_gGi-aZW8ZbquuwPelJrDCaH8-

K6SLWg67I_4YDSl6ytYBHa8CA_aem_0HyAk9Oy07TBSNajFPZ
Fyg

Josip Pečarić

Bila mi je čast i veliko zadovoljstvo što je na predstavljanju bio Jozo Klarić-Klajo . On nije samo branitelj već i pjesnik, pa sam dobio i njegovu novu zbirku pjesama: https://viktimologija.com.hr/wp/jozo-klaric-klajo-promocija-zbirke-pjesama-jedna-je-istina/?fbclid=IwY2xjawGJx-5leHRuA2FlbQIxMAABHfUCsR4JZflG1ip6ENehay44VvVQ7ZoVqjmUgL2GamfCw-PExcCyam9nA_aem_Xu3n3-usW-wM2eiLdiTf_g

VIKTIMOLOGIJA.COM.HR

Jozo Klarić Klajo: Promocija zbirke pjesama “Jedna je istina” –
HRVATSKO ŽRTVOSLOVNO DRUŠTVO

JOZO KLARIĆ KLAJO: PROMOCIJA ZBIRKE PJESAMA “JEDNA JE ISTINA”

Posted 1. listopada 2024. HŽD

Poštovani članovi i prijatelji Hrvatskog žrtvoslovnog društva!

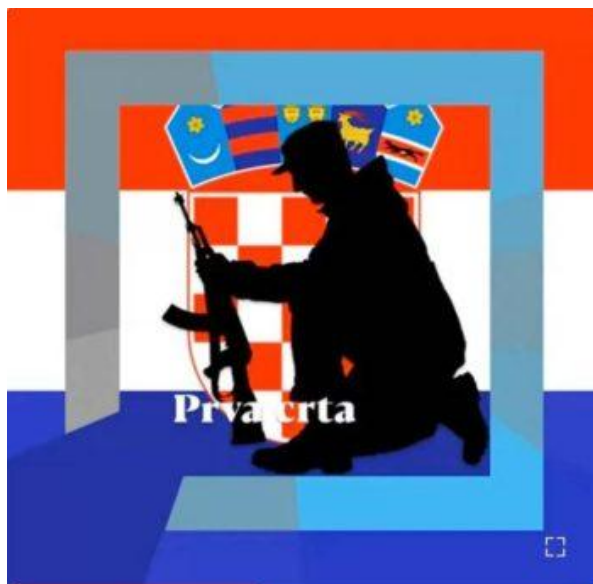
Pozivamo vas na promociju zbirke pjesama “Jedna je istina” Joze Klarića Klaje... subota 5. listopada 2024. godine u 18 sati...

Kvaternikov trg 9 – nasuprot Robne kuće Na-Ma...

Klarić Jozo – Klajo, rođen je 5. 10. 1968. u malom selu Čaporice, od samih početaka na kršu Dalmatinske zagore počinje bitku za život prkoseći kamenjaru i liticama kanjona rijeke Cetinu. Radost djetinjstva prekinulo je 1981. preseljenje u Trilj. Tragajući za novim radostima i prijateljima te osvještavajući Trilj kao svoj grad tragao je i za sobom i svojim kutkom. Završivši srednju školu naprasno su borbe za goli život

prekinule životne staze mladosti. Zamračenja, uzbune i odlazak na bojište sredinom 1993. bili su put kojim je poput mnogih krenuo boreći se za svoj dom. Nakon Domovinskog rata slijedi povratak u „život“, ali nije bilo lako. Mnogi vidljivi i nevidljivi ožiljci ostavljaju trag i opterećuju mladost mnogim traumama i bolju koje je ponio s ratišta. To je razdoblje bilo povod pjesama iz kojih je nastala ova knjige. Odlučio se riječju boriti za svoje dostojanstvo, za dostojanstvo svojih prijatelja, onih koji su darovali sebe ljubeći kamen, ravnicu i morsku oranicu. Pisanje je stalan podsjetnik na prijatelje koji nisu više tu, kojima želi reći da su uvijek u njegovim mislima.

Nakon uspješnog književnog prvijenca „*Bitka za život!*“ u rujnu 2018. nastavlja s još više žara i bogatijim rječnikom koji mu pomaže da što jasnije izrazi svoj pogled na svijet i na događaje oko sebe. Tako se rađa nova knjiga pod nazivom „*Srce od kartona*“ 2021. godine. U listopadu

2024. godini tiskana mu je knjiga „*Jedna je istina*“, i predstavlja drugo prošireno izdanje.

Zahvaljujemo se humanitarnoj udruzi “Fra Mladen Hrkač” na pomoći oko izdavanja knjige.

PRVA CRTA – Promocija drugog izdanja zbirke pjesama “Jedna je istina” Jozе Klarića Klaje

IZVOR Hrvatska radiotelevizija

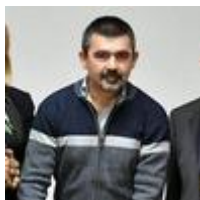
Hrvatska radiotelevizija

POVEZNICA: <https://www.youtube.com/watch?v=Ls6G5tEeiE8>

U jutrošnjoj emisiji 1. listopada 2024. godine “Prva crta” u kojoj govorimo o ljudima, događajima i vrijednostima iz Domovinskog rata, upoznajemo Jozu Klarića Klaju, hrvatskog branitelja, fotografa, blogera, pjesnika, pisca koji u subotu predstavlja drugo izdanje zbirke pjesama pod nazivom „Jedna je istina”. Zbirka “Jedna je istina” u drugom izdanju tiskana je uz pomoć Humanitarne udruge fra Mladen Hrkač, a cjelokupni iznos od prodaje Klarić želi darovati pučkim kuhinjama grada Zagreba

Josip Pečarić

https://www.medjugorje-info.com/medjugorje-novosti/hrvatski-branitelj-jozo-klaric-klajo-nakon-pet-dana-pjesacenja-stigao-u-medugorje?fbclid=IwY2xjawGJx4lleHRuA2FlbQIxMAABHfUCsR4JZflIG1ip6ENEhay44VvVQ7ZoVqjmUgL2GamfCw-PExcCyam9nA_aem_Xu3n3-usW-wM2eiLdiTf_g

MEDJUGORJE-INFO.COM

**HRVATSKI BRANITELJ JOZO KLARIĆ – KLAJO NAKON
PET DANA PJEŠAČENJA STIGAO U MEĐUGORJE -
MEĐUGORJE INFO**

HRVATSKI BRANITELJ JOZO KLARIĆ – KLAJO NAKON PET DANA PJEŠAČENJA STIGAO U MEĐUGORJE

Jozo Klarić - Klajo hrvatski je branitelj, pripadnik 126. brigade, koji je obolio od PTSP-a i Parkinsonove bolesti.

Porijeklom je iz Čaporica kod Trilja, a živi u Zagrebu. Jozo je prije pet dana krenuo iz Trilja na hodočašće u Međugorje. Stigao je danas, 5. kolovoza u popodnevним satima na svoje odredište. Namjerno je izabrao odlazak na hodočašće tako da prelazeći 20-25 km dnevno može stići u Međugorje upravo na ovaj dan kada slavimo Nacionalni praznik domovinske zahvalnosti. Obilježiti na poseban način ovaj dan u molitvi s Bogom i Gospom, bila mu je posebna želja, jer je i sam bio branitelj, i

sam je svjedočio kako su se najveće pobjede u Domovinskom ratu događale po molitvi i vjeri. Jozo boluje od PTSP-a i Parkinsonove bolesti koja mu stvara poteškoće pri hodu i govoru, stoga si je odabrao ovakav ritam hoda kako bi mogao izdržati, ali svejedno mu je bilo vrlo naporno jer su mu se po nogama otvorili žuljevi i rane. Ipak, on je to hrabro podnosio kao žrtvu za sve svoje žive i preminule suborce, a posebno za sve one branitelje koji su si sami oduzeli život.

Duhovna putovanja

Jozo je napisao i knjigu „Bitka za život“. Potrebu za pisanjem osjetio tek prije nekoliko godina. Stoga je pokrenuo vlastiti blog na kojem se kroz brojne tekstove prisjeća svojih suboraca, posebno onih koji su položili svoje živote na oltar Domovine. Također piše o poteškoćama branitelja nakon završetka Domovinskog rata. Tako je, malo po malo, nastala knjiga ‘Bitka za život’ koja je od mnogih čitatelja okarakterizirana kao toplo i emotivno štivo koje nikoga neće ostaviti ravnodušnim.

Preko promocija knjige došao je u kontakt s brojnim suborcima, pa su spontano započeli svake večeri u 19,00 sati preko njegova facebook profila moliti krunicu za domovinu Hrvatsku i u zahvalu za sva čudesa kojima ih je Gospa sačuvala u ratu. Tako se i danas nakon dolaska u Međugorje, odlaska ka Gospi, uspeo i na Križevac izmoliti ovu krunicu kao zahvalu Bogu i kao zagovor za sve one koji možda u ovim trenucima stoje na rubu tame i samoubojstva. I sam je bio u napasti oduzeti si život i stajao na rubu, pa ih stoga dobro razumije, ali im poručuje da se uteknu molitvi i Gospi i da će ih Ona opet, kao i ratu, izbaviti iz svih smrtnih pogibli. **medjugorje-info.com**

AktualnoBranitelji

“BITKA ZA ŽIVOT” AUTORA JOZE KLARIĆA – KLAJE, HRVATSKOG BRANITELJA OBOLJELOG OD PTSP-A I PARKINSONOVE BOLESTI

Mario Strinavić 14. siječnja 2020. Bitka za život, Jozo Klarić-Klajo, PTSP, Zorica Gregurić

U subotu, 18. siječnja u Velikoj Gorici, Dvorana Nazaret, Šetalište Franje Lučića 25 od 19:30 sati održat će se predstavljanje knjige “Bitka za život” autora Jozе Klarića – Klaje, hrvatskog branitelja oboljelог od PTSP-a i Parkinsonove bolesti.

Sudjeluju Božo Barun, Zorica Gregurić te autor knjige Jozo Klarić.

Jozo Klarić Klajo, hrvatski je branitelj, pripadnik 126. brigade, 3. pješačke bojne i inženjerskog voda. Povratkom s bojišta suočava se s istinom kako se životu koji je ostavio nije moguće vratiti. Kako sam kaže „mnogi vidljivi i nevidljivi ožiljci ostaviše traga i pretvoriše mladost u

radost bez soli, s mnogo boli i trauma koje smo donijeli svojim domovima“. No Jozo se ne predaje očaju, već započinje novu borbu nakon one za Domovinu. Sada riječju i slikom nastavlja bitku za dostojanstvo svojih prijatelja koji su darovali sebe ljubeć hrvatski kamen, ravnicu i morsku oranicu.

Ne bojte se sanjati, imati želje, na glas ih izreći! Vjerujte u svoje snove jer snovi su ostvarivi.

Mario Strinavić

<https://domoljubniradio.hr/2020/01/14/bitka-za-zivot-autora-joze-klarica-klaje-hrvatskog-branitelja-obiljelog-od-ptsp-a-i-parkinsonove-bolesti/>

Također:

J. Pečarić, Zorica Gregurić, dragovoljac.com., 2025.

**J. PEČARIĆ I J. LUČIĆ, IVAN JOHN PRCELA –
U NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG
ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, 2026.**

JADRANKA LUČIĆ – ŽIVOTOPIS

JADRANKA LUČIĆ – rođena je 13. travnja 1956. u Virovitici /otac Franjo Latin, majka Viktorija rođ. Otročak/. Osnovnu školu pohađa u Virovitici, Kupjaku, Lukaču, Zagrebu i Bugojnu (BiH).

Srednju školu za preciznog mehaničara završava u Bugojnu, radi nepune dvije godine u struci u TBM Olympia – Bugojno. Uz posao vanredno upisuje Višu ekonomsku školu u Novom Sadu, koju prekida radi povratka u Zagreb. Zapošljava se u Elektronskom računskom centru u Zajednici Jugoslavenskih pošta, telegrafa i

telefona (ZJPTT) Zagreb. Uz posao se doškoluje, s unosa podataka prebacuje se na radno mjesto administratora. Uz daljnje vanredno doškolavanje, dobiva posao tajnice u različitim Sektorima informatike (česte reorganizacije) u Hrvatskom telekomu, danas T-COM. U to vrijeme upoznaje predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva prof. dr. sc. Zvonimira Šeparovića, te za njih radi i uređuje Zbornik Drugoga kongresa VUKOVAR 2001.. Problem s podacima i virusom koji im je zarazio podatke na disketi uspješno je riješila. Uz pomoć podrške

suvremenih servera i njihove antivirusne zaštite uspjela je urediti knjigu rukopisa Zbornika VUKOVAR 2001., koji su pristigli na Kongres.

Bio je to početak suradnje s Hrvatskim žrtvoslovnim društvom, predsjednikom i radnim predsjedništvom. Nedugo poslije dobiva ponudu da radi za njih kao tajnica društva, tako da uz svoj redovni posao preuzela je i počela volontirati za HŽD.

Kao tehnološki višak 2007. godina završava na Zavodu za zapošljavanje zajedno s ostalih 750 djelatnika te godine iz cijele Hrvatske u Hrvatskom telekomu. Uzima obiteljsku mirovinu, do svoje starosne mirovine s kojom rješava trajno svoj status. Majka dvoje djece, baka četvero unučadi.

Kao tajnica volontirala je u društvu sve do 2019. godine, kada se radi bolesti povukla.

Do danas je priredila što u prijepisu, diktatu, korekturi i grafičkoj pripremi 22 knjige, od toga sedam knjiga Zbornika radova Hrvatskih žrtvoslovnih kongresa, s preko 4 516 stranica.

VUKOVAR 2001. - DA SE NE ZABORAVI - Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, Zagreb, 2002., 488. str.

O ŽRTVAMA JE RIJEČ - Zbornik radova Trećeg hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, Zagreb, 2006., 409. str.

O ŽRTVAMA U RATU I U MIRU - Zbornik radova Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, Zagreb, 2008., 691. str.

ŽRTVA ZNAK VREMENA, Zbornik radova Petog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, 2010., Zagreb – Voćin, 906. str.

VRIJEME ŽRTVE, Zbornik radova Šestog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, 687. str.

PAMĆENJE I POVIJESNA ISTINA O ŽRTVAMA, Zbornik radova Sedmog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Z. Šeparović, HŽD, 801. str.

TOTALITARIZMI XX. STOLJEĆA I NJIHOVE POSLJEDICE ZA HRVATSKI NAROD, Zbornik radova Osmog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, ur. Ante Beljo, HŽD, 534. str.

Ivan John Prcela: **HRVATSKI HOLOKAUST II**, (unos teksta, korektura i priprema za tisak), 583 str.

Duška Crmarić Tomašić: **PUTOSNOVICE I** (korektura), 406. str.

Duška Crmarić Tomašić: **PUTOSNOVICE II.** - (korektura), 425 str.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište: **HRVATSKE VELEIZDAJE** (Etičke optužbe Stjepana Mesića, Vesne Pusić i Milorada Pupovca i etička osuda Ive Josipovića), (unos i grafička priprema), str. 38 str.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište: **HRVATSKE VELEIZDAJE II.**, (diktat, prijepis i grafički prijelom), 146. str.

Suzanne Brooks-Pinčević: **BRITANIJA I BLEIBURŽKA TRAGEDIJA** – Umjetnički dojam, (grafička priprema), 97. str.

Zvonimir Šeparović, urednik, Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES), **ETIČKA OSUDA TITA I NJEGOVIH SLJEDBENIKA**, (rad uz diktat, prijepis i grafičko oblikovanje), 280. str.

Zvonimir Šeparović: **HRVATSKO KAZNENO PRAVO** (prijepis, kompjutorski i grafički slog), str. 272

Zvonimir Šeparović: **HRVATSKA TUŽBA** (diktat, prijepis i prijelom za tisak), 191. str.

Prof. dr. sc. Gojko Zovko: **UZARIĆI – ZAPISI I SJEĆANJA**, (korektura), 151. str.

Želimir Kužatko: **OTOK SVETI GRGUR HRVATSKI GULAG**, (grafička priprema), 148. str.

Duška Crmarić Tomašić: **GALERIJA LIKOVA** (korektura), 64. str.

Duška Crmarić Tomašić: **PISMO MORU** (korektura), 87 str.

Zvonimir Paul Šeparović: **25 YEARS OF VICTIMOLOGY IN DUBROVNIK**, (Layout - priprema rukopisa), 60 str.

Ivan Dujmović: **HRVATSKA U MENI** (grafička urednica), 124. str.

Zvonimir Šeparović: **LUSTRACIJA**, (grafičko oblikovanje i priprema teksta) 148. str.

Jozo Klarić Klajo: **NEKA ZORI SJEME SLOBODE**, korektura, 160 str. (2025.)

Zadnjih par godina uređuje i održava portal Hrvatskog žrtvoslovnog društva <https://viktimologija.com.hr/wp/> .

**PROF. EMER. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ,
DOPIŠNI ČLAN HAZU, DRAGOVOLJAC.COM.,
2026.**

DOLINA SMRTI
Čovječe, tko si ti, da meni moje daruješ?

JOZO KLARIĆ KLAJO, Zagreb 2025

RECENZIJA : PROF. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ

Teško je čitati tu Dolinu smrti... Joze Klarića Klaje, a još je daleko teže pomišljati kako bi to bilo kad nitko od hrvatskih branitelja ne bi zapisao ono kroz što danas prolaze mnogi branitelji i obranitelji– kako volimo reći – u mukotrpno oslobođenoj hrvatskoj državi, stvorenoj „nakon tisućgodišnjeg sna o slobodi...“

Neshvaćanje i zanemarivanje onih najzaslužnijih za ostvarivanje slobodne i demokratske Hrvatske, koja – što je danas sasvim očito - nije obavila ono što je zaista trebalo, a to je ne dati ni blizu vlasti pristup onima koji su svojim radom dokazali da Hrvatskoj i Hrvatima ne žele i ne mogu ništa drugo željeti nego nanositi im zlo.

U svojim veoma izravnim, čitkim, razumnim i razumljivim tekstovima Jozo Klarić - Klajo iznosi svoj slučaj, svoju tešku ratom prouzrokovanu bolest, a posebno sve ono na što je naišao u susretu s onima kojih bi dužnost bila pomagati i olakšavati bolne posljedice zadobivene u okrutnom oslobodilačkom ratu koji je Hrvatskoj i Hrvatima zapravo značio biti ili ne biti. Taj je Klarićev „povratak u život“, sigurno tipičan za mnoge slučajeve hrvatskih osloboditelja. Autor je iskreno i otvoreno progovorio o nevoljama svojih bolestiju Parkinsonove bolesti te PTSP („Posttraumatsko-stresnog poremećaja“), ali još više od bolesti o nevoljama zatvorenih vrata na koja je redovito nailazio i nailazi kao osoba životno ugrožena. „Pisao sam, tražio pomoć, od vrha do dna, od predsjednice, preko ministara do Odjela za branitelje Grada Zagreba. Nažalost, nisam u mogućnosti po zakonu ništa ostvariti jer 22 mjeseca čuke, rova i planine ne znače previše.“ (str. 43).

prof. dr. sc. Vinka Grubišića, Jozo Klarić Klajo, branitelj, pjesnik, spisatelj i Jadranka Lučić, adm. portala Hrvatskog žrtvoslovnog društva <https://viktimologija.com.hr/wp/jadranka-lucic-izlozba-u-nacionalnoj-i-sveucilisnoj-knjiznici-udzbenici-i-prirucnici-hrvatske-nastave-u-inozemstvu-u-20-stoljecu/>

Hodnicima ispred tih zatvorenih vrata i automatiziranih činovnika, koji dobro znaju kako čovjeka odbiti, ili ga izbezumiti zakonima koji kao da su priređeni da se njima ljudi što lakše otarase, a ne za sprečavanje ljudskih lomova, za zaustavljanjem trganja životnih niti, kao npr. ono da samo sudionici u obrambenom ratu tokom 24 mjeseca imaju pravo na materijalnu pomoć, a oni, kao npr. autor ove knjižice sa „samo“ 22 mjeseca ne bi imao „pravo na život“.

Baš kao da život s puškom svakim danom nije tegoban i kroz tih „samo“ 22 teška ratna mjeseca! Netko bi tu rekao kako je bar u Hrvatskoj lako dobiti „preko veze“ potvrdu o dva mjeseca... No autor ovih tekstova čitavim svojim stavom pokazuje kako je daleko od takvih poprečnih, u Hrvatskoj tako čestih rješenja.

Omražene posjete psihijatru svakoga će, sasvim naravno, natjerati na pomisao kako to uopće nije „za mene“, „pa ta nisam ja lud(a)“, no ogromna je vrijednost uključenosti u grupne terapije, što pokazuju potrebu „otvaranja“, tj. odlučna ulaska u bitku sa samim sobom, baš sudjelujući u grupnim terapijama. „Slušajući mnoge, u njihovim pričama otkrivamo dijelove svog životnog mozaika“(3), a što pokazuje kako je mnogostruk „žrvanj ljudske zloće“, od kojih jedan takav žrvanj, autor, Jozo Klarić, zorno prikazuje opisujući skupljanje praznih boca u jednom školskom dvorištu.

Hrvati baš nisu odveć pažljivi prema ljudima koje je zadesila neka bolest, nesreća, sudbina, naslijeđenost, a posebno ako je bolest psihičke naravi, ili bilo što od onoga u čemu pojedinac ili nije mogao ili teško da je mogao i djelomično odlučivati, pa se u narodu nekomu tko je imao govorne teškoće nekako sam od sebe nametao nadimak „muco“, ili nekom tko je šepao „ševo“, a kako su se nadimci često znali progurati u prezimena, nekada su nasljednici toga koji je možda i imao i znao nešto reći, ali zbog govorne mane to nije dospio, naslijedili na neki način tu njegovu manu. Koliko li samo ima, pa i čitavih zaselaka, Ševa, Gutića, Zgurića... Ili zamislite kad vas neki poznanik sretne nakon 22 mjeseca provedenih u obrani Domovine od po snazi treće europske armije lupne pitanjem „pa

osta ti živ'...". Protupitanje bi moglo biti: „A što bi ti to dobio da ja nisam živ, da sam pao u borbi, braneći, među inima – i tebe i tvoju obitelj...?“ Autor je iskreno i otvoreno progovorio o teškom križu na svojim leđima: „Dani prolaze, ali ništa dobra ne donose --- Samo čujem glas, koji pita zašto, zbog čega? Sam sebe mrzim, u meni je želja da nestanem.“ (7) Jesu li se ikada oni odgovorni pitali zašto je broj samoubojstava daleko veći među hrvatskim braniteljima nego među bilo kojom drugom skupinom. Da su učinili, sigurno ne bi u samu vrhu hrvatske vlasti bio Milorad Pupovac, koji je na početku političke karijere iznosio neistine o pokrštaivanju srpske djece, baš onda kad je priznanje Hrvatske bilo pred onim ili - ili...

Tim više kad se zna da je taj „etnobiznismen“ predstavnik tek one manje skupine Srba koja je jasno i u više navrata, pokazala, glasilom „Novosti“, a i inače na sve načine, da se nikako ne želi i ne može pomiriti s hrvatskom neovisnošću. Eto tim jučerašnjim rušiteljima svega hrvatskog treba sagraditi domove za rasonode i zabave, a uz to i za koješta drugog mogućeg, predvidljivog i nepredvidljivog, u ostvarivanju „srpskog sveta“... .

A hrvatske branitelje proglasiti „nametnicima i štetnicima današnjeg društva“. (39). Kako svakom rodoljubnom Hrvatuz grozno, ali neotklonjivo zvuči pitanje: „Pa stvarno, za koga ili za što smo se uopće borili? Da li za političku kastu kojoj smo postali kvisko, ili možda za onaj dio koji nas gleda preko nišana i povlastica, ili za buduće generacije koje će biti u nedoumici da li je rata uopće bilo, ili smo mi sve to izmislili da bi dobro živjeli?“

Na ono tako prozaično, jednostavno, a tako složeno pitanje „Šta ti je?“ za odgovor bi trebalo temeljito proučiti tko budućim povjesničarima predaje povijest na najvišoj odgojnoj instituciji, ono što ne samo da guraju nego i što prešućuju školski priručnici, a da i ne govorimo o medijima – kojih je dobar dio u rukama onih koji su do jučer palili i žarili Hrvatskom, koji pokazuju otvorenu mržnju prema svemu što je hrvatsko. Danas su samoubojstva hrvatskih branitelja postala, eto, stvar statistika. Da, kao što odlazak mladih obitelji iz Hrvatske tobože drastično smanjuje

„stopu nezaposlenosti“, tako samoubojstva hrvatskih branitelja smanjuju broj obespravljenih!

O svemu onom što dovodi do samoubojstava ne razmišljaju oni koji bi to morali raditi: „Teško je biti nemoćan, gladan i žedan, a živjeti i imati 'prava i povlastice'. Tražiti prava i obilaziti institucije, od šaltera do šaltera, od sobe do sobe, od činovnika do činovnika, na svakom mjestu čuti isti odgovor. Vidjeti isto slijeganje ramenima, to je poražavajuće teško.“(39). Ili: „Mi branitelj imamo 'povlasticu' i unaprijed su nam plaćeni troškovi sprovoda, lijesa i ostaloga. Znači ima se 'šoldi' kad nas treba zakopat (riješit nas se), a za živit...“ (38).

Uz mnoge zašto autor se tuži: „Gaze nas, bacaju u blato, sude i osuđuju. Traže od nas da prokazujem lažne branitelje, da sudimo. Tvrdim da nema lažnih branitelja, već ima samo i jedino branitelja. U rat smo ponijeli čast kojom smo branili slobodu svoje Hrvatske. Ne udarajte ono što je najsvetije i najčistije, ono što nam je od Boga dano!“ (33)

To što se već dulje od četvrt stoljeća događa u Hrvatskoj, nikako se ne bi moglo usporediti sa sudbinom pobjedonosnih boraca u bilo kojoj zemlji, u bilo kojem vremenu. A hrvatski branitelji tražili su, i danas traže, samo ono što je najnormalnije: posao prema svojim sposobnostima, a ako su im ostale posljedice rata i ratnih trauma, tim je ljudima bila potrebna pomoć, kako bi oni i njihove obitelji nastavile normalnim načinom života i nastavljali biti uzor budućim naraštajima u obrani ljudskih, kršćanskih i nacionalnih vrednota.

Ne zna se točno kad su se počele gubiti te bitke „ratom poslije rata“, ali valja pretpostaviti da je detuđmanizacijom počelo obezvrjeđivanje svega hrvatskog, pa i onog najuzvišenijeg, a to je izvojevana pobjeda u najtežim okolnostima.

Usprkos svemu, autor ovih tekstova nikako ne želi širiti beznade. On ne zaboravlja napomenuti da ga je „u bitki za život“ Božja providnost „dovela (me) je u komunu Cenacolo u Ugljanima kod Trilja. Ta zajednica u kojoj žive ovisnici me odmah osvojila. U tim trenutcima nisam bio svjestan što se događa i zašto mi je sve to tako dobro sjelo, ali mi bijaše neophodno kao kap vode u pustinji“. (27). Također je naglašeno koliko u tim trenutcima pomaže pomisao na zaštitu koju nam daje dragi Bog i

njegova presveta Majka Marija. Nije zaboravljen ni Odjel za psihološku pomoć KBC Rebro, odakle je prethodno prepun predrasuda i straha pobjegao. Tu su mu „Mir i povjerenje koji su vladali unutar grupe djelovali... „bolje od bilo kakvih tableta.“ (29).

Živeći šezdesetak godina izvan Hrvatske često sam čitao o mukama hrvatskih boraca iz Drugog svjetskog rata u jugoslavenskim zatvorima, kao npr. Kalvarija hrvatskog borca Martina Grabarevića (vlastita naklada, 1964), ili *Coming of Age in Tito's Prisons* Drage Sudara (Los Angeles, 1980), ali bilo je to u jugoslavenskoj satrapiji, no pitamo se s tko to i s kojim pravom odlučuje i određuje da hrvatski branitelji rijetko postižu ono što im s pravom pripada, pa se tim zanemarivanjem, pod kojekakvim izgovorima, tjeraju u samoubojstva. Čitamo svakodnevno o hrvatskoj nesebičnoj pomoći Ukrajini, no ne bi li trebalo ipak najprije pogledati što nam se događa u vlastitom domu.

Ovi redci nisu nikakva književna fikcija nego odraz i opis okrutne stvarnosti, ali pisan sasvim naravnim iskazom jedne duše prepune proživljenih događanja i dojmova pa se čitaju u jednom dahu, ne samo uz mnoga pitanja zašto i uz prave zapomagaje dokle će to Hrvatska tako postupati prema svojim izboriteljima, prema samoj sebi, prema onima koji su najzaslužniji da je danas Hrvatska i bogata i slobodna, ali kao da se energično hrve sama sa sobom kako bi, na sve načine, izbjegla osoviti se na vlastite noge.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić¹, dopisni član HAZU

¹ Hrvatski književnik, antologičar i jezikoslovac iz BiH. Živi i radi u Kanadi. Piše pjesme, eseje i monografije. Dopisni član HAZU-a. Profesor je emeritus Sveučilišta Waterlooa u Kanadi.

JOZO KLARIĆ KLAJO NA MOM FACEBOOKU

Liljana Lili Benčik je sa **Nedom Kardom**, Jozom Klarić Klajom i 187drugih

.

28. rujna 2024. ·

Dana 07.10 2024. u Zagrebu na adresi Kaptol 27 u 17 h održati će se Tribina u spomen na svima nama dragu Mariju Dubravac.

Ako se još netko pridruži gostima tribine., biti ćete obaviješteni!

Tko god želi iskazati poštovanje našoj dragoj Mariji može doći, ulaz je slobodan!

Vesna Matic

Stanko Šarić

Anđelko Kačunko

Ivan Vohrić

Dubravka Kroata

UDRUGA COLLEGIUM HERGEŠIĆ - ODEON ZAGREB
Tribina za kulturu i znanost

ima čast pozvati Vas na 1267. glazbeno-poetsku tribinu

„VRATITE ME KUĆI“
u spomen pjesnikinji
MARIJI DUBRAVAC

7. listopada 2024. (ponedjeljak) u 17,00 sati
U dvorani Tribine Grada Zagreba, Kaptol 27, ZAGREB

U programu sudjeluju:

IVAN VOHRIĆ
LILJANA LILI BENČIK
JOSIP ČULUMOVIĆ
Don ANDELKO ZDESLAV KAČUNKO

Voditeljica tribine:

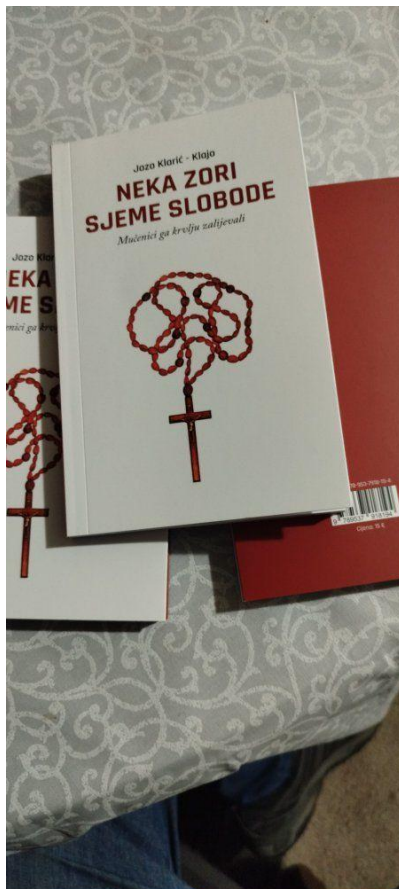
VESNA MATIĆ

ULAZ SLOBODAN
VESELIMO SE VAŠEM DOLASKU!

Josip Pečarić

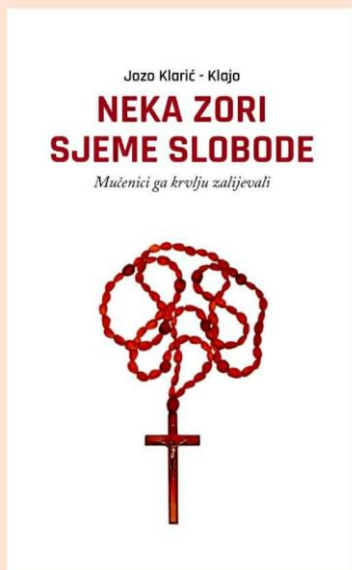
8. siječnja

KLAJO - PRIČE S RATIŠTA

Dragi prijatelji danas su pristigle knjige iz tiskare koje će u skoroj budućnosti biti dostupne na predstavljanju u Sinju i Zagrebu a vjerojatno i u još nekim gradovima..

Veliko mi je zadovoljstvo da ću cjelokupni iznos od prodaje knjige pokloniti Humanitarnoj udruzi Kruh Sv Ante i Zajednici Cenacolo.

Josip Pečarić**9. ožujka****KULTURNO DRUŠTVO TRILJ****Vas poziva na predstavljanje knjige****Sinj, Veteranski centar,****11. ožujka (srijeda) 2026. u 18.00 sati**

Dario Kordić – predstavljač

Josip Dukić – predstavljač

Ante Nadomir Tadić Šutra – recitator

Jozo Klarić - Klajo – autor

Voditelj programa: Ante Botić

SAV PRIHOD OD PRODAJE KNJIGE IDE U DOBROTVORNE SVRHE

Josip Pečarić ·
12. studeni 2024. ·

PISMO JOZA KLARIĆ-KLAJA

Poštovani gospodine Pečarić,
zanima ne jeste li bacite pogled na moju zbirku pjesama . Ja kao čovek nisam nikada pomislio da bih mogao nešto napisati. Vaš sud mi je bitan jer ste čovik od misli pera i knjiga Ja sam 40 godina živio na selu i bilo je glavno iskopati izostati i spremiti ljetinu. Ako vas zanimaju crtice koje sam zapisivao u prve dvije knjige mogu. Vam poslati PDF pošto više nemam knjiga. Prosudba o komentar čovjeka akademika i prije svega nekog ko nije klimsvavc značila bi mi kao orjentir za budućnosti. Uskoro mi u Trilju treba izići knjiga Neka zori sjeme slobode koju će izdati kulturno društvo Trilj i don Josip Dukić. Usput prije dva dana sam napisao pjesmu koja je meni sjela.

<https://pismomtezovem.blogspot.com/.../istinu-ubit-mogli...>

Pozdrav od srca. Klajo

ISTINU UBIT MOGLI NISU

Ubili su Mira i Ivana Mateja i Zvonka Što istinu govorili su Ali istinu ubit mogli nisu Rušili su gradove Opustjeli su sela Negdje ostala...

Dragi Jozo,

Nije moje mišljenje objektivno. Nisam ni neki stručnjak za poeziju, ali meni su Tvoje pjesme drage jer su pisane iz srce – iz naših srca.

Tvoj Jozo (tako me je majka zvala)

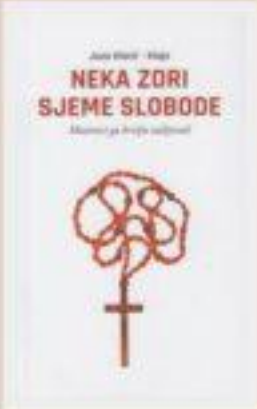
PISMOMTEZOVEM.BLOGSPOT.COM

ISTINU UBIT MOGLI NISU

Ubili su Mira i Ivana Mateja i Zvonka Što istinu govorili su Ali istinu
ubit mogli nisu Rušili su gradove Opustjeli su sela Negdje ostala...

JOZO KLARIĆ KLAJO: POZIV NA PROMOCIJU KNJIGE JOZE KLARIĆA KLAJE – NEKA ZORI SJEME SLOBODE

POSTED 10. OŽUJKA 2026. HŽD

Poštovani prijatelji i dobri ljudi čast mi je pozvati vas na predstavljanje knjige
Joze Klarića - Klaje
"NEKA ZORI SJEME SLOBODE"

U Veteranskom centru
Ul. Domovinskog rata 1a, Sinj
11. ožujka 2026. godine u 18 sati

Predstavljajući knjige su:
Dario Kordić i don Josip Đukić

Stihove čita Ante Nadomir Tadić Šutra. Voditelj programa je Ante Botić
Prihod od prodaje ide u dobrotvorne svrhe.

U prostoru Veteranskog centra Sinj u srijedu, 11. ožujka s početkom u 18 sati upriličit će se predstavljanje knjige **Joze Klarića-Klaje – ‘Neka zori sjeme slobode – Mučnici ga krvlju zalijevali’**

Predstavljajući knjige:

Dario Kordić

dr. sc. don Josip Đukić

i autor **Jozo Klarić Klajo**

Stihove iz ovog zanimljivog uratka kazivati će **Ante Nadomir Tadić Šutra**

Voditelj predstavljanja – **Ante Botić**

Organizatori ovom prigodom pozivaju sve hrvatske branitelje, zainteresirane žitelje Cetinskog kraja da dođu u Veteranski centar u Sinju i budu dio još jednom jedne velike priče kojom autor zbori o obrambenom Domovinskom ratu i njegovim braniteljima. Knjiga je 39 u nizu koju je objavilo Kulturno društvo Trilj. Cijeli prihod od prodanih knjiga ide u dobotvorne svrhe.

O autoru

JOZO KLARIĆ – KLAJO rođen je 5. listopada 1968. u malom selu Čaporice, gdje od samog početka u kršu Dalmatinske zagore započinje bitku za život, prkoseći kamenjaru i liticama kanjona rijeke Cetine. Radost djetinjstva prekinuta je 1981. godine preseljenjem u Trilj. U traženju novih radosti i prijatelja, te prepoznavanje Trilja kao svog grada, tražio je za sebe svoj kutak. Završetkom srednje škole životne staze mladosti su naprasno prekinute borbom za goli život.

Zamračenja, uzbune i odlazak na ratište sredinom 1993. bili su put kojim je, kao i mnogi drugi, krenuo boreći se za svoj dom. Završetkom Domovinskog rata slijedi povratak u život, ali ne ide. Mnogi vidljivi i nevidljivi ožiljci ostavljaju trag i pretvaraju mladost u radost bez soli, s mnogo trauma i boli koje je ponio s ratišta. To razdoblje bilo je povod pričama iz kojih je nastala ova knjiga. Želja da se riječju bori za dostojanstvo sebe i svojih prijatelja, svih onih hrvatskih ratnika koji su darovali sebe ljubeći ovaj kamen, ravnici i morsku oranici... još jednom

se sjetiti svojih prijatelja koji nisu više s nama. Još jednom im kazati: „Hej, prijatelji, često mislim na vas...“

Nakon uspješnog književnog prvijenca *Bitka za život u rujnu* 2018. nastavlja pisati još s većim žarom i bogatijim rječnikom, koji mu pomaže da što jednostavnije i jasnije čitateljima približi svoj stav, snove, svoj pogled na svijet i događanja oko sebe.

Sjećanja na dane provedene na ratištu, bila su povod pričama iz kojih je nastala ova knjiga.

Izdane knjige:

Bitka za život, Kulturno društvo Trilj, Trilj, 2018.

Srce od kartona, zbirka proznih tekstova, Vlastita naklada, Zagreb, 2021.

Jedna je istina, zbirka pjesama, Vlastita naklada, Zagreb, 2022.

Tebi ranjeni grade, zbirka pjesama, Vlastita naklada, Zagreb, 2022.

Jedna je istina, zbirka pjesama, Prošireno izdanje, Humanitarna udruga „Fra Mladen Hrkać“, Zagreb, 2024.

<https://viktimologija.com.hr/wp/jozo-klaric-klajo-poziv-na-promociju-knjige-joze-klarica-klaje-neka-zori-sjeme-slobode/>

OSMIJEH NA LICU TVOM

<https://www.youtube.com/watch?v=D7g9-CgiggY>

S FACEBOOKA JOZE KLARIĆA KLAJE

(Izbor iz ove godine)

Jozo Klarić-Klajo
27. travnja u 11:47

ZVONA ZAZVONIŠE

YOUTUBE.COM
Jozo Klarić - Klajo

Jozo Klarić-Klajo

22. travnja u 06:12

Jedan al vrijedan medij koji je popratio predstavljanje je portal Moja Dalmacija i gospođa Ojdana Koharević.

Zahvalan na prilogu i pažnji koju mi je poklonila.

“NEKA ZORI SJEME SLOBODE” DOJMLJIVI ZAPISI RATNIH STRADANJA I SNAŽNIH EMOCIJA

Ojdana Koharević 21 travnja, 2026

https://mojadalmacija.com/neka-zori-sjeme-slobode-zapisi-ratnih-strahota-i-snaznih-emocija/?fbclid=IwY2xjawRnrBBleHRuA2FlbQIxMQBzenRjBmFwcf9pZBAyMjIwMzkkNzg4MjAwODkyAAEepKODrII-2y2CZTVIII14fAgyA2_aerGraWpGnTSmaoK7_2BjIQbT2_swA0_aem_VyWpMDTqUshflNArIb8paA

Snažne emocije, sjećanja i po koja suza obilježili su večeras predstavljanje knjige Joze Klarića – Klaje “Neka zori sjeme slobode”, u prostorijama Matice hrvatske u Splitu.

Autor, branitelj Domovinskog rata odrastao je u Čaporicama, a 90-tih godina krenuo je na južno bojište. Inspiraciju je pronašao u sudbini dvojice ljudi, ispreplećući snažne emocije i događaje ratnih stradanja. Mnogi su mu večeras htjeli stisnuti ruku, čestitati na doprinosu Domovini, te na ovoj dojmljivoj zbirci. Promociju je dodatno osnažila Ana Čaleta čitanjem ulomaka knjige.

Posebno je emotivan bio susret s Ratomirom Kliškićem, poznatim opernim pjevačem koji je u ratu izgubio ono najdragocjenije, sina Gorana.

kako kaže, obolio od PTSP-a, a zatim i od Parkinsonove bolesti. Kako kaže, ako mu je Bog nešto oduzeo, nešto mu je darovao, a to je dar za pisanje.

Osim autora knjigu su biranim riječima predstavili dr. sc. Stjepan Lapenda i don Tomislav Ćubelić. Jozo Klarić – Klajo stigao je na promociju s knjigama, ali i darovima; Snježani Šetki, predsjednici Matice hrvatske Ogranak u Splitu darovao je umjetničku sliku, a za pomoć u organizaciji slikom je nagrađen i Željko Pleić.

Lijepa večer završena je velikim pljeskom u znak zahvale autoru i u znak pijeteta za sve branitelje koji su dali žovote za slobodu i Domovinu koje danas imamo.

Ojdana Koharević

Jozo Klarić-Klajo

22. travnja u 06:28

Don Tomislav Čubelić, jasno i nadahnuto je predstavio moj uradak.

Jozo Klarić-Klajo

21. travnja u 23:58

Bila je to još jedna večer ispunjena tugom i ponosom, patnjom i pobjedom, emocijama i suzama. Neizmjereno sam bogatiji za ovu večer u kojoj je srce majke i oca bilo tužno al ponosno, koji su svoje sinove darovali Domovini. Otac Ratomir Kliškić i majka Marica Brkić bili su u duši i srcu dirnuti poklon knjigom i zagrljajem, poklonivši se njihovoj Abrahamovskoj žrtvi. To je veličina i snaga hrvatskog naroda.

Hvala svima koji su pohodili predstavljanju.

Hvala gospođi Snježani Šetka i Željku Pleiću koji su mi pomogli u predstavljanju. Hvala i dragom Stjepanu Lapendi koji je predstavio moj rad kao i mom don Tomislavu Ćubeliću na prekrasnom predstavljanju.

Jozo Klarić-Klajo

21. travnja u 14:00

Korak po korak, u početku sitan i težak, sve uz pomoć dobri ljudi i evo me u danas instituciji Matice hrvatske u Splitu. Predstavljanje mog povijesnog romana u kojem pratimo sudbinu četiri obitelji kroz dvije generacije.

Sve s ciljem fa živimo u svojoj Domovini.

Velika mi je čast i zadovoljstvo koje mi je iskazano.

Još jednom hvala mnogim znanim i neznanim dobrim ljudima koji su mi pomagali na mom putu.

mh
maticahrvatska
Ogranak Matice hrvatske u Splitu

33. DANI MATICE HRVATSKE U SPLITU

Čast nam je pozvati Vas na predstavljanje knjige

NEKA ZORI SJEME SLOBODE

autora **Joze Klarića**

*Uz autora,
o knjizi će
govoriti
dr. Stjepan
Lapenda i
don Tomislav
Čubelić*

**Split, Ogranak Matice hrvatske u Splitu,
Marmontova 1/II**

Utorak, 21. travnja 2026. u 19 sati

Radujemo se Vašem dolasku!

Jozo Klarić-Klajo**20. travnja u 14:03**

PUSTI SRCE NEKA GOVOR
O LJUBAVI ĆE DA TI ZBORI
PRIČAT ĆE TI O RATNICIMA
ŠTO DOM SU BRANILI
ZLU I SOTONI PRKOSILI

YOUTUBE.COM

Jozo Klarić - Klajo

Jozo Klarić-Klajo

20. travnja u 02:07 · YouTube ·

**MRAČARA - CRTICA IZ ROMANA "NEKA ZORI
SJEME SLOBODE"**

YOUTUBE.COM

Jozo Klarić - Klajo

**Jozo Klarić-Klajo je na lokaciji Pučko Otvoreno
Učilište Imotski.
19. travnja u 16:28 ·**

U subotu u Pučkom otvorenom učilištu u Imotskom imao sam čast da me imotskoj publici predstavi draga Mara Pezo, veliko kulturno srce Imotskog kraja. Posebnost tom događaju daje velikan kazališne scene, hrvatski glumac Joško Ševo, koji je stihovima mojih pjesama podario dušu i srce.

Hrvatski ratnici iskoristili su trenutak mog gostovanja u Imotskom, da me daruju i čestitaju na mom radu.

Pišući i objavljujući istinu o Domovinskom ratu ostavljam budućim generacijama mogućnost da nastave stopama ratnika. Da se ponose na hrvatske sinove koji su silno ljubili i branili svoj dom i Domovinu.

Jozo Klarić-Klajo
19. travnja u 12:30 · YouTube ·

**MOJ ŽIVOT MOJE PJESME MOJI SNOVI
STIHOVE ČITAO JOŠKO ŠEVO**

YOUTUBE.COM
Jozo Klarić - Klajo

Jozo Klarić-Klajo

19. travnja u 03:35 ·

Bila mi je izuzetna čast biti gost jedne hrvatske sredine koja cjeni i poštuje hrvatskog ratnika i hrvatsku riječ.

Na kraju krajeva to je rodno mjesto mnogih velikana ali i malih ljudi velikog srca. Dragi moji Imočani od srca vam se zahvaljujem što ste mene primili i poklonili mi svoje srce i ljubav spram hrvatskoj riječi i hrvatskom narodu koj j oduvijek disao i patio za Domovinom.

Velika hvala Mari Pezo, ženii koja naprosto gura celokupnu kulturnu scenu Imotskog kraja.

H...

Prikaži više

Radio Imotski

18. travnja u 22:28 ·

Hrvatski branitelj koji je sredinom 1993. godine sudjelovao na brojnim ratištima u obrani domovine 🇷🇪 | Više na [↓](#)

RADIOIMOTSKI.HR

Životna borba pretočena u knjigu: predstavljena nova zbirka pjesama Joze Klarića Klaje

ŽIVOTNA BORBA PRETOČENA U KNJIGU: PREDSTAVLJENA NOVA ZBIRKA PJESAMA JOZE KLARIĆA KLAJE

Radio Imotski

18 tra. 2026

U organizaciji Matice umirovljenika Imotske krajine u subotu navečer u dvorani Pučkog otvorenog učilišta Imotski predstavljena je zbirka pjesama „Jedina je istina“ autora Joze Klarića Klaje.

Riječ je o petoj knjizi autora iz Čaporica kod Trilja, koji je pisati počeo 2018. godine. Njegova prva knjiga „Bitka za život“ simbolično opisuje osobnu borbu kroz život obilježen siromaštvom, ali i snažnim emocijama.

Klarić, hrvatski branitelj koji je sredinom 1993. godine sudjelovao na brojnim ratištima u obrani domovine, u svojim djelima progovara o iskustvima rata, traumama i posljedicama koje su obilježile njegov život nakon povratka iz Domovinskog rata. Upravo ta iskustva poslužila su kao inspiracija za njegove književne radove, kroz koje nastoji očuvati sjećanje na poginule suborce i prijatelje.

Autor je poznat i po hodočasničkim pothvatima, tijekom kojih je propješačio dionice od Zagreba do Vukovara, od Trilja do Međugorja te od Zagreba do Krašića, uvijek s krunicom i molitvom.

Knjigu su predstavili prof. Mara Pezo i fra Zoran Kutleša, dok je stihove interpretirao glumac Joško Ševo. U programu je sudjelovao i mješoviti pjevački zbor Matice umirovljenika Imotske krajine pod vodstvom prof. Antonele Rebić.

Predstavljanje je, kako ističu organizatori, izazvalo snažne emocije i empatiju među brojnim okupljenima, potvrdivši dubok dojam koji autorova životna priča i poezija ostavlja na publiku.

https://radioimotski.hr/zivotna-borba-pretocena-u-knjigu-predstavljena-nova-zbirka-pjesama-joze-klarica-klaje/?fbclid=IwY2xjawRntOxleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjlwMzkxNzg4MjAwODkyAAEe76KUEo1g6Zz7xRxlwIR0r4otRZbxPqrj2tg3ftOOkWW7b7C0i94-j4o3hLU_aem_6lsR34Kw9Mq9l389BlSZTw

Jozo Klarić-Klajo
19. travnja u 00:23

ISTINO TI ŠTO ŽIVOT LJUBIŠ
SKRITI TE NE MOGU
SILOM HTJEŠE SLOMIT
HRVATSKU SLOGU

Jozo Klarić-Klajo

17. travnja u 20:49

Drage prijateljice i prijatelji posebna mi je čast što ću biti gost imotske krajine sa svojim književnim stvaralaštvom.

Uz predstavljanje zbirke pjesama "JEDNA JE ISTINA", svi oni kojima je Hrvatska u srcu, imat će priliku upoznati se s cjelokupnim književnim stvaralaštvom. Većim djelom se radi o pjesmama i proznim tekstovima kojim je inspiracija i tema Domovinski rat.

Nedavno je u Veteranskom centru u Sinju predstavljena knjiga "NEKA ZORI SJEME SLOBODE".

<https://radioimotski.hr/predstavljanje-knjige-joze.../>

**MATICA UMIROVLJENIKA IMOTSKE KRAJINE
- IMOTSKI -**

Organizira predstavljanje knjige:

<p>JOZO KLARIĆ - KLAJO</p> <p><i>Jedna je istina</i></p>	<p>Stihove će čitati: Joško Ševo</p>
	<p>Knjigu će predstavljati: Fra Zoran Kutleša Mara Pezo</p>

*Poštovani prijatelji zadovoljstvo nam je pozvati
Vas na predstavljanje knjige:*

JOZE KLARIĆA - KLAJE, "JEDNA JE ISTINA"
u okviru projekta: **"Putovima ranjenih branitelja"**

Veselimo se Vašem dolasku!

**PUČKO OTVORENO UČILIŠTE
18. travnja u 18:30 sati.**

Jozo Klarić-Klajo
17. travnja u 16:59 ·

DUGOPOLJE.ORG

U Matici Hrvatskoj predstavljanje knjige Joze Klarića-Klaje 'Neka zori sjeme slobode'

Jozo Klarić-Klajo
15. travnja u 11:06 ·

Istino, ti što život ljubiš, skriti te ne mogu.

subota, 11. travnja 2026.

10. TRAVANJ - SJEĆANJE NA RATNIKE

Godine prolaze, ali sjećanja ostaju. 10. travnja 1995. godine bio je težak dan za nas inženjere. Tog kobnog dana nakon uspješno odrađene akcije "Skok 1" sljedilo je probijanje puta do novih položaja.

Zajedno smo obišli mjesto pogibije diverzanata 126. brigade HV Igora Lipotića- Piroge, Jakova Jeličića-Delušića i Ante Penića koji su poginuli 19. travnja 1993. godine.

Na žalost na padinama Dinare u trenutku je sudbina okrenula list dvjema obiteljima i nama koji smo djelili dobro i zlo s našim prijateljima. Obitelji su zavijene u crninu plaštem tuge.

Nediljko Milun, načelnik inženjerije i Zdenko Pavla rukovaoc na Katerpillar D8, položili su živote na oltar Domovine. Danas nakon tridset

i jedne godine samo hladan kamen s imenima naših ratnika ostaju nijemi svjedoci na dva mlada i hrabra ratnika.

Dolaskom na mjesto stradavanja, nakon trideset i jednu godinu, u svakom od nas se ponovno premotavaju kadrovi neispisane priče.

Ipak cvjeće i svjetlo svjeća prigrle su taj hladni kamen i ostaju svjedočiti prolaznicima o hrabrim ratnicima.

Svjetlost vječno svjetlila njima.

Laka im bila hrvatska gruda.

https://jozocarapice.blogspot.com/2026/04/10-travanj-sjecanje-naratinike.html?spref=fb&fbclid=IwY2xjawRnwERleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzcxNzg4MjAwODkyAAEe_r-EOXsp1rbc7kFuEGKdUO9xCLPxKKi5unm1MJyWg7jjoBn0tpgp h-x7bBs_aem_8d58cSN3Gf09ZJfsTRwfkw

Jozo Klarić-Klajo
10. travnja 2025.

SKEJINI HOSOVCI

9. Bojna ponosno je koračala
Ljuti boj za dom je otpočela
Marka Skeju bojna je iznjedrila
Zapovjednika svoga je dobila
Hosovce je Skejo predvodio
Na čelo kolone se stavio
Nije uzmicao nit se dvoumio
Za dom i Domovinu se borio
Koračali su i bitke ljute vodili
Četnike su u bitkama lomili
Skeju su kao oca slušali
Zapovjedi njegove izvršavali
Hosovci su u bitkama
Za dom i Domovinu
Spremni bili i život dati
Kao poskoci ljuti su Hosovci
Ponosan je Marko na ratnike
Što hlabro su gonili četnike
U bitkama crni barjak se vijorio
Ratnike svoje Skejo je predvodio
Hosovci su dom svoj branili
Četnicima strah u kosti utjerali
Moraju znati na zemlji krvavoj
Uvijek će ih čekati Bog i Hrvati
Ratne knjige mnogi su pisali
Povijest Hrvata su zapisali
Hosovce hlabre i Skeju
Mnogi bi iz knjiga izbrisali

Mnogi će ponosno pjesme pjevati o Hosovcima hrabrim ratnicima i
njihovom zapovjedniku Vitezu Marku Skeji.

Od srca svim pripadnicima HOS-a čestitam njihov rođendan.

J. K. Klajo

Jozo Klarić-Klajo
10. travnja u 18:16

UZALUD NISU PALI

Križni put svoj nosim
Zapisan u knjigama
Na postajama križnim
Braću moju ćete naći
Hrabre hrvatske ratnike
Što puku se pokloniše
Krvlju boli i suzama
Smrtna tijela nam darvaše
Na križnom putu
Preteški križ su ponjeli
Živote su nama darovali
S porukom da zaludu nisu pali
Ljubljene sestre i braćo
Ovdje danas nebi bili
Da dom svoj i Domovinu
Hrabri ratnici nisi branili
Iskrena čestitke 9. bojni HOS-a
na obilježavanju osnutka postrojbe. Neka vas dragi Bog čuva i prati.
Neka nam još dugo žive pripadnici HOS-a.
Bog i Hrvati!!!

Jozo Klarić-Klajo

10. travnja u 12:00

Godine prolaze al sjećanja na ratnike ostaje.

Svjetlost vječna svjetlila im.

Počivali u miru s Gospodinom.

https://jozocarapice.blogspot.com/2021/02/i-vrijeme-je-stalo.html?fbclid=IwY2xjawRnuTJleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHkHyx6QgMQqwrnxNRykNRKzmLSXq77DuF82nlBE3ktWaZk-HXvOFR_LXvFZv_aem_YzulcglTtsi9Q04wOdT2uA

*Nediljko Milun i Zdenko Pavela,
pripadnici inženjerijskog voda 126. brigade.
Neka Vam je laka brvatska gruda!*

petak, 5. veljače 2021.

I VRIJEME JE STALO

Ponedjeljak 10. Travnja 1995. godine. Dan za nekog poseban, za nekog običan, ali ne i za nas, inženjerijski vod 126. brigade. Suncem okupan

dan za nas je bio težak dan, dan prepun tuge. Poslije dobro odrađene akcije na padinama Dinare pješaka bojna je pomakla crtu bojišnice na nove položaje. Do novih položaja je bilo potrebno probiti put i ukopati se, izraditi betonsko sklonište za pješastvo. Nije nam bilo prvi put pošto smo bili u stalnom pomjeranju crte bojišnice u pravcu Knina. Dio našeg voda koji se nalazio na Dinari započeli su svoj dio posla koristeći buldožer Katerpillar D8 "OSMICU". Mi smo se nalazili u vojarni u Sinju i imali smo zadatak na točkove utovarivača montirati zaštitne lance, a poslije toga uputiti se na Dinaru i otkloniti novonastale kvarove na strojevima i vozilima. U vojarni smo završili s radovima oko 10 sati te smo se uputili terenskim vozilom na Dinaru. U bazu smo stigli oko 12 sati i zatekli smo jedan dio ekipe u predahu, poslije ručka. Grah s kobasicama je za ručak pa smo i mi pošli ručati. U tim trenucima zazvoni poljski telefon i naš službujući pohita da se javi. Nakon razgovora izlazi vani pomalo u nedoumici, kaže da je dobio informaciju od zapovjedništva bojne da su naši inženjerci koji se nalaze na probijanju puta imali nekakvu nezgodu, da im se nešto dogodilo. Po svemu što je čuo preko telefona, pozadinski žamor u prostoriji je signalizirao da se nešto dogodilo i da mu ništa nije drago. Odlučivši da situaciju i sumnju u dobivenu informaciju odmah istjeraju na čistac, zajedno sa zapovjednikom voda sjedaju u terenca i kreću do zapovjedništva bojne. U tim trenucima je nestalo osmijeha na našim licima, nastavili smo započeti ručak, ali svatko je bio u svojim mislima. Nešto se u trenutku promijenilo, nemir se osjećao svakim tenom sve više. Očekivanje informacije se odužilo. Nama se svaka minuta činila kao godina. Ne znam ni sam koliko je prošlo vremena, jer u tim trenucima za nas je vrijeme stalo. Nakon nekog vremena ipak se vraćaju. Približavajući se odmah smo vidjeli na njihovim licima grč i bol. Zaustavljaju se, izlaze u suzama i jecajima, a zapovjednik voda prilikom izlaska ne mogavši izreći riječi pokazuje dva prsta, nema glasa. Osupnuti prizorom, nepomično stojimo, ne znajući što reći. Tišina vlada u taboru i sami nismo još svjesni stvarnosti, čuju sa samo jecaji mada još ne znamo što se točno dogodilo. Vrijeme je stalo, još se samo čuje zvuk terenca, ali to nikog ne smeta. Stislo se sve u nama, bol je jedina stvarnost. Nakon prvih trenutaka

čujemo potpuniju informaciju da smo izgubili naša dva rukovaoca na OSMICI . Prilikom izvršavanja zadatka naišli su na odskočnu minu koja ih je pokosila. Nakon prvih trenutaka kada smo se pokrenuli, vratili u donekle stanje normale odlučeno je da se spremimo i krenemo u vojarnu. Krenuli smo s dva terenca i kamionom prema Sinju. Tijelo u grču, košmar u glavi, nije bilo previše razgovora, svatko je vrtio svoj film. U tim trenutcima bol je otupi razum, vozača kamiona pogreškom skreće na jednoj raskrsnici, ne znajući ni sam kako. Pokušaj da se vrati jednostavno ne ide, ostavlja kamion, prelaze u terence i stisnuti nastavljamo mučno putovanje. Dolaskom u vojarnu doznajemo potpuniju informaciju, saznajemo da smo izgubili dva čovjeka, ali ne kako smo prije dobili informaciju već smo izgubili jednog rukovaoca i načelnika inženjerije. U trenutcima udesa drugi rukovatelj nije bio u blizini. Načelnik inženjerije je krenuo iz Sinja i odmah je svratio na mjesto radova. U trenutku dolaska rukovatelj zaustavlja stroj izlazi i staje na minu (paštetu) koja ga baca i aktivira odskočnu minu. Tupa pogleda primamo informaciju bez nekih vidljivih izražavanja osjećaja. U boli i sveopćem košmaru informaciju smo primili bez glasa i reakcije i nastavljamo u nekom svom svijetu. U nama vlada crnilo, tuga i bol, ne primjećujemo ništa i nikog. Razilazimo se i ostaje nam još samo jedan susret s našim inženjercima. Ostaje zadnji pozdrav na groblju. Okupljamo se u tišini, blijedih lica s bolnom grimasom postrojavamo se u dvored, posljednji pogled na lijes prekriven zastavom, na obitelj, posljednji pozdrav i rastanak s prijateljima, braćom s kojim smo dijelili dobro i zlo. Inženjerijski vod i njihove obitelji će uvijek pamtit taj dan. Ostaju nam uspomene na nama drage ljude. Ostaje nam slika i priča da se ne zaboravi. Na spomen pripadnicima inženjerijskog voda 126 brigade, Nediljko Milun i Zdenko Pavela. Neka Vam je laka Hrvatska gruda.

NEKA RASTE NEKA ZORI HRVATSKA MOJA U SLOBODI

Jozo Klarić-Klajo
31. ožujka · YouTube ·

YOUTUBE.COM

NEKA RASTE NEKA ZORI HRVATSKA MOJA U SLOBODI

Jozo Klarić-Klajo **30. ožujka · YouTube ·**

Don Josip Dukić, predstavljajući i predsjednik Kulturnog društva Trilj.

YOUTUBE.COM
**PREDSTAVLJAČ DON JOSIP DUKIĆ, PREDSEDNIK
KULTURNOG DRUŠTVA TRILJ**

Jozo Klarić-Klajo

[30. ožujka](#) · [YouTube](#) ·

Na predstavljanju knjige NEKA ZORI SJEME SLOBODE stihove je čitao Ante Nadomir Tadić Šutra

YOUTUBE.COM
NEKA ZORI SJEME SLOBODE

Jozo Klarić-Klajo

28. ožujka ·

KATICA RUŽA HRVATSKA

Polazim s ruksakom knjiga
Pješice Majci Bistričkoj
Na vojno hodočašće
Hrvatskih ratnika i ratnica
Hrvatske vojske i policije
Nosim svoj ispisani križni put
Na postajama moju braću ćete naći
Hrabre hrvatske ratnike
Što pokloniše se svome puku
Krvlju znojem i suzama
Na križnom putu
Smrtna tijela nam darovali
S porukom da uzalud nisu pali
Kako su braneć dom svoj
Životom Domovinu obranili
Draga braćo i ljubljene sestre
Nebi sada ovdje bili
Da hrabri hrvatski ratnici
Braneć dom svoj životom
Domovinu nisu obranili
Pokraj mene mnogi prolaze
Ni pogled da mi poklone
Tek jedna gospođa zapita
Pošto knjiga
80 kuna odgovorim
Skupu suho će gospođa i odlazi
Stojim na nogama umoran
Sad ću lakše donjeti knjige kući

Busom ćemo iz Bistrice poći
Iz mojih turobnih misli
Trgrnu me mekani glas žene
Vi ste branitelj
Vidim djevojku koja u ruci
Drži moju Bitku za život
Jesam odgovorim kratko
I ja sam braniteljica
Koliko vam je knjiga upita me
Poklanjam ti je od srca
Ne, platit ću ali ne pristajem
Želim joj zahvaliti što je
Primijetila mene i moj križ
Uzela je knjigu i krenula dalje
Nakon nekoliko trenutaka povrati se
Moje suze na obrazu poljubi
Poljupcem mi je uljepšala dan
I nestade kao najljepši san.

uto u 06:07

Sve ono što se desilo na
hodočašću je bilo od
❤️...vidjela sam svu patnju u
tvojim očima ,jer sam je i
sama doživjela i još uvijek
prolazim i nosim
križ...poslije mamine smrti
prije 7 mj. sam dobila
skrbništvo nad
sestrom...dalje mi je teško i
pisati...ne idem nikuda...jer
moram biti sa sestrom...tebi
veliki pozdrav i
blagoslov...budi mi dobro...

Jozo Klarić-Klajo**28. ožujka**

**NOSIM SVOJ PISANI KRIŽNI PUT U KOJEM MOŽETE
NA SVAKOJ POSTAJI MOJU BRAĆU PRONAĆI
HRABRI HRVATSKI RATNICI POKLONILI SU
SVOM HRVATSKOM NARODU
KRV ZNOJ I SUZE
NA KRIŽNOM PUTU DAROVALI SU
NAM SVOJA SMRTNA TIJELA
KOJA NISU ZALUDU PALI.
NE BI NAS OVDJE BILO
DA NISU BRANEĆ
ZA DOM
SVOJ ŽIVOT DALI**

Jozo Klarić-Klajo

[28. ožujka](#) · [YouTube](#) ·

Poslušate i svojoj djeci govorite istinu i samo istinu, jer samo istina od grijeha oslobađa.

Puče hrvatski, puče kršćanski danas kada živimo u slobodnoj državi Hrvatskoj za koju su mnogi dali živote imamo **OBAVEZU NE ZABORAVITI** sve ono što su naši hrvatski ratnici proživljavali u srpskim logorima od teških mučenja do ubijanja, na prostoru Srbije.

"OSOBAMA" nikako ne možemo oprostiti, pošto ni danas ni danas ne žele priznati uopće postojanje logora smrti, a kamo li da su se dešavala strašna mučenja i ubijanja zarobljenih hrvatskih ratnika i civila.

Naposljedju zar na Golgoti Isus Krist, naš Spasitelj i Otkupitelj nije na samrti oprostio grijega desnom razbojniku , sv. Dizmi, koji je priznao grijeha i pokajao se.

YOUTUBE.COM

PLETER 27.03.2026. Zlatko Panković, vukovarski ratnik i logoraš srpskih koncentracijskih logora

Jozo Klarić-Klajo
24. ožujka · YouTube ·

YOUTUBE.COM

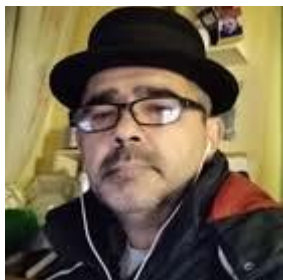
ISTINA U PJESMI PJESMA U ISTINI

PJESMU NAPISAO I ČITAO JOZO KLARIĆ KLAJO

Jozo Klarić-Klajo

24. ožujka

https://pismomtezovem.blogspot.com/2026/03/istina-u-pjesmi-pjesma-u-istini.html?m=1&fbclid=IwY2xjawRnvZRleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHIYX0HMKSb1nbiYq0aWJs3XGSPVwzXUpr0N2b0sVyyX4acJGMIO0uXUpd_O_aem_UdtTv s4geySc7lVpDEbmxA

PISMOMTEZOVEM.BLOGSPOT.COM
ISTINA U PJESMI PJESMA U ISTINI

Pjesma nije priča nit šala O djevojci što cvijeće je brala Nije pjesma napisana Da bi u koricama bila objavljena Priča je poruka i krik Ko...

ožujka 24, 2026

ISTINA U PJESMI PJESMA U ISTINI

*Pjesma nije priča niti šala
 O djevojci što cvijeće je brala
 Nije pjesma napisana
 Da bi u knjizi bila objavljena*

*Pjesma je vapaj i krik
Istinu svjetu nosi
Pjesma se ne rađa
Već kao prasak događa*

*Pjesma je poruka
Što istinu pronosi
Snažno i ponosno
Zlu i tami prkosi*

*Istina je sama opstala
Uz bezbroj laži i podvala
Iza istine su se skrivali
Nad istinom zločine radili*

Jozo Klarić-Klajo

22. ožujka · YouTube ·

Hvala i Laudato televiziji koji su zabilježili predstavljanje nove knjige NEKA ZORI SJEME SLOBODE.

YOUTUBE.COM

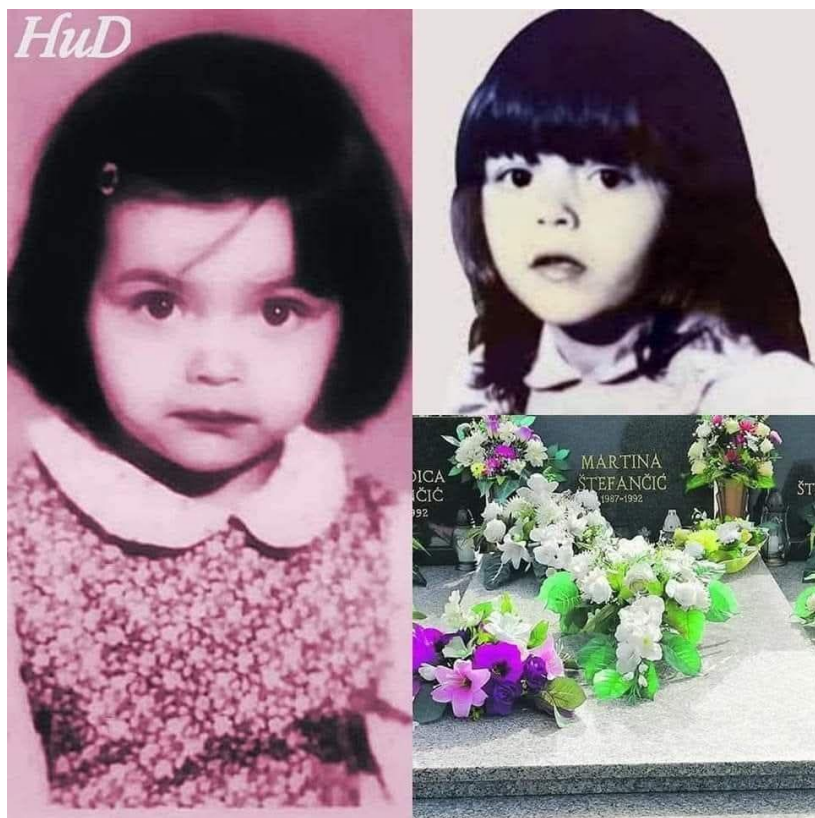
**PREGLED DANA - PREDSTAVLJENA JE KNJIGA JOZE
KLARIĆA-KLAJE 'NEKA ZORI SJEME SLOBODE'**

ANĐELI NAŠI NA NEBESIMA ZAŠTITNICI NAŠI

Jozo Klarić-Klajo

21. ožujka

Anđeli naši na nebesima zaštitnici naši, Bog vam dao pokoj vječni.
402 djece je stradao u Domovinskom ratu od zločinačke i sotonističke srpske ruke.

Željko Pleić**21. ožujka** ·

Na današnji dan - 21. ožujka 1992. godine u Borovu Selu zločinački ubijena četvorogodišnja djevojčica Martina Štefančić 😞

U noći na 21. ožujka '92. godine, oko 3 sata ujutro, četiri srbočetnika iz automatskog oružja otvorile su rafalnu paljbu po prozoru dnevne sobe obitelji Štefančić, u Radničkoj ulici na broju 49, u Borovu Selu. U kući je bila malena Martina, baka Bernadica i Martinin stric Željko. Željka su teško ranili i pustili da iskrvari u mukama, a četverogodišnju Martinu i baku Bernadicu ubili na licu mjesta. Željko je nekim čudom ostao živ. Martina, nismo te zaboravili.

Počivali u miru Božijem 🙏🕯️😞

Jozo Klarić-Klajo mijenja svoju naslovnu sliku.
20. ožujka ·

DOK JE SRCA BIT ĆE I HRVATSKIH MAJKI I RATNICA

Jozo Klarić-Klajo
15. ožujka

VECERNJI.HR

Inženjerijski vod 126. pukovnije tu bitku vodio je bez odmora, po cijeloj dužini bojišnice

Jozo Klarić-Klajo

14. ožujka

Naša čuvarica i braniteljica, Majka Nebeska s starog grada u Sinju nad vjerničkim pukom.

Jozo Klarić-Klajo

14. ožujka · YouTube ·

Brat Dario Kordić je nadahnut Duhom svetim tako toplo i emotivno govorio kao predstavljач knjige NEKA ZORI SJEMESLOBODE

YOUTUBE.COM

Dario Kordić - predstavljач knjige "Neka zori sjeme slobode"

Jozo Klarić-Klajo

13. ožujka

To je žrtva i ljubav prema Bogu i Domovini. Doći iz Siska, iz Zagreba iz Posušja, iz Međugora, iz Imotskog, iz Rame, iz Tomislavgrada na predstavljanje knjige NEKA ZORI SJEME SLOBODE i meni učinili čast i dostiže učvrstili u vjeri da se isplati darivati ljubiti one najmanje Gospodinu najdraže.

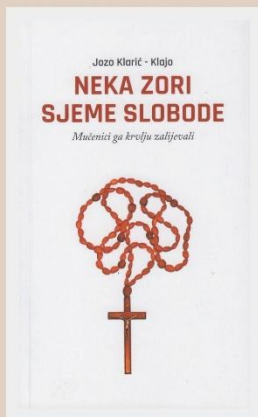

Jozo Klarić-Klajo **13. ožujka · YouTube ·**

Predstavljanje knjige NEKA ZORI SJEME SLOBODE u Sinju u
Veteranskom centru.

YOUTUBE.COM
NEKA ZORI SJEME SLOBODE

Jozo Klarić-Klajo**8. ožujka**

Poštovani prijatelji i dobri ljudi čast mi je
pozvati vas na predstavljanje knjige
Joze Klarića - Klaje
"NEKA ZORI SJEME SLOBODE"

U Veteranskom centru
Ul. Domovinskog rata 1a, Sinj
11. ožujka 2026. godine u 18 sati

Predstavljajući knjige su:
Dario Kordić i don Josip Dukić

Stihove čita Ante Nadomir Tadić Šutra. Voditelj programa je Ante Botić
Prihod od prodaje ide u dobrotvorne svrhe.

Jozo Klarić-Klajo

3. ožujka

Došli smo ti Majko draga donjeli Ti suze svoje. U miru i molitvi osjećaj tvoje prisrčnosti i zagovora kod Tvog sina našeg Gospodina Isusa Krista, svaku našu ranu liječi.

Bilo je ti vrijeme prožeto puninom Duha svetoga i milosrđe našeg Gospodina Isusa Krista. Milosno vreme koje sm proveli intenzivno u molitvi skavljenju tela i krvi Isusa Krista, vrijeme u molitvi krunice i klanjanju. Sve je popraćeno pjesmama.

Jozo Klarić-Klajo mijenja svoju sliku profila.
2. ožujka

Jozo Klarić-Klajo

27. veljače ·

U Međugorju se održava druga duhovna obnova hrvatskih ratnika i njihovih obitelji. Nakon prvog dana mogu iskazati zadovoljstvo ili osjećaj punine Duha svetoga.

Već sad možemo kazati da će biti uspješna duhovna obnova pod pokroviteljstvom ministarstva branitelja i Kraljice mira

Sve se odvijalo pod budnim okom Zorice Gregurić predsjednice Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara i Nikole Kajkića.

bogat duhovni program započeo je fra Ivo Pavić.

Jozo Klarić-Klajo

25. veljače

https://jozocarapice.blogspot.com/2026/02/jedina-je-istina-potpuna.html?fbclid=IwY2xjawRn1IxlHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHstivYdd2n8fTSdarSZZHzojpB-Th0ycIL0my4qw8fe3kXsJG5hExl2FhKu5_aem__6Hdc5NjFL0VDQn1EA_IHQ

utorak, 24. veljače 2026.

JEDINA JE ISTINA POTPUNA ISTINA

Oko čega ili koga se danas najviše lome koplja?

Pitanje svih pitanja, a tako jednostavno.

Draga braćo i sestre, odgovor možemo izreći na više načina i u više varijanti.

Najveći je kamen spoticanja istina — ona koja tako gromko zvuči i razbija šutnju. Zašto je istina ta koja podiže prašinu, a ne laž? To smo naučili još kao djeca, i nikako nam nije išla u glavu izreka da su u laži kratke noge. Možda zato što smo i sami tada imali kratke noge pa nam nikako nije uspijevalo slagati, a da nas brzo ne uhvate u laži.

Pišući ovu knjigu, razmišljao sam kakav će imati učinak i koliko će je ljudi prihvatiti. Hoće li se ispostaviti da je to samo moja istina? Danas živimo u vremenu kada se stalno propituje što je istina i koliko istina uopće postoji. Kažu stari ljudi: “Sto ljudi, sto čudi”, pa bi tako ispalo da postoji i sto istina.

Potpuno sam uvjeren da postoji samo jedna i jedina, potpuna istina. Pa zbog čega se danas, više nego prije, propitujemo je li to istina?

Živimo u jednom čudnom svijetu za koji se kaže da je napredan. A ja se pitam: zašto danas imamo izbacivanje vjere i križa, Isusa Krista rassetoga, iz državnih ustanova? Je li to zato što ljudi mrze Isusa Krista ili to ima neku drugu, dublju konotaciju?

Vratimo se malo u prošlost, u priče starijih koje su se prenosile s koljena na koljeno. Prisjetimo se jedne priče koju mi je majka ispričala. Govorila je o mlinaru koji je uzimao brašno na krivo i tako stekao zavidnu uštedevinu. Uvijek je imao više nego što je trebalo.

Jednom je na ispovijedi priznao taj grijeh i savjest ga je počela peći. Svećenik mu je savjetovao da stavi raspelo u mlin i da, kad god bude uzimao na krivo, pogleda u raspelo. Tako neće dolaziti u napast da radi nepošteno i nečasno.

Mlinar je postavio raspelo i počeo raditi pošteno. Međutim, nakon nekog vremena primijetio je da mu računica više ne štima, prihodi su se smanjili. Uzeo je raspelo i rekao: "Isuse, ili ja ili ti, ja ovako više ne mogu." Naravno, i malo dijete može pogoditi što se dogodilo. Isus je završio u jaži, a mlinar je ponovno imao dobru računicu.

Zar se to danas ne događa u institucijama? Isus Krist izbačen je kako bi se moglo uzimati na krivo bez grižnje savjesti, kako bi se moglo krasti i lagodno živjeti.

Prateći križni put hrvatskog naroda kroz duže razdoblje, vidimo narod s Kristom, s krunicom i molitvom. Uz velike žrtve i odricanja koračali smo prema slobodi. Svaka je obitelj na svoj način ponijela težak križ. Svaka je mogla biti dio minhenske bojne, ali vjera u Isusa Krista i ljubav prema Domovini paveli su ih stazom života.

Svatko je na svoj način pokazao i dokazao da je Isus Krist itekako potreban u životu svakoga čovjeka i svake institucije.

Jedna i jedina, potpuna istina glasi:

Ja sam Put, Istina i Život...

Tko vjeruje tim riječima, spreman je na žrtvu i odricanje. Taj dobro zna da postoji samo jedna istina i da je ona jedina ispravna.

Isus Krist, naš Otkupitelj, rekao je da neće biti lako onima koji krenu za Njim. Bit će progonjeni, zatvarani i mučeni. Tada će biti potpuno sigurni da idu ispravnim putem, putem Krista i ljubavi.

Jozo Klarić-Klajo

22. veljače ·

https://pismomtezovem.blogspot.com/2026/02/ratnike-u-blato-su-bacili.html?fbclid=IwY2xjawRn1fBleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHhUhMjKEgbQkErEKMSBTQXzZTqWLPNWFBHPjdnxxCWvHkMdCoxaMTx35c1v6_aem_oQuRnRKqg-9VDV1_NQFlxw..

PISMOMTEZOVEM.BLOGSPOT.COM

RATNIKE U BLATO SU BACILI

Zora sviće novi dan se budi Braćo moja snove smo sanjali Domovinu
smo od zla obranili Ponosno kuca hrabro srce ratnika Što branili su
dom ...

veljače 22, 2026

RATNICI U BLATO BAČENI

*Braćo moja snove smo imali
Ledene zore u rovovima čekali
Domovinu smo od zla branili
Ponosno je kucalo srce ratnika
Što branili su dom od četnika*

Gledaj brate kako nas blate

*Kako po krvi mučenika gaze
Kako istinu neku novu pišu
Pričaju kako rata nije bilo
Tek nešto nemilih scena se zbilo*

*Bitke smo dobili rat izgubili
Mnogi su to davno shvatili
Na svojoj duši ranu su nosili
Spavati nisu mogli kad su vidjeli
Što su nam od Domovine ostavili*

*Od Domovine ostala je zastava
Na dom i Domovinu su zaboravili
Ratnici su svijeće zadužili
Da obilaze ratišta gdje su ginuli
Braći se pokloniti i Očinaš izmoliti*

*Brate moji jesmo li krunicu nosili
Jesmo li se Bogu i nebesima molili
Kako bi živi ostali i djeci istinu pričali
Jesmo li Majku nebesku zazivali
Kako bi dom od sotone i zla obranili*

*Hoće li unuci istinu o ratniku znati
Što hrabro pred silu i čelik je stao
Kad je braneći dom svoj život dao
Ili će im danas neki novi ratnici
Priče pričati istinu ćirilicom pisati*

Jozo Klarić-Klajo**13. veljače ·****[https://pismomtezovem.blogspot.com/2026/02/o-majko-u-svemu-velika-ti-](https://pismomtezovem.blogspot.com/2026/02/o-majko-u-svemu-velika-ti-si.html?m=1&fbclid=IwY2xjawRn1rpleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHstivYdd2n8fTSdarSZZHzojpB-Th0ycIL0my4qw8fe3kXsJG5hExl2FhKu5_aem__6Hdc5NjFL0VDQn1EA_IHQ)****[si.html?m=1&fbclid=IwY2xjawRn1rpleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHstivYdd2n8fTSdarSZZHzojpB-Th0ycIL0my4qw8fe3kXsJG5hExl2FhKu5_aem__6Hdc5NjFL0VDQn1EA_IHQ](https://pismomtezovem.blogspot.com/2026/02/o-majko-u-svemu-velika-ti-si.html?m=1&fbclid=IwY2xjawRn1rpleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHstivYdd2n8fTSdarSZZHzojpB-Th0ycIL0my4qw8fe3kXsJG5hExl2FhKu5_aem__6Hdc5NjFL0VDQn1EA_IHQ)**

PISMOMTEZOVEM.BLOGSPOT.COM

O MAJKO U SVEMU VELIKA TI SI

O Majko velika Ti si A ja tako malen i grešan Besramno gazim suze tvoje O Majko u svemu velika si Učila si nas kako se trpi Pokazivala kako ...

veljače 13, 2026

O MAJKO U SVEMU VELIKA TI SI

O Majko u svemu velika si
 A ja tako malen grešan i slab
 Besramno gazim suze tvoje
 O Majko u svemu velika si

Učila si nas trpjeti
Učila kako voljeti
Ništa teško tebi nije bilo
Jer tvoje srce silno je ljubilo

O Majko kako si ljubila čedo svoje
S prvim otkucajem srca u utrobi
Spremna si sve oprostiti
Za čedo život spremna si dati

Za ljubav drugo ime Majko Ti si
Ljubav je osovina i temelj
Štit što nas od zla brani
Ljubav je svjetlo što tamu razbija

Tako si Majko velika i sveta
Ti Majko svih majki
Krista na križu si ljubila
Gledajuć ga u mukama razapeta

Ljubila si njegovu bol i muku
Ljubila si njegovu svetu krv
Ništa ti teško nije bilo
Majko tvoje je srce silno ljubilo

O Majko ti si ljubila svoga sina
Ti bezgrešna Majko naša
Po svome sinu nas štitiš i braniš
Ljubiti i praštati Majko ti nas učiš

J. K. Klajo

Jozo Klarić-Klajo

1. veljače

<https://youtu.be/BIMBhfr1FrA?si=XaDUQRzBHotCi3Z0>

YOUTUBE.COM

Klajo u Gorici - predavljanje knjige "Bitka za život"

Jozo Klarić-Klajo

1. veljače

Bila je to posebna večer koju i danas pogledam i upijam emocije koje su prenijeli predstavljači Božo Barun i Zorica Gregurić.

**Ivica Gašpar je sa Božom Barunom i
6 drugih**

21. siječnja 2020.

U dvorani Nazaret župe Navještenje BDM, u Velikoj Gorici, održano je predstavljanje prve knjige hrvatskog branitelja Joze Klarića Klaje, oboljelog od PTSP-a i Parkinsonove bolesti.

Knjiga je autobiografska i nosi znakovit naslov „Bitka za život“, a podijeljena je u pet poglavlja i satkana je od više kratkih priča u kojima autor na vrlo emotivan način opisuje sva životna razdoblja, gdje su posebno teška vremena bila kada se u krvi stvarala hrvatska država. Program je vodio umjetnik riječi, Božo Barun koji je na gotovo poetski način približio autora nazočnima što je izmamilo Jozine suze i dotaklo mnoga srca. Dijelove Jozine knjige recitirala je Zorica Gregurić, hrvatska

ratnica, naglasivši kako je pred nama pravi „domoljubni priručnik“ kojeg je morala pročitati dvaput.

Jozine priče s ratišta opisane su iz kuta malog čovjeka, čistog srca i prepuna ideala koji se otrgnut iz sigurnosti djetinjstva odjednom suočava s ruletom smrti koji je nemilosrdno odnosio nevine živote njegovih suboraca. U to vrijeme krvarila je cijela domovina i mnoge su majke bile zavijene u crno. Jozo je rat preživio, ali više nikada nije bio isti čovjek. Mislio je, rane će zacijeliti, osmijeh će se vratiti ispaćenom narodu i pravda će konačno doći na svoje. Na njegovu žalost, rane su teško zacjeljivale, narod je počeo zaboravljati, a pravde ni za lijeka.

Nakon što su utihnuli topovi i prestali fjukati metci pomislio je kao i svi drugi, rat je gotov, imamo mir. Prevario se! Rat je u njegovoj duši i dalje bjesnio, njegovi suborci su i dalje ginuli, a on je bio nemoćan i izgubljen u labirintu surove stvarnosti. Nije mogao pomoći ni njima ni sebi. Postao je strano tijelo na ovoj planeti. Postao je puzla koja nigdje ne paše. Postao je nitko i ništa. Tako se osjećao. Ni bolest ga nije mimoišla. Teška, željezna kugla autoimune bolesti postala mu je suputnikom. Ipak, u sveopćoj tami koja ga natkriljivala do njega je doprla jedna jedva titrava zraka svjetlosti.

Shvatio je nakon prolivenog mora suza i iščupanih vlasi da je neke ipak stalo do njega! Bila je to zraka Božje ljubavi koja ga je osnažila i privukla posve k sebi. I kao da je čuo glas „ti si dijete moje ljubljeno, u tebi mi sva milina!“ Tad je znao da za njega ima nade. Shvatio je da se nalazi usred nove bitke koju nipošto ne smije i neće izgubiti. Zbog sebe i zbog svih onih koje je nosio u srcu. Bila je to bitka za život! Još je vodi, nasuprot institucijama koje nemaju dušu, nasuprot javnom mijenju koje ne trpi heroje. Ali, njemu uz bok sada jaše vojska njegovih novih životnih suboraca sa žilavom odlučnošću, s krunicom u ruci i molitvom na usnama. Oni mu s vremena na vrijeme znaju šapnuti, „da, Jozo, ti vodiš bitku za život, to je itekako točno, ali ovo nije bitka samo za tvoj život, ovo je bitka i za naše živote... ovo je bitka za Hrvatsku!“ (I.G.)

Foto: Dražen Pajtlar

Jozo Klarić-Klajo

29. siječnja

https://jozocarapice.blogspot.com/2026/01/inzinjerijska-satnija-veterani-126-dp.html?fbclid=IwY2xjawRn2eVleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzcxNzg4MjAwODkyAAEex7lzIPpQPpxTVPT2KK1iuu_sAka3h6NZQCvrp6yXj-1-IZJa5cd3kY76QcOc_aem_jDaDSBIKTeqZis2WPisQYg

JOZOCARAPICE.BLOGSPOT.COM

INŽINJERIJSKA SATNIJA - VETERANI 126. D.P.

Jozo Klarić-Klajo

21. siječnja · YouTube ·

YOUTUBE.COM

"Jedna je istina" - Predstavljanje zbirke pjesama Joze Klarića Klaje, 5. listopada, 2024.

Moja zadnja promocija zbirke pjesama "JEDNA JE ISTINA", u drugom izdanju. Bila je to večer koju su mi poklonili moji dragi prijatelji i na tom im hvala od srca .

Hvala Humanitarnoj udruzi "Fra Mladen Hrkač" i njenom predsjedniku gospodinu Ivanu Soldi zajedno s volonterima koji su bili na usluzi s svojom glavnom uzdanicom gospođom Vlatkom Šimunović koja je pratila cijeli projekt.

Cijelo predstavljanje je osmislila i vodila draga sestra u Kristu Lejdi Oreb sa ekipom umjetnika koji su bili na visini zadatka i čitali stihove. Bili su to dragi moji prijatelji i priateljice Anđelko Antić Blažević, Margareta Peršić, Ana Čaleta i Zdravka Giacometti.

A da to ne bude damo još jedna promocija pobrinuli su se momci iz policijske klape "Sveti Mihovil".

Vrijeme ide ali uspene ostaju i na kraju još jednom svima još jednom veliko hvala na podršci i pomoći. Hvala i posjetiocima koji su odvojili svoje trenutke kako bi uljepšali ovu raspjevanu večer
Cijelu priču popratila je i ekipa Laudato televizije i na tome im hvala.

BOGATI SIROMAH

Jozo Klarić-Klajo

19. siječnja · YouTube ·

YOUTUBE.COM
BOGATI SIROMAH

Jozo Klarić-Klajo

12. siječnja

U očekivanju predstavljanja knjige evo jedan mali isječak.

UČITELJ JAKOV

Vrime je prolazilo, Stipica se dobro oporavljao. Novi zatvorenici ispitivani su i mučeni u ime naroda. Jakov nije dugo ostao pri vojsci, nikako nije mogao prihvatiti Brkine metode ispitivanja i doznavanja prave istine. Postavili su ga za učitelja u selu. Mirko se oženija Stipičinom sestrom Ivankom i dobili su troje djece. Dva sina Marka i Luju i kći Stipanku. Stipica se oporavio, ali nikada više nije bilo onog osmijeha i veselja po kojem ga je svatko u selu prije rata znao.

Jakov je opismenjavo generacije koje su dolazile i odlazile, bile su gladne znanja, čitanja i pisanja. Nije se previše isticao u odnosu prema ostalim seljanima iako su ga pozdravljali sa strahopoštovanjem. Znao je ponekad zastati malo dulje s Mirkom i razgovarati o svojim djetinjim igrama. Samo bi se na kraju dodirio Stipice pa bi više za sebe rekao kako danas nema smijeha i veseljaka među đacima kao što je nekada Stipica bio.

U tim trenucima mu je nedostajalo riječi. Kao da se onih dana kada su Stipicu ispitivali i u Jakovu nešto prelomilo. Ni na njegovu licu nije bilo radosti, izgled lica odavao je ozbiljnost, a negdje duboko u nutrini kao da je zakopao sve ono što ga je podsjećalo na radost i bezbrižno djetinjstvo.

Susret sa Stipicom je uvijek bio kratak, samo pozdravom. Kada bi im se pogledi susreli na trenutak bi zastali, kao da su izmjenjivali ono nešto što su krili u nutrini i čuvali samo za te trenutke. Iako su razgovarali i raspravljali svakodnevno ispod murve, nekako su izbjegavali priče o ratu. Šutnja je bila znakovita i kao da je ozakonjena posebnim ustavom, nitko nije kršio taj zakon. Kad bi se navečer sastali Mirko i Stipica znali bi pričekati da Ivanka spremi dicu na spavanje kako bi mogli koju prozboriti o prošlim vremenima. Onako u pola glasa bi počeli priču bojeći se da zidovi nemaju uši.

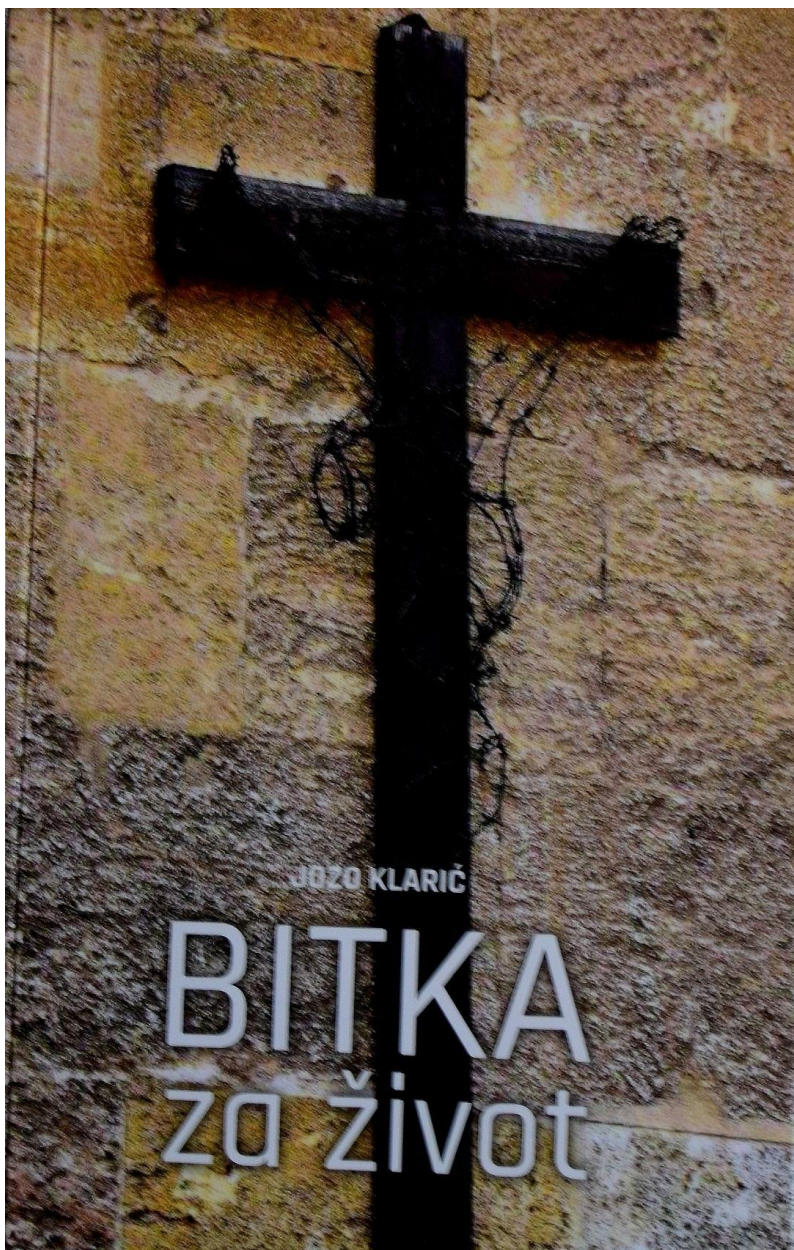
– Mirko, jesi li vidija Božu kad si iša na pazar u Livno kupiti konja.

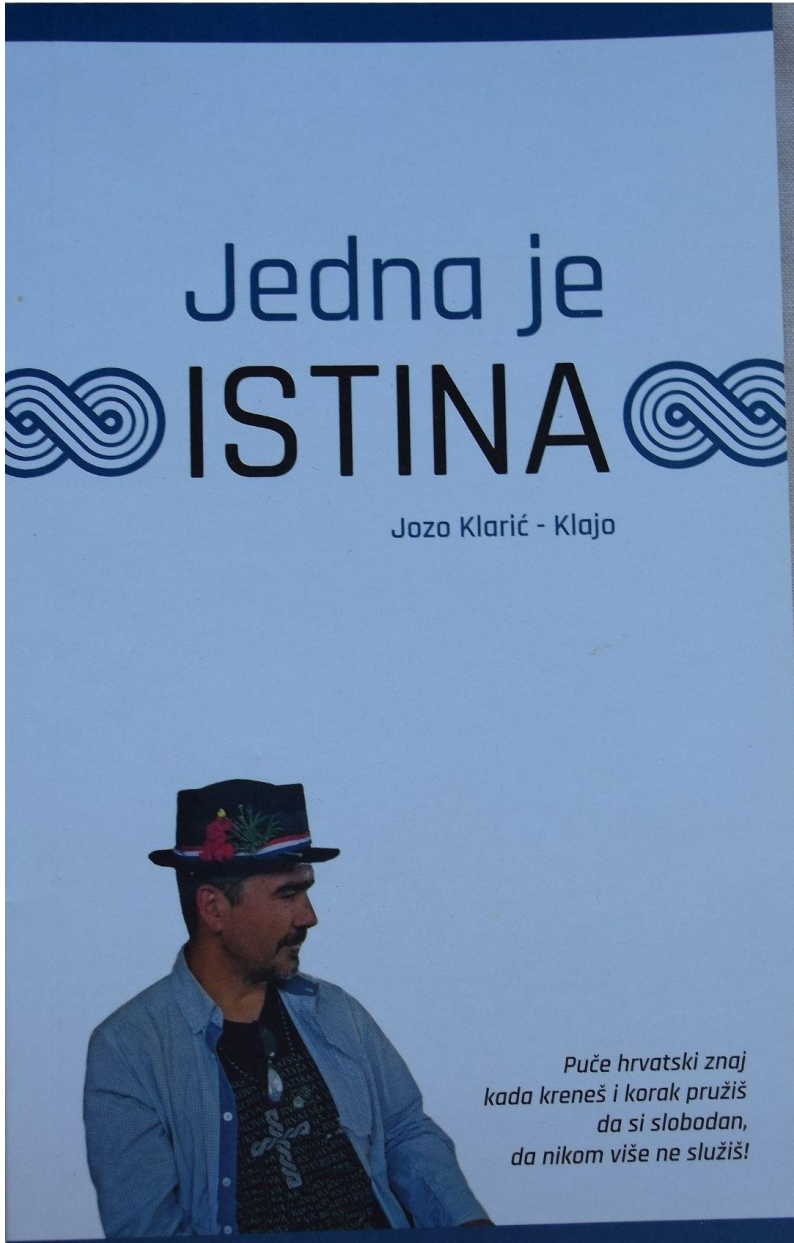
Jozo Klarić-Klajo**11. siječnja**

Objavljena djela

- Bitka za život – nakladnik Kulturno društvo Trilj, 2018., 204 str.
- Srce od kartona – prozni tekstovi, vlastita naklada, 2021., 277 str.
- Osmjeh na licu tvom, 2021. – vlastita naknada s prepjevom pjesama na francuskom
- Jedna je istina – prvo izdanje zbi Objavljena zbirka pjesama, vlastita naklada, 76 str.
- Tebi ranjeni grade – zbirka pjesama, vlastita naklada, 2022., 74 str.
- Jedna je istina – drugo izdanje jeno i prošireno izdanje zbirke pjesama, nakladnik Humanitarna udruga „fra Mladen Hrkać“, 124 str.
- Neka zori sjeme slobode – nakladnik Kulturno društvo Trilj, 2025., 152 str.
- Dolina smrti + priprema za tisak i potraga za donacijom

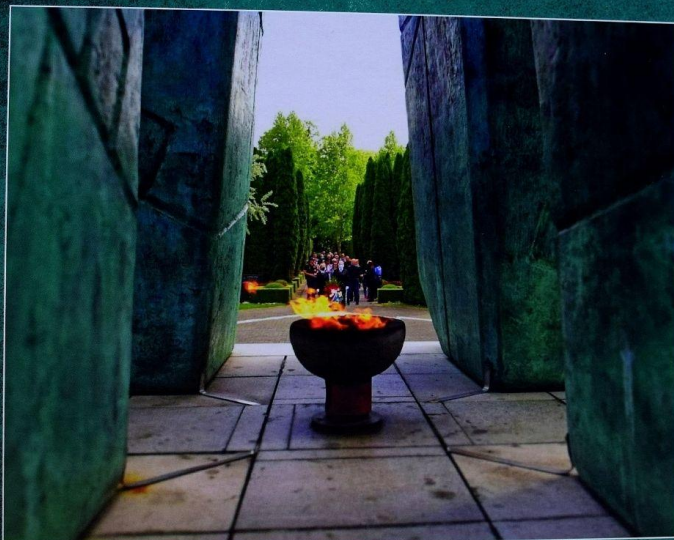

Jozo Klarić - Klajo

TEBI RANJENI GRADE

Zagreb, 2022.

JOZO KLARIĆ

SRCE

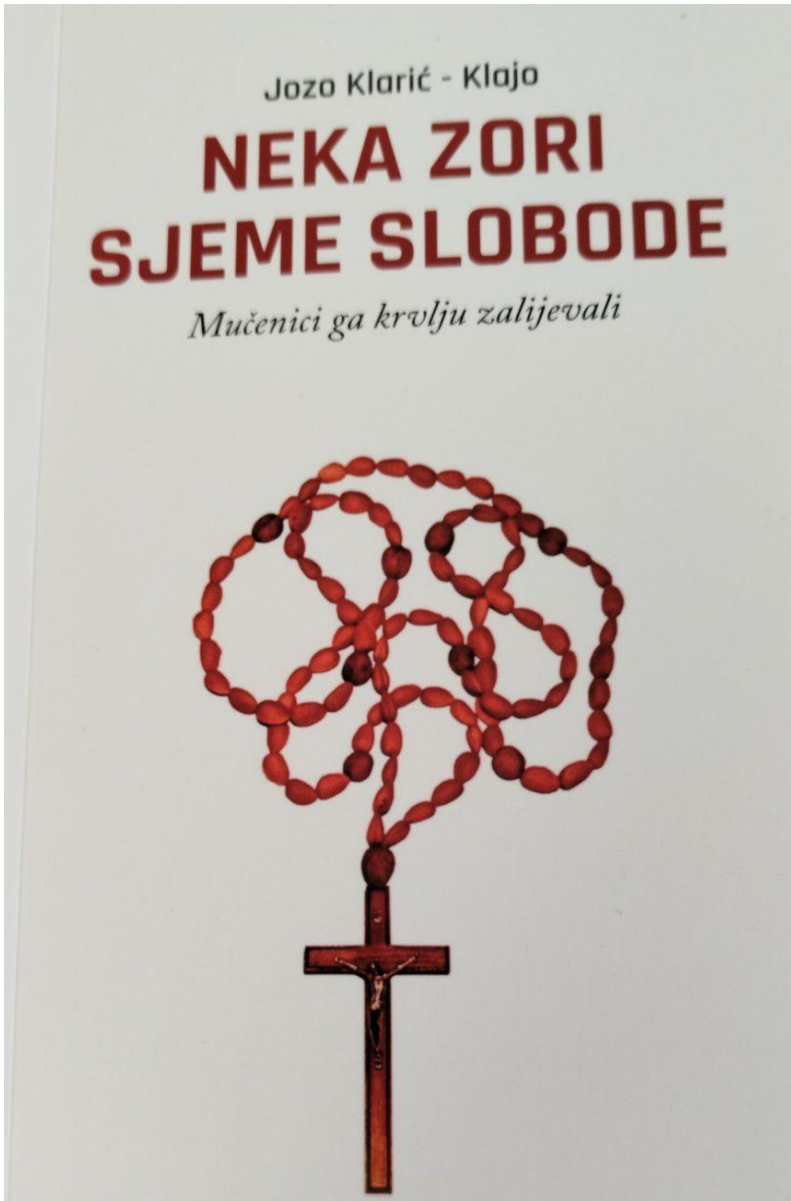
od kartona

OSMIJEH NA LICU TVOM

Jozo Klarić - Klajo

BOŽIĆNO SVJETLO

*U tami Betlehemske noći
Gospodin je odlučio doći
U štalici na slamici se rodio
Poruku Oca nebeskog je donio*

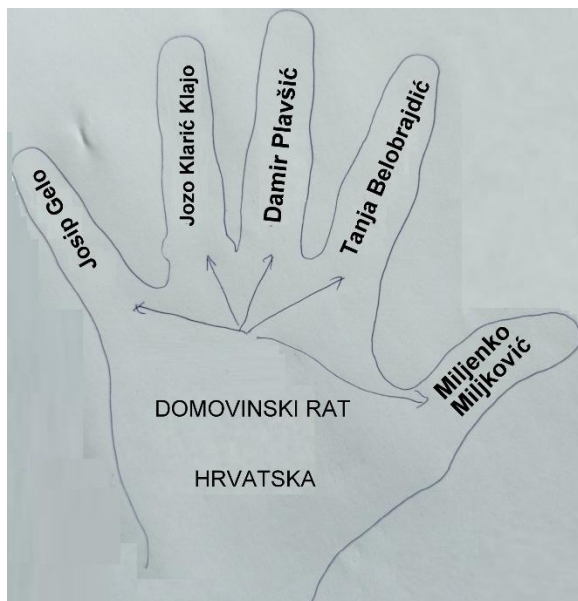
*Svjetlom je tamu pobjedio
Od Istočnog grijeha
Nas malene i slabe
Iz okova grijeha je oslobodio*

*Zato brate i sestro kad ugledaš
Malenog slabog i prljavog čovjeka
Ne okreći glavu na drugu stranu
U Božićnoj noći Isus i njemu će doći*

*Prostri po kući slamicu
Nek miris Božića veseli djecu
Nemoj siromaha se stidit
Uz slamicu tad Božić ćeš vidit*

*Veseli se i raduj
Znanom I neznanom
Na Božićno jutro
Iskreno se obraduj*

J.K. Klajo

JOZO KLARIĆ - KLAJO rođen je 7. listopada 1924. u mjestu sela Čapuzova gdje od samog početka i kao Dalmatinac svoju pripadnost biva ra izjavio, posebno komunistički. Ono što je iznjedrilo iz njega je: **Revolutio diktatorstva proletariata** iz 1941. godine, proklamirana u Titu. U vrijeme novih radosti i prijetnje, za poraćunje su 1945. bio njegov gradski načelnik i on je bio jedan od prvih komunističkih funkcionara u Zagrebu. Kao sekretar za kulturu i obrazovanje, bio je jedan od prvih koji su se uključili u stvaranje novog društva. Zanimljivo je da je bio jedan od prvih koji su se uključili u stvaranje novog društva. Zanimljivo je da je bio jedan od prvih koji su se uključili u stvaranje novog društva.

Uzročilo bilo je posredni način, ali baš je nastala nova kultura. Upravo se u vrijeme ovog događaja pojavila i njegova prijetnja, koja je bila vrlo ozbiljna. Upravo se u vrijeme ovog događaja pojavila i njegova prijetnja, koja je bila vrlo ozbiljna.

Nakon uspješnog izvođenja prijetnje u Bika za Jozo u rujnu 2018. nastavlja pisati još u velikom broju i bogatim stilom, koji ima pravi da su odlično napisani i jasno izraženi. Njegovi tekstovi su vrlo zanimljivi i zanimljivi. Njegovi tekstovi su vrlo zanimljivi i zanimljivi.

Upravo se u ovom prometu na svijetu, bilo su posredni način, ali baš je nastala nova kultura. Upravo se u vrijeme ovog događaja pojavila i njegova prijetnja, koja je bila vrlo ozbiljna.

Jozo Klarić - Klajo - NEKA ZORI SJEME SLOBODE

ISBN 978-953-00-0000-0

9 78953000 000000

Jozo Klarić - Klajo
NEKA ZORI SJEME SLOBODE
Motivici ga kreću zaljubljeni

Legli su i ubrzo utonuli u san, a Mirko je ostao budan. Kako se približavalo vrijeme odlaska kući, Mirko je bio malo nervozan. Ni sam nije se mogao sjetiti na miliona decimata onoga što je napisao. Imao je osjećaj kao da stihovi više neće moći stati u san, nego će poput vjetrovi trahiti njegovu zaklon. Sestra Marija bila je mlada i u je pokušavao u milimima ugledati još čitav život, što se misli na ga pristajati: goti u gradima kao je njegovan. Odlučio je ga avaj, spavača iz padaka te ga i vratu u stvarnost.

J. Klarić - Klajo, Neke zori sjeme slobode.

U DOBRU I U ZLU

*Na krvavu zemlju došao si
Braniti narod od zla i sotone
Pod stijeg hrvatski stao si
S braćom u dobru i zlu bio si*

*Znao si kolika je sila bila
Sa svih strana se obrušila
Sotonu si u oči hrabro gledao
U dobru i zlu ponosno si rekao*

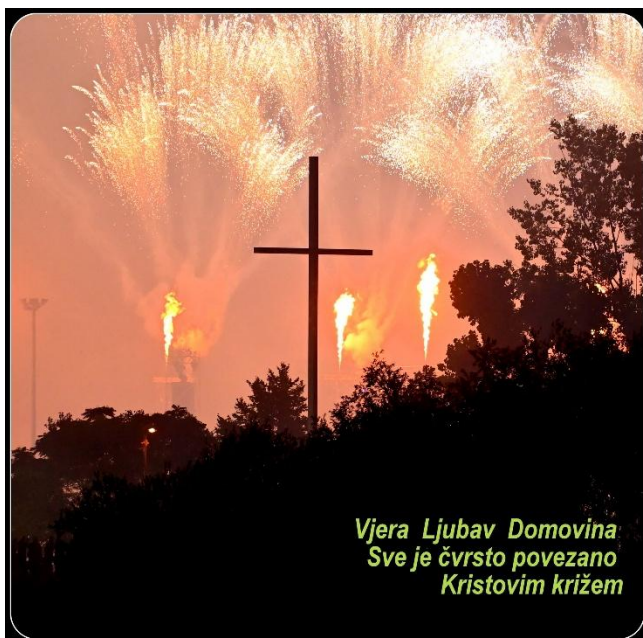
*Teška i krvava bitka je bila
Hrabrih vukovarskih ratnika
Pod stijegom hrvatskim ratovao si
U dobru i zlu do kraja ostao si*

*Zločinci tebe su tražili
Kao zvijeri su nadirali
Do kraja hrabro si ostao
To je moj izbor tad si rekao*

*Okrutno mučen bio si
Patnju tešku trpio si/
Na krvavoj zemlji u boli
Muci i patnji izdahnuo si*

INŽENJERIJSKA SATNIJA**VETERANI 126. BRIGADE - SINJ**

IRAC

Došao je Irac braniti zemlju
Gdje krv i suze su tekle
Braniti zemlju Zvonimirovu
Što sanjala je stoljetni san

Hrabro u boj mladost je krenula
Ni oružja ni znanja nije imala
Srčano je u obranu doma stala
Od Irca ratno znanje je primala

Iz doma svog Irac je krenuo
Dom svoj braniti Hosovce je učio
Četnicima teške rane je nanosio
Ratnicima hrvatskim se ponosio

Hosovce u bitkama je vodio
Ratne vještine Irac im je brusio
Spremno su dom svoj branili
Sa Ircem silno se ponosili

Nije žalio ni znoja ni truda
Srce Hrvatskoj je poklonio
Za slobodu silno se borio
Za dom život je položio

Sjećanje na čovjeka što život je ljubio,
Hrvatski narod od zla i zločina branio.
Ponosan je čovjek bio, Hrvate je zavolio.

THOMAS CROWLEY - IRAC
IRSKI 1949 - 1995 HRVAT

ZAŠTO ŠUTIŠ, NARODE MOJ?

Pitam se zašto šuti narod moj?
Zašto šuti moj profesor i doktor,
Radnik i seljak, ratnik i odvjetnik?
Zašto šutiš mladosti, naša radosti?

Šutiš li jer se bojiš ili odobravaš.
Je li je šutnja zlato ili blato,
Je li je kao strah u naše kosti ušla?
Zašto šutiš, narode moj?

Kada ćeš se probuditi iz sna,
Dignuti glavu ponosno,
Shvatiti da si svoj na svome,
Da je ovo tvoj dom i tvoja Domovina?

Kada ćeš slobodno govoriti,
Veseliti se slobodi?
Kada ćeš ljubiti sebe i narod svoj,
Poštovati i veseliti se čovjeku i bratu?

Zašto šutiš, narode moj?
Prepuštaš se da te voda nosi.
Čega se bojiš i tužno svojom zemljom hodiš?
Zar nisu mnogi pali da bi u slobodi uživali?

SJENKE SMRTI

Ravnicu je magla zarobila
Tišina se kroz maglu probija
Hrvatski ratnici na prvoj crti
Spremno čeka sjenke smrti

Odvažno čekaju sjenke smrti
Što ljudski oklop nose
U tišini čuju kako dolaze
Hrabro stoje smrti se ne boje

U magli sjenke smrti nadiru
Hrabri hrvatski ratnici
Sjenke smrti rafalima kose
Braneći dom svoj se ponose

Ni patnje ni boli ni smrti
Ratnici hrabri se ne boje
U magli smrt spremno čekaju
Sjenke što ljudski oklop nose

TAMBURICA

*Kada odem
Ravnicu mi ne dirajte
Tamburicu moju
Ponosno čuvajte*

*U noći kada odem
Ravnica će slavonska
Nove bečare čekati
Tamburica će opet svirati*

*Tamburicu u noći će čuti
Cure i momci će se veseliti
Zajedno u kolo se hvatati
Tamburici i ravnica se radovati*

*Tamburicu i ravnicu
Staro i mlado štuje
Ravnici i tamburici
Svatko se raduje*

*U ravnici sam se rodio
Zlatno klasje me othranilo
S tamburicom sam se odgojio
Slavonskom ravnicom ponosio*

*Ne dirajte mi tamburicu
Čuvajte mi ravnicu
Kad se moja vrata dica
Veseliti će se slavonska ravnica*

DO VJEČNOG SUSRETA

*Draga majko
Draga moja Lili
Znam da ti je teško
Da su ti dani teški i sivi*

*Znam da tvog sina
Ljubljenog Jean Michela
Nitko zamijeniti ne može
Bol tvoju ublažiti nitko neće*

*Uzmi mene tužna majko
Za posinka svoga
S tobom u zagrljaju
Zajedno ćemo tugu dijeliti*

*Zajedno tužne dane da brojimo
Zajedno u zagrljaju i suzama
Susret tvoj s Jean Michelom
U vječnosti dok iščekujemo*

J.K.Klajo

OBAVIJEST – POZIV

Na organizirani odlazak na sprovod naše Hrvatske Ruže, velike domoljupke i najveće hrvatske pjesnikinje nove Hrvatske, Marije Stažić Dubravac, čija posljednja želja je bila iz daleke Australije gdje je živjela 50 godina „Vratite te me kući“. To je naslov njene zadnje pjesme.

Sprovod će biti u Štitaru 11.010.2024. u 13 sati.

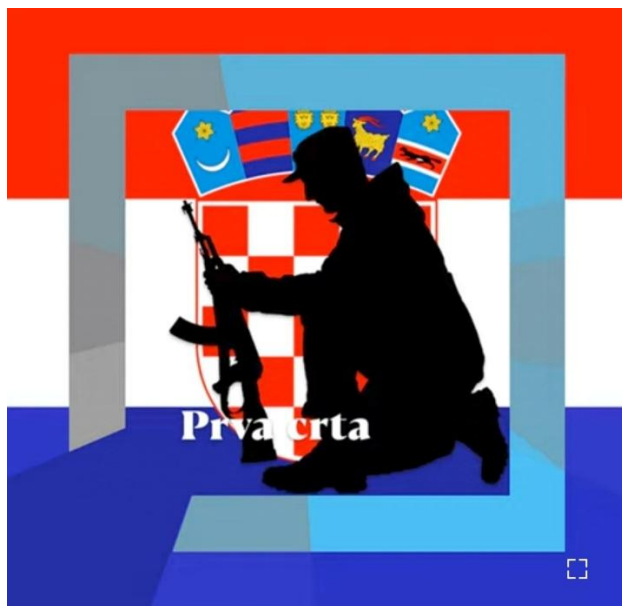
Ovisno o broju prijavljenih rezervirat će se autobus.

Cijena prijevoza ovisit će o broju prijavljenih.

Odajmo posljednju čast našoj Ruži Hrvatskoj, koja je ljubila neizmjernom ljubavi svekoliko hrvatsko, a posebno branitelje kojima je uvijek zahvaljivala i svoje pjesme posvećivala, jer su oni stvorili Hrvatsku.

Budimo taj dan zajedno u čast naše Marije Dubravac na domjenku koji sprema njena obitelj za nas koje je toliko voljela okupljeni u njenoj Slavoniji

Prijave se primaju do 12 sati (srijeda) 9.10.2024. na broj +385 99 798 6231 Slavica Vučko

JOZO KLARIĆ - KLAJO

Jedna je istina

**SRDAČNO VAS POZIVAMO
NA PREDSTAVLJANJE
ZBIRKE PJESAM
"JEDNA JE ISTINA"
U PROSTORU
HUMANITARNE UDRUGE
"FRA MLADEN HRKAČ"
KVATERNIKOV TRG 9
5. LISTOPADA 2024.
U 18 SATI**

**U NAKLADI HUMANITARNE UDRUGA "FRA MLADEN HRKAČ"
TISKANO JE DRUGO PROŠIRENO IZDANJE ZBIRKE "JEDNA JE ISTINA"
DRAGOVOLJNI PRILOZI POSJETITELJA PREDSTAVLJANJA BITI ĆE
DONIRANI PUČKIM KLUBINJAMA GRADA ZAGREBA.**

OBAVIJEST

U utorak 28.5.2024. u 18.00 otvorit ćemo izložbu na prvom katu OŠ Mate Lovraka pod nazivom „**Pejzaži zavičaja**“.

Autor fotografija je gospodin **Jozo Klarić**, hrvatski branitelj, otac naše učenice sedmog razreda, umjetnik.

Izložba je postavljena povodom Dana državnosti, Dana grada Zagreba i Dana branitelja Zagreba.

Pripremamo kratak program: predstavljanje autora (Alemka Pliestić), osvrt na izložene fotografije (Bernadica Mažar), recitacije učenika (uvježbala Marina Tomić), a sam autor će pozvati još neke goste.

Pozvani su svi koji žele podržati čovjeka koji je svoje zdravlje dao za domovinu, kojem je umjetnost terapija, a obitelj snaga za život.

U zbornici će biti pripremljeno osvježenje.

Radujemo se vašem dolasku.

Ravnateljica:
Alemka Pliestić

Jozo Klarić Klajo prije petnaest godina otisnuo se na „vizualno putovanje“, osvajajući svojim fotografskim aparatom krajolike Lijepa Naše. Putujući i u svoj objektiv hvatajući čudesnu floru i faunu, kamen i rodnu mu grudu, bogatu arhitektonsku baštinu, ruralno i urbano, predstavlja nam djeliće te ljepote i vlastite fascinacije izložbom fotografija objedinjenih u nazivu kojim nam se sve otkriva. U Klajinom „trećem oku“ našli su se krajolici i vedute gotovo svih hrvatskih gradova - od grada Zagreba, rodnoga Trilja, Sinja, preko Omiša, Hvara, Raba, Zadra do Plitvičkih jezera. Klajo na neki način popularizira fotografiju kao svima dostupan i privlačan medij, ali i kao potentno sredstvo osobne potrage, izgradnje osjećaja i poticaja koje pronalazi u sebi. U njegovim svjetlopisima iščitavamo sklonost „umjetničijem“ pristupu, vidljivom u potrazi za zanimljivim detaljem, neobičnom vizurom, prizorom koji u sebi sadrži cjelovitu priču, nosi apel ljudskosti i tajnu smisla i svrhe našeg postojanja. Detalji i prizori posjeduju lokalnu prepoznatljivost, ali u globalno jedinstvenoj temi i namjeri, a to je ovjekovječiti ljepotu Božjeg stvaranja. Čini to suprotstavljajući ruralno i urbano, ljudskom rukom stvorenu arhitekturu i Božjom rukom stvorenu prirodu. Predstavljenom fotografijom pokazuje širinu njezinih izražajnih mogućnosti, od poetsko-metafizičkog pejzaža, dopadljivog prizora s razglednice, društveno angažirane fotografije. Klajo potvrđuje samosvojnost dosljednu vlastitim stvaralačkim iskustvima i vjernost osobnim preokupacijama – uzajamnom odnosu čovjeka i prirode artikuliranom uvijek s mjesta koje pruža pogled na obje strane.

Sanda Stanačev Bajzek

Jozo Klarić – Klajo rođen je 1968. godine u malom selu Čaporicama kod Trilja u koji preseljava 1981. Sredinom 1993. odlazi na bojište. Ratni put ostavlja duboke ožiljke, Klajo obolijeva od PTSP-a a potom, 2014. i od Parkinsonove bolesti. A svoje traume pretače u „riječ“ i „sliku“. Nakon uspješnog književnog prvijenca „Bitka za život“ nastavlja pisati. Nastaju knjige „Srce od kartona“, „Tebi ranjeni grade“ te zbirka pjesama domoljubno-reminiscentnog sadržaja „Jedna je istina“. Bilježiti život fotoaparatom počinje za Domovinskog rata, kada je u dva navrata ponio aparat na ratište. Poslije rata nastavlja se družiti s aparatom uzimajući ga u ruke posebno u najtežim trenucima. No ozbiljnije bavljenje fotografijom počinje Klajinim dolaskom u Zagreb 2009. kad se priključuje Fotosofiji D. Hoyke na čijoj stranici redovito prezentira svoje fotografije. Od tada izlaže na brojnim skupnim izložbama: u Muzeju Grada Zagreba s grupom Zakaj volim Zagreb, kada biva i nagrađen za fotografiju „Jesenski ugođaj na maksimirskom jezeru“, 2017.; u Galeriji Decumanus, Centar za kulturu Grada Krka; na naslovnici World Top Model Croatia, 2015.; Galerija Agora, New York; GURUSHOT-u,... Izložba u knjižnici Galženica peta mu je samostalna izložba fotografija.

poziva Vas na otvorenje izložbe
ratnika, pjesnika i fotografa

JOZE KLARIĆA - KLAJE

»HRVATSKA U MOME OKU«

u **ponedjeljak, 27. svibnja 2024.**, uoči Dana državnosti, u **18 sati**

Gradska knjižnica Velika Gorica – Područna knjižnica Galženica
Trg Stjepana Radića 5, Velika Gorica

Otvorenje izložbe upotpunit će interpretiranje poezije Jozе Klarića Klaje te glazbeni program pjevačkog zbora SUH-a „Turopoljska zvona“
Program će moderirati Miranda Vrcan Sušac, dipl. knjižničarka
Izložbu će predstaviti mag. hist. art. Sanda Stanačev Bajzek,
kustosica i likovna kritičarka,
samog autora predstaviti će dipl. pol. Zdravka Giacometti, novinarka HRT-a

Izložba se može pogledati do 9. 6. 2024.

I U DOBRU I U ZLU

DOŠAO SI NA KRVAVU ZEMLJU
POD STIJEG HRVATSKI STAO SI
BRANIO SI NAROD OD ZLA I SOTONE
U DOBRU I ZLU S BRAĆOM BIO SI TU

ZNAO SI KOLIKO JE SILA OKRUTNA BILA
SA SVIH STRANA NA VUKOVAR SE OBRUŠILA
SOTONU SI ČEKAO HRABRO U OČI JE GLEDAO
I U DOBRU I U ZLU PONOSNO SI REKAO

KRVAVA I TEŠKA BITKA JE BILA
AL POVLAČENJE NIJE TVOJA ALTERNATIVA
POD STIJEGOM HRVATSKIM RATOVAO SI
I U DOBRU I U ZLU S BRAĆOM PATIO SI

ZLOČINCI SRPSKI RATNICI TEBE SU TRAŽILI
KAO ZVIJERI SA SVIH STRANA SU NADIRALI
KRVAVI PLES VUKOVAROM SU PLESALI
SILNOM MRŽNJOM TEBE SU MUČILI

NA GOLGOTI SI MUČEN BIO
MUKU I TEŠKU BOL SI TRPIO
S MUČENICIMA HRVATSKIM
U STRAŠNOJ PATNJI SI IZDAHNUO

KRVLJU NEVINOM U POVJEST
IME SVOJE ZAPISAO SII
I U DOBRU I U ZLU
ZAUVIJEK S NAMA OSTAO SI TU

VI STE NAŠ PONOS

Tu je Blago Zadro
Hordama zla prkosio

Velimir Derek
Imotski je Sokol bio

Dragi prijatelje! Teško je spoznati težinu emocija koje su vladale tih ratnih dana svakim ljudskim bićem u Vukovaru od kojeg je ostalo samo prvo slovo **V**.

Kuće, grane stabala, civili i branitelji s podignutim rukama, svi su zajedno, svatko na svoj način je ispisivao to slovo i u ruševinama razorenog grada.

Čovjek nije načinjen od želika, zato je bol vječna isto kao i tuga. Prisjećamo se mnogih prijatelja, koji su tih dana poput našeg Otkupitelja i Gospodina Isusa Krista, svojom mukom pobijedili ljudske spodobе koje su u zagrljaju sa sotonom načinili monstruozne zločine.

Taj veliki mučenički put kojim je Vukovar sa svojim braniteljima krenuo završio je Viktorijom Hrvatskog naroda. Zato je Veličanstvena žrtva Vukovarskih mučenika u konačnoj pobjedi svijetla nad tamom.

Kao što se za Uskrs tijekom korizme pripremamo slaviti muku Gospodina našeg Isusa Krista, tako hrvatski puk slavi muku naše braće i sestara kroz pjesme i knjige. Klanjamo se životu, onom najvjetnijem što nam je Otac nebeski darovao, onom životu kojeg su hrvatski mučenici Domovini darovali, da bi danas

Vukovarem u slobodi koráčali.

Rame uz rame borili se Kačići
Vukovarci, dom svoj braneci

Mladci do mladica je padao
Na predaju nitko nije pomisljao

Marko Babić tenkove je rušio
Pred njih hrabro je izlazio

Hosovci srčano su se borili
Četnicima tvrd su orah bili

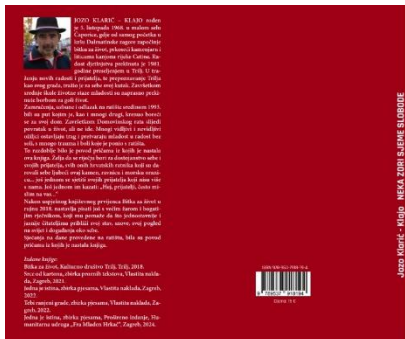
“Ne tuguj majko
Cvjetak tvoj uvenuо nije
Na stazama vječnosti
Tebe majko isčekuje.”

“Ne pleure pas, maman
Ta tendre fleur n'est pas fanée
Elle t'attend, maman
Sur des sentiers éternels”

Jozo Klarić-Klajo

7. siječnja ·

Jozo Klarić - Klajo NEKA ZORI SJEME SLOBODE

Molitveni ga kruzju zaljubljeni

Legli su i srebro utrošili u sinu, a Morko je ostao bodan. Kako se približavalo vrijeme blagdan kralj, Morko je bratula izvona. Ni sinu nije na moći u molitva dočarati oječaj njegovim dnu u noći, u silobitosti koretva. Inozi je mječnik kao da odobro nije neće imati mrtva sin, nego će popeti vrljeni trazi napretni omlin. Sreću blazna Morko je mladi pa je poklavalu u molitva agledati izi crkva, što se molila u ga predložio gđi, u gradina hap je nepoklan. Oduševljen ga rudi puzepena iz paluka trage i vrti u stravaat. J. Klarić - Klajo, Neke nisi ostao slobode

USKORO PREDSTAVLJANJE MOJE NOVE KNJIGE

<https://www.facebook.com/100064069446327/posts/1260513002761003/?mibextid=rS40aB7S9Ucbxw6v>

KLAJO - Priče s ratišta

9. studeni 2025.

Mnogi su zemlju Hrvata napadali i djelove svojatali, a hrvatski narod se Majci nebeskoj molio i zagovor kod njenog sina Isusa Krista, našeg Gospodina tražio.

Krunica na naslovnici simbolično prikazuje mnoge križne puteve kojim je naš narod prolazio. Sve muke i patnje su na Golgoti završavale na križu pobjedom svjetla nad tamom.

Jozo Klarić-Klajo

6. siječnja ·

Bože moj kada pogledamo iza sebe vidimo koliko smo mali, u vjeri i u djelima. Mi koji smo živjeli i dijelili dobro i zlo s našim don Stipom Ljubasom možemo svjedočiti koliko je silno ljubio svoj narod, svoju Hrvatsku i koliko je svoj život stavio u službu Ocu Nebeskom.

Pokoj vječni podari mu Gospodine

Svjetlost vječna svjetlila mu na stazama kraljevstva Božjega.

Blaženi Alojzije kardinal Stepinac

6. siječnja ·

**DON STIPE LJUBAS – PRONOSITELJ
STEPINČEVA GLASA SVETOSTI**

Don Stipe Ljubas bio je svećenik duboke vjere, snažnog domoljubnog duha i ustrajne odanosti blaženom kardinalu Alojziju Stepincu, čije je svjedočanstvo života i mučeništva obilježilo i njegov vlastiti svećenički put. U vrijeme bivše države, zbog otvorenog isticanja Stepinca i vjernosti istini o njegovoj svetosti, don Stipe je bio zatvaran u vojnom zatvoru, što je svjedočanstvo njegove hrabre savjesti i nepokolebljivosti u vjeri.

O Stepincu je često propovijedao, govoreći o njegovoj vjernosti Crkvi, ljubavi prema hrvatskom narodu i spremnosti na žrtvu. U svojim propovijedima isticao ga je kao uzora, ne bojeći se ni onda kada to nije bilo poželjno ili sigurno. Ta trajna povezanost sa Stepincem okrunjena je i posebnim činom: u Trilju i Košutama don Stipe je pohranio Stepinčeve relikvije, ostavivši trajni duhovni znak i poticaj vjernicima tih krajeva.

Svećenik Stipe Ljubas, sin Joze i Kate, rođen je 21. ožujka 1962. u Roškom Polju kod Tomislavgrada. Nakon djetinjstva provedenog u rodnom mjestu, s obitelji se 1968. seli u Kaštel Novi, gdje započinje njegov intenzivniji crkveni hod i gdje, kao revan ministrant, osluškuje Božji poziv. Školovanje nastavlja u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji, a potom u Centralnom bogoslovnom sjemeništu u Splitu. Za svećenika Splitsko-makarske nadbiskupije zaređen je 1988. godine.

Njegov pastoralni put vodio ga je kroz Trilj, Makarsku i ponovno Trilj, gdje je kao župnik i dekan Cetinskog dekanata služio punih 21 godinu. Posebno se istaknuo u duhovnoj izgradnji zajednice, radu s mladima, brizi za bolesne i potrebite te u velikim graditeljskim pothvatima, osobito oko crkve u Košutama.

Bio je pobožan, otvoren i blizak ljudima, svećenik kojeg su vjernici voljeli i poštivali, ali i čovjek vedra duha, poznat po šali i toploj riječi. Unatoč zdravstvenim teškoćama, koje je strpljivo nosio, ostao je vjeran svom poslanju do kraja.

Don Stipe Ljubas preminuo je 30. listopada 2023. u 62. godini života i 36. godini svećeništva. Ostao je upamćen kao svećenik koji je, po uzoru na blaženog Stepinca, hrabro svjedočio vjeru, istinu i svetost – i riječju i životom.

U POSJETI MAJCI JOZA KLARIĆA KLAJE

Nada Dropulic

6. siječnja 2023.

Evo nas u posjeti u tete Mara Klaric u Trilju 🙌👍😊🌹❤️ njen sin moj prijatelj Jozo Klarić-Klajo , njegova cerka Iva,, nevista Marina ❤️

DIDOVE PRIČE IZ DAVNINE - IVAN KLARIĆ

Jozo Klarić-Klajo

4. siječnja · YouTube ·

Godine prolaze a sjećanja nosimo u sebi. Bogu hvala što sam zabilježio svog ćaću da ga s vrmena na vrime možemo poslušati. Bilo je to svjedočanstvo o životu koji nije bi nimalo lagan. Bila je to doslovno borba za život od samog rođenja. Bože moj kojilo je samo prešao preko granice da bi nama priskrbio dostojan život. To je svjedočanstvo o ljubavi prema obitelji, domu i Domovini.

Pokoj vječni pokloni mu Gospodine,, svjetlost vječna bila mu nagrada za život kojieg je poklo... svojoj obitelji. Počivao izmiren u Gospodinu. Amen.

Ivan Klarić 04. 01. 2019. - 04. 01. 2026.

YOUTUBE.COM

DIDOVE PRIČE IZ DAVNINE - IVAN KLARIĆ

NASLOVNICA IDUĆE KNJIGE

DOLINA SMRTI

Čovječe tko si ti da meni moje daruješ?

Jozo Klarić Klajo

BLOG ‘KLAJO’

petak, 12. ožujka 2021.

OČE LJUBIŠ LI ME

Mnogi ljube i ljubuju i sve to nazivaju potrošnjom. Znamo li što je ljubav, ljubimo ili nas takva ljubav troši? Mnogi ponosno ističu i vole kazati koliko vole, koliko je njihova ljubav snažna. Jesmo li sigurni u to što tako gordo ističemo i čime se kitimo? Možemo li se pogledati u ogledalo i iskreno upitati: „Ljubim li, volim li?“ Slušajući jednu priču kao i mnoge priča do sad o ljubavi, oca i majke. Slušam i čujem ipak nešto drugo: Kako sam ja dobra osoba! Koliko ja volm svoju obitelj? Koliko sam samo učinij, koliko sam još spreman učinit i napraviti za svoje obitelj? Slušam poznatu priču, a ispid sebe vidim nekog ko je umoran, tužan i sam i još uvijek nije spreman istini pogledat u oči i priznati pogreške. Ego taj prijatelj koji ga tješi, koji mu se divi kako je velik, kako vridi, ti ego mu je srce okova, u lance stvija. U dubini je svjestan da sve što stvori više ne vridi, nema života ali tvrdoća srca neda da ljubi, da oprašta. Nema petlje ni snage bit velik i reć oprostite mi, ja vas voli, a voli ih ko i kamen i zemlju po kojoj hodi, koju čitavi život miluje i ljubi. Koliko čoviku triba snage da razbije lance i okove oholosti, samoljublja i sebičnosti da bi ljubija, sa svojom obitelji sritan bija i iskreno se veselija? Kada će porušiti

spomenik koji mu ege , taj dobri prijatelj, podiže da mu se divi, da ga ljudima ponosno prikazuje kao ljubav? Čovječe koje je razlika između tebe i tvoje supruge? Tvoja supruga ljubi i spremna je za ljubav umrit, nema granica, ograda ni zapreka. Ona ljubav ne prikazuje, ona ljubav daruje. Tvoja je ljubav prepuna zidića, ograda, uputstava i smjernica. Ljubav prepuna granica i još od drugi tražiš da sve te prepreke ruše, savladaju, da bi uspili doć do tebe, da vide koliko ih ljubiš. Čovječe jesi li kuću gradija da bi se srušila, obitelj stvara da bi nestala? U tišini i samoći upitaj iskreno srce svoje i ono će ti pričati o ljubavi. Lanci i ograde će nestati a ljubav tvoja procvitati. Obitelji svojoj ćeš srce pokloniti i sa suzom u oku sve ih zagrliti.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/oce-ljubis-li-me.html>

četvrtak, 8. prosinca 2022.

GORUŠIČINO ZRNO

Kako je lako griješiti, a teško vjerovati.

Svatko od nas za života prolazi razne kušnje, pa se ponekad zapitamo:

Što je to vjera?

Jeli nam netko prodao

kukavičje jaje?

Jeli to magla stručno upakirana, štrašec nas srdžbom onog tko nas tako neizmjerne voli?

Sva ta pitanja se nalaze na jednoj strani, dok na drugoj strani imamo riječi. Ne bojte se, ja sam s vama !

Tu ulazimo u ničiju zemlju, zemlju gdje se vode bitke i ratovi.

To je ovozemaljska dolina suza. I opet se zapitamo...

Zar je moguće da u takvom omjeru možemo pobjediti?

S jedne strane imamo vjeru punu preispitivanja i sumnji, koja je manja od gorušičina zrna, dok s druge strane imamo nekog kog nikada nismo vidjeli, a naši stari su nam kazivali kako postoji.

Za utjehu dobijemo naizgled manje od gorušičina zrna, tek nekoliko riječi : Ne bojte se, ja sam s vama!

Kolko je teško povjerovati u te riječ ?

Ovozemaljska pisposdoba će nam pojasniti to malo, što nam je potrebno za ljuti boj protiv zla i nevjere.

To je molitva uz koju dobijemo i uputstvo.

Iako ne vjeruješ kako je molitva snažno oružje za borbu protiv sotone i zla, ti moli, a ja ću vjerovati.

To malo gorušičino zrno koje ćemo molitvom prinjeti i zasijati u zemlju dat će višestruki plod.

Baš tako su naši stari to sitno sjeme prenosili sa generacije na generaciju.

Sjetvom su ga prenosili, molitvom vjeru umnažali.

Iako tako malo i sitno zrno, opstalo je stoljećima s molitvom, vjerujući da je riječ od Bog postala.

Riječ koja od Boga posta, ta živa riječ koju nam Otac nebeski podari
žrtvom sina svog, Gospodina našeg Isusa Krista, pokaza nam stazu
kojom nam je hoditi

Ja sam put, istina i život, staza je to kojom nam je hoditi u kraljevstvo
nebesko.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2022/12/gorusicino-zrno.html>

subota, 20. ožujka 2021.

PUSTINJA HRVATSKOG NARODA

Danas kada spomenemo pustinju mnogi će pomisliti na klimatske promjene koje su itekako aktualne. Pogled na pustinju iz vjerskog kutka za sobom povlači misao i prispodobe iz života Isusa Krista. Prije svega pustinja asocira na mir, toliko potreban za razmišljanje, u teškim životnim situacijama. Pustinja je ujedno i pokazatelj siromaštva duha kod pojedinaca.

Kada pogledamo hrvatski narod u cjelini možemo kazati da imamo dosta sličnosti sa židovskim narodom, u hodnji ka slobodi kroz pustinju. Razmišljajući o židovskog ropstva u Egiptu, o načina kako ih Bog oslobodi, možemo kazati kako je i hrvatski narod bio dugo pod tuđinskom vlašću, sa svojim hodnjom kroz pustinju ka slobodi.

Kada smo uz Božju pomoć krenuli, oslobađajući se tuđinske vlasti, oduševljenje je bilo ogromno. Stoljetni san koji smo sanjali u okovima, počeo se ostvarivati. Uz Božju pomoć krenuli smo u neravnopravnu bitku protiv sile koja nas je čvrsto stiskala svojim šapama. Vjerovali smo i molili se za Božju pomoć, Majci Mariji se utjecali, s krunicom i Kristom oko vrata smo se borili. Uz velike žrtve i boli Božja Providnost nas je vodila putevima ka slobodi koju smo silno željeli.

Majka Marija po zagovoru svog sina Isusa Krista nam molitve usliši, oslobodivši nas nemani koja nas je stiskala i tlačila.

Slavili smo s oduševljenjem pomoć nebeskog oca i započinjali novi život, slobodni i nesputani, sami kreirajući svoju sudbu. Vrlo brzo smo se u toj slobodi pogubili, a država opustošena ratnim razaranjima poprimila je izgled pustinje. Pustinje u kojoj su vladale hijene, zmije otrovnice i škorpioni, nemilosrdno i jasno pokazujući tko je vladar.

Nezadovoljstvo slobodom kojoj smo se toliko veselili splasnula je i mnogi su počeli prigovarati Božjoj pomoći. U takvom stanju počeli su tvrditi kako je u sužanjstvu bilo bolje nego u pustinji među zvijerima.

Vjera je došla na kušnju, gdje su mnogi pokazali svoju slabost, koliko su duhom klonuli. Kao što nam je Božja providnost dala ruku i povela nas

ka slobodi, tako će nam dati ruku i provesti nas kroz pustinju objavljujući nam svoje naume preko svojih izaslanika koji će provesti narod kroz pustinju.

U srcu pustinje kada nam se čini da smo ponovno sami među zvijerima i ne vidimo kuda dalje sjetimo se poruke:

„Ne bojte se, Ja sam s vama!“

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/pustinja-hrvatskog-naroda.html>

petak, 12. ožujka 2021.

GOSPODIN

Kako početi priču, iz sebe izbaciti sve bure i oluje. Kako formulirati želju za nečim boljim, koje čekamo već toliko dugo da smo zaboravili doslovno što čekamo. Zbog tog gubimo strpljenje, sve je više buke, floskula, parola, ispraznih riječi u kojima nema činjenica već postoji prijetnja kao glavni moto. Prijetnje koriste da bi nas uvjerali u opasnosti koje bi se trebali grupno bojati.

Veliki problem je nepoštivanja argumenta, istina je samo ono što izgovori osoba s “imenom i prezimenom”, oko kojih se vrti cijeli svijet. Na našu žalost taj sustav prihvaćamo, nosimo ga sa sobom ma gdje krenuli, volimo ga kao mater ludu kći.

Iz dana u dan slušam vijesti iz svih mogućih medijskih pravaca, iz svih stranačkih tabora, iz sindikalnih šatora gdje se pripremaju ratne strategije kako zaratiti, no do rata nikako da dođe.

Slušam sve to i doslovno mi se diže kosa na glavi, diže mi se želudac kad čujem tolike neistine od pojedinaca, dođe mi da kažem onako zdravo iz dubine pun mi vas je Karlovac.

Paradoks do paradoksa, kontrola informacija, sve u svrhu stvaranja kaotične situacije. Nije toliko zamršeno koliko je sve skupa licemjerno. Da ne bi mlatili praznu slamu idemo korak po korak, licemjerje po licemjerja.

Svakim danom smo svjedoci raznih informacija koje se plasiraju medijskim kanalima i kao takve su povod da se oko njih sakupe svi akteri sudjelujući u jednoj ludoj utakmici a obični smrtnici u toj utakmici sudjeluju kao dvanaesti igrač .

Jeli vrijeme da prestanemo biti samo posjetioci utakmica, da bi navijali i stvarali buku, da prestanemo biti najamnici za sitniš. Kada ćemo početi primjenjivati i koristiti se najvrjednijim što nam Bog podari, umom koji nije ništa manji u odnosu na ekipe koje caruju. Samo je potrebno početi misliti, razmišljati, trenirati moždane vijuge i svakim danom ćemo sustizati careve i carinike koji nas sve ovo vrijeme globe i pritom nas

svakodnevno uvjeravaju koliko nas vole, koliko brinu nad našom sudbinom.

Prije par dan u tv prilogu popratio sam događanja u Hrvatskom saboru. Sabor kao nositelj zakonodavne vlasti u Republici Hrvatskoj, trebao bi predstavljati častan dom gdje se donose zakoni kao temeljna pretpostavka napretka i blagostanja, međutim nakon priloga se pitam. Zar su mnogi darujući svoj život darovali nekom za pravo raditi cirkus u Hrvatskom saboru. Zar su vam svojom žrtvom dali za pravo bacati u blato svu onu bol koju nose njihove obitelji. Možda mislite da su vam roditelj nestalih koji još uvijek nemaju gdje zapaliti svijeću sinovim i kćerima dali za pravo raditi cirkus i pojavljivati se u saboru kada vam se prohtije.

Pitam se znate li što je moral, što je kultura, vjerujete li da će sutra vaša djeca raditi isto tako predano i kulturno kao i vi?

Gledam saborske zastupnike iz oporbe koji zabrinutih lica izlaze sa sastanka s predstavnicima sindikata gdje su razgovarali o zajedničkoj strategiji kako doskočiti vlasti i blokirati donošenje zakona o mirovinskoj reformi, produženi radni vijek na 67 godina i ne mogu ne kazati kojeg li licemjerja. Znamo li da su ti isti zastupnici najavili produljenje radnog vijeka već na početku svog mandata krajem 2013. godine. Nisu ga proveli jer su im fotelje umnog važnije od zakona. Fotelje su toliko masne i prepune darova, kao da svatko ima svog djeda Božićnjaka koji im mukotrpno namiče darove svaki dan.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/mrsic-odlazak-u-mirovinu-sa-67-godina-sasvim-je-primjeren-942615>

Nakon tog sastanka vidim na licima grč, u oku suza i zabrinutost zbog onih koji nemaju što jesti, zbog onih koji nemaju za režije, zbog siromašnih i ubogih koji svakodnevno vrše recikliranje otpada po kontejnerima.

Koliko emocija s jedne strane a s druge pila naopako i puni džepovi. Ljubav i socijalna osjetljivost pršti na sve strane samo to nikako pokazati na osobnom primjeru. Pokažite svoji ljubav u stvarnim cijenama, plaćajući ručak po istoj cijeni kao obični čovjek za kojeg se toliko

zalažete. Spustite cijenu svog rada na pristojnu udaljenost od običnih smrtnika. Ako ta cijena rada nekom ne bi bila dostatna ni stimulirajuća može bez problema krenuti put Europe gdje se cijeni sposobnost i znanje. Pokažite djelima socijalnu komponentu gdje ćete običnom smrtniku pomoći tako da bude vrednovan kao čovjek koji ima osobnost, svoj život i obitelj . Danas čovjek više nije ni broj već potrošena rola papira koja kao se kao takva više ne baca u koš za smeće već se odbacuje u wc školjku. Stvarno stanite u zaštitu čovjeka i dozvolite mu da ima pravo živjeti i planirati život dostojan obitelji.

Doživite čovjeka kao bogatstvo i vrijednost kao kamen temeljac blagostanje I boljitka društva. Pomognite financijski mlade obitelji koje tada neće imati nikakve želje krenuti u neizvjesnost po svim meridijanima I paralelama tražeći prije svega sigurnost koje ovdje sve manje ima.

Svi skupa započnite raditi umjesto javašluka, prestanite životnu filozofiju bazirati na izreci još iz turski vremena:

“Vi ste nas jahali ohoho godina sad ćemo mi vas jahati ohohohohoh.”

Tada će biti postavljen kamen temeljac natalitetnoj politici koja će biti uvjet ostanka na svom pragu. Ujedno će samo takvom politikom prolivena krv hrvatskih branitelja kojom su natopljena polja i ornice ponovno darovati zlatno klasje, ponovno će niknuti nove mladice.

Oporba predbacuje vlasti i premijeru kako su ulizice onih tamo u Eu ali ne mogu se ne sjetiti da je meni kao branitelju vlada premijera Račana oduzela povlasticu ne plaćam lijekove koje nažalost danas pijem šakom. Poslušno izvršavajući napatke iz EU, za vrijeme premijera Milanovića ministar rada i socijalne skrbi je najavio zakon o produženja radnog vijeka na 67 godina.

Dobro se sjećam dana kad nisam imao kune u džepu a imao sam POVLASTICU za neplaćanje jednog djela novca pri kupnji automobila i opet je poslušan savjet europske komisije da je to ludost, da se I tog moraju riješiti.

Slušam kao i mnogi svakojake rasprave, ponekad vrlo ružne o tom tko je više kriv, tko je krao, tko vreću držao. Slušamo o čobanima, o prebrojavanju tko je više uspio instalirati uhljeba. Sve to više podsjeća

na nivo razgovora u kafiću ili nekom sajmu nego na jednu pozornicu gdje bi nam se trebala krojiti svjetlija i bolja budućnost. Sabor časnih dom hrvatskog naroda bi trebalo odisati kulturom i moralom ali nažalost vidimo tešku suprotnost.

Raspravu i stavove o mirovinskoj reformi koje nećemo moći gledati pošto će se odužiti duboko u noć nam neće previše nedostajati. Da lakše usnete i budete što odmorniji i orniji za rad samo jedna informacija. Bolje da se sve odvija noću, manje se čovjeku smuča život kada ne sluša otužna predbacivanja.

Na kraj krajeva imamo i mi svoje ljude koji sve budno prate i drže sve pod kontrolom. To su naši djedovi Božićnjaci koji su ipak u odnosu na druge malo oronuli, vjerojatno zbog neprestanih bitki koje vode prsa o prsa.

Nekad mi nije bilo jasno zašto imaju dosta dobra primanja u odnosu na nas smrtnike, no kada malo bolje pogledam i oni moraju držati nivo društva u koje ulaze, da ne ulaze kao odrpanci već markirani sindikalci. Mora se priznati da im nije lako u toj svakodnevnoj borbi gdje ostaju sami na vjetrometini, jer nitko neće na ulicu, neće na barikade, u štrajk a ipak da njih desetak izađu sami s parolama na ulicu bilo tužno. Imali bi dojam da čitamo Alan Forda videći to tužnu grupicu dobričina koji također suze liju zbog radnika. Na stalne upite zbog čega ne upotrebljavaju svoje glavno oružje, štrajk i izlazak na ulicu u 27. godina osim kada im se zabranila šetnja po Markovu trgu ponavljaju kao papagaji jedan jedini odgovor:

-Neće ljudi na ulicu!

Dal da plaćem ili da se smijem njihovim jalovim opravdanjima kako neće nitko na ulicu? Pa mogli bi malo otići u osamu, uhvatiti malo mira i zapitati se:

“Jesam li sposoban povesti ljude u štrajk?

“Imaju li oni povjerenja u moj kicoški brk i frak?

To su pitanja na koja si moraju odgovoriti dok zastupaju radnika koji razmišlja dali polovnu i prošupljenu cipelu odnijeti na popravak kod šustera ili kupiti Oho ljepilo i sam zakrpati cipelu.

Ima ona iz naroda kaže malo ali jasno:

Zašto me lažeš? Nema nikakvog smisla jer ti ne vjerujem.

Samo me zanima zbog čega uporno sebe lažeš?

Još samo jedna pitalica a vjerojatno će to mnogi riješiti na brzinu.

Koliko vam je stvarno jasno značenje riječi GOSPODIN ?

Za mnoge je to poštapalica, za mnoge razlika u mjestu rođenja, jesi li stigao negdje iz daleka ili imaš sreću pa te rođa donijela u Petrovu.

GOSPODIN, tako jednostavna a tako uzvišena riječ koja u sebi nosi svu veličinu i vrijednost po kojoj se mjeri čovjek. Bog nam je pokloni i prikaza u ljudskoj dimenziji darujući nam svog sina našeg Gospodina da u trenucima kada zalutamo znamo pronaći put.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/gospodin.html>

petak, 12. ožujka 2021.

PUT DO ČOVJEKA

Takav čovjek nema problema sagnuti se do svakog pojedinca, njegovu osobnost i mogućnosti upotrijebiti bez obzira koliko se nekom činila beznačajne.

Otkad je Boga i čovjeka bile su podjele na razne načine i skupine. Od izborene samostalnosti Hrvatske popularne su podjele na Velike i male Hrvate, na velike i male vjernike, u vrijeme marketinga smo dobili ljude koji imaju veliku karizmu. Imamo značajne podjele kod mnogih na "obrazovane" i ostale. Mnogi sebe uzdižu iznad ostalih činjenicom da posjeduju diplomu i tim si daju za pravo prednosti u odnosu na ostale. To je vrednovanja koje nam društvo nudi. Kada pogledamo što nas uči vjera i koje vrijednosti postavlja kao orijentir vidimo srce i duh. Um se ne ističe kao nešto posebno. Ne zato što je nebitna već zbog toga što je sam um bez duhovne komponente i srca djeluje više kao stroj a manje kao čovjek.

Gdje je danas čovjek i koliko može biti velik? Koliko uopće netko primjećuje nekog tko nije završio faks i tko se nije izdignuo iznad površine i sivila?

Kako kaže poslovice da odijelo ne čini čovjeka, tako ni diploma nije veća garancija da će netko s diplomom biti veći ili manji čovjek. Koliko je čovjek u istinu velik pokazuju njegova djela, kojma pokazuje koliko se može "nisko" spustiti i primijetiti pojedinca pored sebe. Prihvatiti da svatko ima srce, um i duh, da zaslužuje biti saslušan i uvažavan u potpunosti. Prihvatiti osobnosti svakog pojedinca ma kako se njegove mogućnosti činile male, mizerne i beznačajne. Pojedincima je diploma garant sigurnosti, ugodnijeg života za kojeg su se debelo namučili dok su se školovali, nekom služi kao ulaznica u društvo odabranih gdje ostali ne postoje. Pojedincima je diploma sredstvo za rad, gdje dolaze do mogućnosti raspolaganja s društvenim resursima potrebnim da bi svoje znanje mogli oplemeniti, stvarati nove vrijednosti za društvu u cjelini. Takav čovjek nema problema sagnuti se do svakog pojedinca, njegovu

osobnost i mogućnosti upotrijebiti bez obzira koliko se nekom činila beznačajne. Taj i takav čovjek je velik i kao takav je primjer i pokazatelj kojom stazom krenuti da bi pronašli čovjeka u sebi.

Kada se rodimo krećemo u školu života koja u nama ostavlja najdublji pečat. U toj školi susrećemo profesore svakojakih profila i mogućnosti, opet svaki ima za cilj naučiti nas jednu ili više lekcija. Susret s jednim od profesora je ostavio dubok trag na moj život. Veliki je to profesor! Generacija smo pa ćemo vidit komu je kakva štorija u libru vječnosti napisana. Na kraju života kad se punti broje i plodovi s životne oranice prikupljaju vidimo svu veličinu duha svakog od nas ali mogu sa sigurnošću svjedočit da sam dobio izvanrednog profesora koji je kao i svi mi mali čovik priko kojeg nam se Bog očituje i prikazuje svu svoju veličinu i ljubav kojom nas grli i ljubi.

U oluji mog života Bog mi priskoči u pomoć pomogavši mojoj barci ponovno razviti jedra poručivši mi; NEBOJ SE, JOSIP JE S TOBOM! Velikom profesoru don Josipu Dukiću od srca hvala.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/put-do-covjeka.html>

utorak, 2. veljače 2021.

SNJEŽNA OLUJA

Zima i snijeg su okovali Dinaru, bura i snijeg plešu svoj ples. Temperatura je ispod -30 °C, udari bure na mahove dostižu brzine već od 180 km/h. Bojišnica miruje i svatko brine svoju brigu. Dio pješadijskih snaga koje se nalaze na prvoj crti i u takvim uvjetima su primorani izići i davati stražu. Sve ostale snage miruju i pokušavaju ugrijati prostore u kojim preživljavaju. Bura se igra sa svima i kroz najsitnije pukotine prodire u prostorije tako da se konstantno mora voditi računa i izbacivati snijeg van. Svako malo je potrebno otvarati vrata kako bi spriječili da nas mećava ne „zarobi“. Inženjerijska ekipa i u takvim trenucima je primorana da djeluje, ako dođe do nekih nepredviđenih situacija. U takvim situacijama se više ne pita koliko je ispod nule i koliko vjetar udara. Osnovna zadaća u takvim uvjetima je osiguranje komunikacijskih puteva. Jutro je proteklo dosta mirno samo je snijeg nasmiljenom žestinom sipao cijelo prije podne. Novog snijega je već prije podne napadalo više od pol metra pa su putevi za komunikaciju bili neprohodni. Očekivali smo zapovjednika voda da stigne iz Sinja, samo nismo znali kako će doći u ovakvim uvjetima kada vidljivost praktički ne postoji. Čovjek ne može vjerovati kolika je moć prirode kada podivlja. Zazvonio je telefon i dobili smo dojavu da je kamion logistike zapeo u snijegu i da je potrebno poći utovarivačem u pomoć. Nekako u tim trenucima se pojavio i naš zapovjednik Tuna. Malo se bura primirila i druga ekipa je krenula s „osmicom“ probijati snježne nanose u drugom smjeru. Nas dvojica smo dobili zadatak da se probijemo pješke do terenca koji je također ostao u snijegu. Zapovjednik je krenuo terencem u 8 sati iz Sinja. Iako je došao blizu baze, nekih 15 minuta vožnje u normalnim uvjetima, bio je primoran vratiti se u Sinj i promijeniti rutu prema nama. Kako rat nije normalno stanje tako smo i mi bili primorani ponašati se „nenormalno“. Tuna je krenuo puno dužim putem, ali putem gdje udari bure nisu toliko jaki a samim tim i vijavica je manja. Taj put je dugačak oko 130 km. Kada se sa druge strane Dinare približavao

našem taboru nanosi snijega su postajali sve veći. Izašavši iz djela šume na čistinu naišao na još veće nanose snijega. Terencem nije mogao dalje pa je krenuo pješke. Sad je na nama bila zadaća da se probijemo ponovno do terenca i spustimo se u Sinj. Pošavši oko 13 i 30 sati nismo previše razmišljali o putu koji je pred nama jer se situacija mijenjala svakim trenutkom. Snijeg i bura su ponovno pojačavali. Ubrzo smo naišli na našeg rukovaoca koji se već ukipio od hladnoće. Grijanje je radilo, ali se to nije previše osjećalo. Nismo točno znali koliko je udaljen terencac i koliko će nam biti potrebno pješačiti. Glavna preokupacija je bila ta da ne zalutamo, put se vrlo slabo nazirao. Bili smo primorani praktički zatvorenih očiju hodati koliko je bila nelagoda bockanja snježnih „iglica“ u očima. U takvim uvjetima potrebno je provjeravati da nam se trepavice ne zamrznu. Putanju smo sve teže nazirali, te nam je poznati put zapravo postajao put u nepoznato. Imali smo problem održavati se na nogama prilikom jačih udara bure tako da je postojala opasnost da ne upadnemo u jaruge koje su bile zatrpane snijegom. Ne znam točno koliko nam je vremena bilo potrebno, ali smo se ipak uspjeli dokopati se terenca koji je bio dobro zatrpan pa smo pristupili „oslobađanju“ od snijega. Nekako smo se uspjeli okrenuti i krenuti prema šumi, koja je bila "sigurna" zona. Stanje se promijenilo pa su snježni nanosi i u šumi bili veliki. U svakom zlu ima i nešto pozitivno, imali smo terenca koji se mogao nositi sa nanosima. Po nekoliko puta smo se zabijali terencem u nanos i tako probijali nanos po nanos. Spustivši se u polje snijega je bilo nekih par centimetara ugaženog tako da smo „zaplovili“ put Sinja. Da ne bude sve kako je planirano „pobrinuo“ se terencac kojem je otkazao mjenjač i bili smo primorani do Sinja voziti se u prvoj brzini. Kako su to bila vremena bez mobitela nismo bili u mogućnosti javiti nikome stvarno stanje tako da je naša ekipa bila u velikoj nedoumici. Imali su vezu s vojarnom u Sinju i nitko nije točno znao što se s nama događa. Zbog oluje koja je vladala na Dinari čak su sumnjali i na najgore moguće scenarije. Tokom zime smo dobro upoznali čudi Dinare. Pri samom ulasku na prostore Dinare u akciji „Zima 94“ dio vojnika je zadobio teške ozeblinae. Nakon šest sati stigili smo u

vojarnu u Sinj, a našoj ekipa na Dinari smo se javili pa su i oni mogli odahnuti.

Na spomen istinskom čovjeku i domoljibu. Antun Guvo - Tuna 1954 - 2010 Laka ti bila Hrvatska gruda.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/02/snjezna-oluja.html>

srijeda, 3. ožujka 2021.

KRIK BOLI IZ TAME

Stidim se! Teško je samog sebe preskočiti jer nije lako početi pričati priču i pokazati beznade i očaj s kojim živiš, ustaješ i odlaziš na počinak.

"Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Kada čovjek pomisli da je vidio dno i došao na sami kraj dovoljno mu je jedan pogled da osjeti koliko je dno duboko i koliko možemo padati. Dvije obitelji tu pokraj nas "postoje", ne bi se moglo kazati da žive jer kadrovi koje sam teškom mukom zabilježio uopće ne pričaju priču, to su kadrovi bola i tuge, to je krik u tami. Kadrovi koji govore mnogo o današnjem čoviku i poimanju života. Za nekog je život igra i pustolovina, što obući, koliko potrošiti u šopingmaniji, kuda krenuti na odmor no dvije obitelji nemaju takvih problema, njihov život se sastoji od očaja, straha, bola od stida. Fotografije mogu puno pokazati ali ne možemo osjetiti očaj i nemoć koju obitelji prolaze dok koračaju putem bez nade. Fotografija ne može pokazati osjećaje koji doslovno lome ljudsku utrobu čovjeka dok izgovara dobro mi poznatu rečenicu: "Stidim se!" To je mnogima čudna i strana riječ, izreka, fraza, rečenica, štali već, ne razumiju značenje tog tereta kojeg je čovjek uspio izbaciti iz dubine svog očaja. Stidim se! Teško je samog sebe preskočiti jer nije lako početi pričati priču i pokazati beznade i očaj s kojim živiš, ustaješ i odlaziš na počinak. U tim trenucima čovik uđe svoj jad, u svoju tamu, nekako pokušava zatomiti bol koja ga razdire. Osjećaj očaja i beznada je uteg koji ga čvrsto drži prikovanog u blati i kaljuži. Dobro mi je poznato koliko je potrebno snage da bi se odvezio na prvi korek i i izustiti te riječi: Stid me je! Ispred sebe vidim čovjeka ranjena, vidim grč koji je vladar njegove utrobe. Ne može pričati, tužno djeluje. Iako zgažen i pogažen, njegov ponos ga razdire što svojoj obitelji ne može osigurati niti najosnovnije uvjete za dostojanstvo življenja. Čovječe nemoj se stidjeti, još uvijek ima dobri ljudi koji će pomoći, koji znaju cijeniti tvoj stidljivi ponos koji ti jedini osta da te drži na životu. Stidljivi ponos koji ti daje snagu da se još uvijek boriš. Budi sretan i veseli se, sunce je obasjalo i tvoju tamu. Velika hvala Udruzi

branitelja Dubrave i gospodinu Anti Matiću njihovom predsjedniku, koji su pokrenuli ovo hvale vrijednu akciju. Branitelji koji samo još jednom pokazuju svoje velika srca, čija djela govore još jednom da su ponos svog naroda, najveća vrijednost koju svaki dan netko gazi i vuče po blatu na račun pojedinaca koji su se okoristili sustavom. Svi vi koji zbog jednog lošeg pojedinca prozivate i gazite po desetorici poštenih i ponosnih ljudi zapitajte se koliko ste sami doprinjeli i darovali svojoj domovini i ovom narodu. Ovo je samo još jedna od mnogih tužnih priča o „blagostanju i povlasticama“ koje svojom krvi, znojem i suzama zaslužismo.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/krik-boli-iz-tame.html>

subota, 27. veljače 2021.

OJ CETINO U TEBI SE ZVIZDAN GASI

Zora sviće, budi se novi dan matere bude najmlađe da bi krenuli s blagom na ispašu. Ustajanje ranom zorom s prvim zrakama svjetlosti djeci pada teško. Još sanjivi i krmeljavi očiju lino se izvlače iz postelja, moraju istrat blago na ispašu dok ne zagrije zvizdan. Zora okrepljuju, a miris rosne trave osvježava. Prve zrake sunca najavljuju još jedan dan bez oblaka i vitra. Jutarnja svježina godi, koliko toliko osvježava iscrpljena tila koja trpe iz dana u dan sve više. Lito i žega ne popuštaju, zemlja se užegla, gori zrak. Nakon jutarnje ispaše kada je vrućina i sparina zagospodarila vrime je da se blago vrati kući. Kroz oblak prašine naziru se dičija lica, prašnjava i znojna tjerajući krave i ovce, šuškalicama stvarajući buku ne bi li natjerali blago da se pokrene brže, da ih što prije sprate u staje i torove. Stariji se vraćaju iz vinograda i vrtača, žene nose na sebi brimena pokošene trave dok muški nose kose i motike. Čvrčci pivaju poznatu pismu na kamenu i suncu. Svi su nekako užurbani da se što prije rasterete i krenu u ladovinu na odmor i spas od žege koja već nemilice prži. Komšiluk zauzima mesta u debeloj ladovini ispod dvi murve. Na jednoj strani Kaužići a na drugoj Velegići. Svako zna svoju poziciju ispod murve, poštivaju se stariji koji zauzimaju bolja mesta. Samo dica ne posustaju, ne mare za žegu i zvizdan, nastavljaju dalje da se vrte na guvnu oko baluna. Nikad dosta trke i igra u njihovim nogama, ne staje se, zvizdan prži svon slinom a oni su još žešći. Nakratko samo zastanu da se napiju vode iz sića na bunaru i nastavljaju utakmicu i jurnjavu na male branke. Brišući znojna i prašnjava lica prsti im na licima oslikavaju indijanske ratne boje. Svom silinom se unose u igru, nikom nije drago gubiti pa ni na baluna iako se igra iz dana u dan. Po završetku utakmice iscrpljeni i užareni kreću na odmor prije poslinpodnevnog poketa s blagom na ispašu. Kad malo popusti žega, iza pet sati, polazi se put Cetine da bi se blago napojilo jer su odavna lokve prisušile a u bunarima ostalo malo vode za piće, jedini spas je Cetina. Izgoneći krave i ovce nastaje silno nadvikivanje, žamor i strka,

podvikujući nebili ubrzali krave i ovce. Vrućina je još velika pa se blago sporo kreće, sa svi strana se sakupljaju krave i ovce i sve se stapa u jednu kolonu koja nema ni početka ni kraja. Kolonu prate muve i obadi neumoljivo dosađujući i blagu i dicit cilin putem. Obadi su posebno neumoljivi, svoja oštra šila zabadajući i sišuć krv. Nakon pol sata "borbe" s blagom dolazimo nadomak kanjona Cetine. Prestoji nam najlakši dio puta, 20-tak minuta spuštanja strmin serpentinama ka Cetini. Huk rijeke koji očarava, pogled na vodu koji nas "diže", mirisi i svježina koja dopire do nas kako se približavamo rijeci su zaslužena nagrada koju s nestrpljenjem očekuju. I samo blago reagira na taj huk, osjeća vodu, miris Cetine i polagano ubrzava, žeđ je ta koja ih goni da ubrzaju. Sad im već ni obadi više ne smetaju, Cetina privlači dicitu i blago svojim hukom, mirisom i svježinom. Svakim trenutkom približavajući se Cetini osjećaj žeđi je jači, stvarniji. Ne mogu dočekat trenutka kad će uć bosonogi u vodu i osjetiti udar svježine dok prvi gutljaji gase žeđ. Studena voda godi i ugrijana tila osvježava, spušta temperaturu, u tim trenutcima se zaboravlja na zvizdan i žegu. Nakon što su krave i ovce utažile žeđ krenule su na ispašu dok započinje još jedna utakmicu na male branke do sumraka. Sad je to već ugodna i uživanje uz Cetinu a sa zalaskom sunca kreće se u prikupljanje blaga i povratak kući. Spušta se noć čvrćci neumorno nastavljaju svoju priču a dica veselo poskakuju uživajući u svježini ljetne noći pri povratku kući.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/02/oj-cetino-u-tebi-se-zvizdan-gasi.html>

petak, 19. ožujka 2021.

TORBA SRIĆE

“Misli ćaća da san u Kanadi, ja u Splitu umiren od gladi.”

Pivala je mladost kad je s krša Dalmatinske zagore krenila 60- ti godina u Split gola i bosa radit teške fizičke radove, za koju šoldu. Kršni momci, jaki mšnica i žuljeviti ruku radili su najteže fizičke poslove, silna je energija prštala iz mišica. Bilo je bolje nego u Zagori, ali ništa više od toga nije išlo, pa su krenuli put Njemačke.

To je bilo ka skok s magarca na rasnog vranca, vraćajuć se kući obučeni, siti i zadovoljni. S jedne strane najbolja bajka koju je čovik moga zamislit, a druge stane, bila je to teška bitka, rad u najtežim uvjetima, izgrađujući Njemačku.

To je bila bitka za opstanak i bolju budućnost svojoj obitelji, bolje uvjete za život. Ispočetka je bilo vrlo teško probijati se s dva razreda škole i energijom koja je bila kao divlja rijeka, koju je bilo teško obuzdati. Velika želja da svojim radom osiguraju bolju budućnost obitelji, rušila je sve prepreke na koje su nailazili.

Glad i neimaština su bili motor koji je snažno vukao naprid, da bi ostvarili svoje želje i snove. Što prije zaraditi i vratiti se u okriljem svoje obitelji bila je neostvariva želja. Krenuvši iz ničega nije bilo načina kako brzo zaraditi i vratiti se. To je za mnoge bio odlazak u nepoznato, ponijevši torbu punu želja, koju su zagubili u nekom kontejneru.

Surovi su to bili dani za većinu mladića koji su živjeli na vagi. Život u kojem nisu pitali za uvjete rada i stanovanja, već kolika je satnica. Živilo se od kontejnera do kontejnera, s tobom u ruci, a u torbi lonac, koji komad robe i snovi. Zima, snig, sunce, kiša, kanali, kontejneri i kabanica, to je bio život kojega su naši očevi živili i žrtvovati da bi doci osigurali život. To je žrtva koju su podnosili bez glasa i žala, životna bitka u najsurovijem izdanju, sam protiv svih bez ljubavi i topline. Bez doma koji se svodi na pisma, koja su bilo šturo izvješće o vremenskoj prognozi, priko popisa gradova u kojim se radilo, upita kakvo je vrime

kući i pozdrav cijeloj obitelji. Osjećaji su zapeli u grudima i grlu a poneka suza koja je kapnula na pismo brzo bi se osušila. Godina je duga kada se iščekuje Božić, da bi iz torbe izvadili muku i znoj, ostavili u kontejneru i krenili s darovima svojoj obitelji u toplinu obiteljskog doma i dječji zagrljaj. Dolaskom iz daleke Zapadne Njemačke u surovi dalmatinski krš obučeni u topla i nova odjela s torbom nitko nije ni pomišljao na sve ono što je ostalo zaključano u kontejneru. Izobilje koje je virilo iz torbe za djecu su bila vrata u jedan drugi i ljepši svijet u kojem tata živi.

Godine prolaze živi se i stari, još uvijek se iščekuje torba i pogled u torbu. Sve drugo je zadaono i zapisano u zvizdama, pa se ne zamaramo kako je stvarno živjeti u crnom svitu.

Dolazi 90 ta i polazim na put, odlazim u Njemačku kod oca u posjetu da mi kupi auto. Putujem, u meni neizvjesnost i uzbuđenje, po prvi puta ću koračati zemljom, iz koje toliko toga nam donese otac svih tih godina. Noćno putovanje iz Zagreb i dolazak zorom u Minhen je događaj koji se ne zaboravlja. Bljesak velegrada i prvi pogledi na izloge koji očaravaju, slike su koje se ne zaboravljaju. Šetnje trgovačkim lancima doimaju se kao ulazak u veliku torbu. Sve ono što smo maštali pri dolasku oca i otvaranja torbe s darovima odjednom oživljava i postaje stvarnost.

Poslijepodne krećemo u predgrađe na stan. Ulazimo u utrobu grada, podzemnom željeznicom stižem do zgrade i ulazimo u stan, u kojem živi još nekoliko radnika, koji su krenuli svojim domovima s torbom sreće. Ulazim u zgradu i stan ali ne i dom. Nema života ni topline u tim zidovima, samo tišina koja boli. Dok se polagano pripremamo za spavanje moje misli tužno lutanju svim tim godinama koje je otac živio u samoći, daleko od doma i obitelji, od topline i ljubavi koju nije znao pružiti ni primiti. Ne mogu ni zamisliti kakav je život živio na početcima. Koliko nam je muke i znoja dariva svaki put kada nam je donosija torbu sriće.

E ćaća, ćaća moj, hvala ti na torbi muke, patnje i znoja.

Vječnost u Gospodinu neka ti bude nagrada za život kojeg si se odrekao da bi nama u torbi ljubavi donosio.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/03/torba-srice.html>

petak, 19. ožujka 2021.

DVORCI I VILENJACI SNJEŽNE NOĆI

Zima, zima e pa šta je, ako je zima nije lav, pa ni dica ne tribaju bit oko vatre na kominu. Stariji se primiču vatri, postiču je da bolje gori, a pritkućan graja i smij dok se dica naganjaju i čekaju oće li snig zabilt. Nebo je sivo i turobno, bura struji i probija do kosti. Kamene kuće u zaseoku kanda su od studeni ušle use, primakle se jedna drugoj nebil se zagrijale. Dan je kratak pa poslinpodne učas nestane dana. Triba blago naranit prija mraka, pa je Stana veselo krenila u pojatu s košaron da namri blago. Stipan puni lulu duvanon i sam za sebe govori da bi dicu tribalo utrat u kuću. Snig se zametija u vri Mosora i svaki trenomse se širi kamenin goletima, spuštajuć se sve niže i bliže zaseoku. Ana je s Vojnića zarana došla obać mater. Sto stvari je za napraviti, pa vrime u tren prođe. Dok pospremanje privodi kraju, prve pahuljice počele su lepršavo i zaigrano svoj ples zaseokom. Zemlja je zamrznuta pa snig ima pripremljen doček i vrlo brzo se sve zabililo. Nasta veselje među dicon. Odma se počinje planirati ko će sutra prija izać na snig. Veselje nemože poremetit ni bura, koja pojačava i fijuče, provlačeći se između kuća. Ana se umotala u plet i s torbon u ruci kreće uz krasine, ne bili uvatila autobus. Veselim plesom ispraćaju je snježne pahuljice i vrlo brzo bura stvara poseban ugođaj za sve one koji su u kući. Zasuja je sitni gusti snig, pomognut snažnim udarima bure, koja vije i provjava, počinje radit svoje dvorce, u kojim će čitavu noć vlast priuzest vile i vilenjaci. Baba i did su zarana ošli leć, a dica ne mogu odlipit nosa od prozora i pogleda na snig. Šterika gori, a malom Ivici mater pomaže u računu. Bura još pojačava, vijavica kolo vodi i ovladala zaseokom, postaje gospodar noći, pa svakoga ko bi izaša vanka promeće i zavlači mu se do kosti. Sad mater spominje Anu i pita se dokle je stigla i kako će po ovoj vijavici doć kući. Spominje i razmišlja kako sa dicon triba priletit kad malo kala bura, dovatit se tavana i tople postelje, šta postaje dicit zanimljivo. Jaki udari bure čupaju i udaraju pa se može dogoditi da cigle poleti sa krova.

Mater prikuplja dicu ko kvočka piliće, pripravna za trenutak kad će krenit na spavanje. Sniga je sad napadalo dosta, već ga ima do kolna, tribaće se po buri i mraku sad već probijat do tavana. Kaže mater da će bura brzom otić na večeru, a za to vrime triba priletit do tavana kroz snig. Svak je obuka šta je ima, pa kad bura na tren stade kreniše priko vrata u snig. Snig je suv i pod nogan je klizavo pa se mala kolona oprezno probije do tavana. Kako učas stade, tako bura ponovo krene sa udarima, ali sad već nasto veselje kad se dovatiše tavana.

Ulaskon unutra stresaju snig sa sebe i skidaju gumaše u koje je upalo sniga. Bez velike priče svak se skida, ulazi pod jorgan, sa olakšanjem slušajuć buru kako zavija i fijuče oko tavana. Vijavica i bura su se razgoropadili, a bura svon silinon udara na vrata, kanda joj je ža šta su joj umakli, dok je otišla na večaru. Dok slušaju zavijanje i divlji ples bure, san polako sklapa oči, a fijući bure postaje najbolja dičija uspavanka.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/dvorci-i-vilenjaci-snjezne-noci.html>

petak, 19. ožujka 2021.

DONTRINA I DOKTRINA

Rekli bi neupućeni da se radi o grešci pri tiskanju, no to su dva pojma, dva različita svijeta, koja su na dijametralno suprotnim stranama hrvatskog naroda, doktrina na lijevoj, a dontrina na desnoj strani. Sama značenja se ne razlikuju previše, jedna i druga nauka ide za tim da podučavaju, stečeno znanje usavršavaju, čineći okosnicu društva koje naučava. Reklo bi se po tom da smo u Hrvatskoj poodavno živjeli u društvu s demokratskim značajkama, da je sistem prije 90- tih bio itekako napredan i dobar. Mnogi će kazati, jest bilo je tako, mogao si birati. Birati da, ali između dobra i blagostanja kako su s ponosom isticali, s jedne strane, a s druge šikaniranje, progon, oduzimanje prava na slobodu mišljena i izražavanja pa i oduzimanja prava na život, ukoliko nisi razmišljao “pozitivno”. Možemo vrlo jednostavno sagledati, koliko su ta dva pojma slična, koliko različita. Doktrina je učila svoje učenike o klasi kao najvećem neprijatelju. Obučavala je i usavršavala kadar koji je imao primarni zadatak očuvanja tekovina borbe koja je iznjedrila najbitniju farsu i laž o ravnopravnosti svi naroda i narodnosti. Za očuvanje tog društva i te ravnopravnosti, doktrina je opravdavala sve moguće metode uništavanja neprijatelja, beskrupulozno se razračunavati s neprijateljem. Odlazeći u crkvu na dontrinu poučavali su nas o temeljima vjere. Temelj tog učenja je ljubav i opraštanje, pomoć slabima i nemoćnima među nama. Zlonamjerni će kazati kako mnogi sebe nazivaju vjernicima i katolicima, kako je to farsa i licemjerje. Čovjeku je vrlo lako zalutati i najpoznatijim stazama, ali dontrina nikada nije čovjeka učila mrziti neprijatelja svog i ubiti ga, već nam je Isus Krist svojim djelom i riječju pokazao i izgovorio ono najteže što jednom čovjeku preko usta prelazi:

“Oče, oprosti im, ne znaju što čine!”

Koliko je danas dontrina doživjela pomak nabolje, ulaskom vjeronauka u školske klupe, ne mogu kazati, no iskustvo stečeno odlaskom na

dontrinu u crkvu su za mene je veoma draga i nezaboravna epizoda mog života. Kada pogledamo laički sa strane doktrina je još uvijek tu, živi, razrađuje sistem uništenja klasnog neprijatelja, kojeg je ta nauka žigosala. Nasuprot tome, dojma sam da je dontrina dupliciranjem više izgubila no dobila, samim činom ocjenjivanja nečeg što je prije svega potrebno osjetiti i u dubini duše zabiti sidro kojim ćemo za najvećih oluja biti na sigurnom, slušajući poruku:

Ne bojte se ja sa s vama!

Za vrijeme Jugoslavije, te dvije nauke su se "tukle" znanjem, ma koliko bili u neravnopravnom položaju, a suci bestidno i debelo navlačili na jednu stranu. Ma koliko pirovi pobjeda dobili, "pobjednici" su bili svjesni kako su apsolutni gubitnici, kada je istina u pitanju. Najgora stvar je kada ti se "poraženi" smije u lice s porukom:

"Dobro je što lažeš mene, ja ti ne vjerujem, al što uporno lažeš samo sebe?"

Pored mržnje koju zlo sije u našem vrtu, laž je daleko najjače oružje kojeg čovjek može sam protiv sebe okrenuti. Od kada je rat završio našosmo se na vjetrometini slobode. Nikako to nije ona i onakva slika i zemlja kakvu smo čekali i za koju je hrvatski narod ginuo. Nekako nam je ipak teško istini pogledati u oči, a još teže je izgovoriti, pa konstantno ponavljamo kao papagaji.

"Dobro je, imamo svoju domovinu!" "Ma kakva bila, svoji smo na svom!"

Da, svoji smo na svom, ali ni približno nismo zadovoljni s onim što ćemo ostaviti svojoj djeci i unucima. Polu praznu državu s ogromnim prostranstvima slavonske ravnice, pustog dalmatinskog krša, beživotna prostranstava ponosne Like, za koju su mnogi život dali. Kada imaš stručnjake koji nemaju petlje priznati istinu i preuzeti na sebe odgovornost za svoje pogreške, s takvima nikada nećemo uraditi iskorak naprijed. Samo stručnjak koji uvijek vidi mogućnost za poboljšanjem, spreman je istini pogledati u oči. Zapitajmo se koliki su stručnjaci u ovih

28 godina izrazili kajanje, zatražili oprost i priznali krive poteze. U takvim situacijama prodavači magle dolaze na svoje, svoju teoriju provjeravaju u praksi, vodeći nas putevima koje su odavna zacrtali. Debelo nas vode, ne u rezultatu, već stazama i putevima kojim oni žele da idemo. Postanemo li nestašni i neposlušni, bace nam prašinu u oči, sve to upakiraju s dodatkom crvene zvijezde koja je hrvatskom puku toliko zla nanijela, da su sigurni da ćemo reagirati kao bik na crveno.

"Jeli to najbitnije u cijeloj priči kojoj smo se tako veselili na početku?"

Baš ta crvena krpa nam odvraća, a prašina zamućuje pogled s najbitnije želje koja nas je nosila u ratu. Borili smo se za državu blagostanja, u kojoj će naša djeca živjeti dostojno čovjeka, naši unuci blagoslivljati muke i patnje koje smo im darovali u bitci za slobodu. Ako ćemo se i dalje lagati onda smo na pravom putu da i naša djeca lažima gase žeđ za istinom, izvorom života. Pogledamo li istini u oči vidjet ćemo pustoš hrvatskog sela, korov koji je postao vladar plodni polja, prolazeći prostranstvima nećemo čuti dječji plač ni graju. Vidjet ćemo umirovljenike kako traže sreću po kontejnerma, sirotinju koja grca u dugovima i čekaju izbornu godinu da se remen malo popusti da nešto ušičare i bar na trenutak, stisnutih očiju, budni sanjaju svoju Švicarsku. Ima li izlaza, hrabrosti i snage, krenuti u susret istini? Kada ćemo prestati vjerovati svima koji nas egoistično uvjeravaju kako su jedini kadri napraviti iskorak. Glavne reference takvih su prelijevanje iz šupljeg u prazno i od te prodaje odlično žive. Moramo biti prije svega svi odgovorni pred onima koji usnuše sa snovima o švicarskoj Croatiji. Osnovna poluga i pokretač je znanje i ljubav, koji će prihvatiti činjenicu da ne trže Pedra, već nađu kvalitetna i dugoročna rješenja kako novčano pratiti mlade obitelji, potreban mladom čovjeku da bi ostao na selu i radovao se svakom izlasku sunca na svojoj oranici. Demografske mjere moraju biti osovina i motor kojim će Hrvatska krenuti u bitku za život. Nikako se ne smije stati na jednokratnim simboličnom mjerama. Potrebno je iz proračuna izdvojiti sredstva za cjelovitu lepezu financijskih mjera koje će obitelji pratiti 15 – tak godina. Te mjere je potrebno ugraditi u temelje ustava i proračuna, da nikad i nikom ne padne na pamet, nakon nekoliko godina sve izbrisati,

opravdavajući se pričama o ekonomskoj neodrživosti i primati sugestije Europe. Svaki političar koj te mjere ne podržava, gazi po grobovima naši suboraca, koji su krvlju slobodu zaljevali, gazi po cjelokupnom Hrvatskom narodu. Ljubav prema domu i domovini se ne dokazuje parolama i floskulama, već djelima. Nema ni lijevice ni desnce, samo su vjerodostojni oni koji rade istinski ljubeć ovu zemlju, potkrepljujući ljubav svojim djelima. U cijeloj priči mnogi znaju kazati, nema se, ne može se. Gospodo, vi koji odašiljate takve poruke odstupite s položaja i prepustite pozicije struci, znanju i vizionarima koji srcim ljube Hrvatsku i narod. Koji su kroz život istinski učili i usavršavali dontrinu ljubavi i života.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/dontrina-i-doktrina.html>

četvrtak, 18. ožujka 2021.

MIR VAMA

Ljudski um je ogroman potencijal, a toliko je sirotinjski iskorišten od čovjeka. Nadmoć često dokazujemo natječući se s lošijim od sebe.

Dobro je to, koliko su drugi postgli!

To je uvijek sigurna floskula kojom prikrivamo ljenost i nesposobnost, sve svoje grbe i neravnine. Tipično ljudski i površno, najbitnije je da nismo zadnji, da ima gori od nas. Čovjek se od davnina bori s opasnošću da ga ne zaskoče i peskoče. Bitnije ne biti zadnji nego biti prvi. Nažalst netko mora biti zadni i kao takavog nitko ne primjećuje, postaje roba s greškom. Koliko smo u stanju istini pogledati u oči i priznati da nismo veći ni važniji pred Bogom od drugih. Svoje mogućnosti koristimo možda 20 - 30 post, dok zadnji daje sve od sebe i nemože više 100 posto Imali smo jednog koji je u našoj satnji po nekoj ljudskoj ljestvici vrednovanja bio zadnji. Imali smo našeg Ramba . Stari su znali kazati da je Bog svakom dao ponešto, da nije bilo kod njega protekcije već je svatko dobija svoje. Nekom je da u pameti, nekom u ljepoti, nekom u nogama. Naš Rambo je svoj najbolji dio dobo u nogama, fizički je bio atleta. Kao što priliči jednom Rambu, tražio je mitraljez da duži i dobio ga je. Nekako nitko nije preveć pomišljao koliko je u stanju biti stvani Rambo, više se gledalo na vizualni dojam. Jednom prilikom krenuli smo u provjeru sposobnosti čije su nišanske sprave bolje naštimane. Doša je na red i Rambo da puca, mitraljez je zaštekao, a Rambo nije bio u stanju otkloniti kvar, netko se drugi morao prihvatiti dužnosti mitraljesca. Rambo je naprasno smjenjen s dužnosti mitraljesca i promatran pomalo kao roba s greškom. Bez imalo grižnje savjesti smo prihvatili jednu iskrivljenu sliku pod normalno. U takvoj situaciji kada sami postavljamo standarde Rambo je postao tek broj, ne i osobnost. Bilo je ponekad igrokaza u kojima je Rambo dolazio na svoje, jer je samo tako mogao doći u pziciju prvog.

Jednog dana nakon dolska na Svilju slušamo razne novosti, kako je tko kratio vrime, bolje rečeno koje pozicije smo zauzimali u mistu po

kafićima. Slušamo i Ramba koji nam priča pomalo turobna izgleda kako je od svog najboljeg prijatelja doživio ono najgore.

Zazvučalo je otužno i pomalo smo se svi zapitali što se to moglo dogoditi da bi jedan Rambo spusto glavu i tupo poglao u zemlju.

- Otišao sam planinu, živjeti staru kuću . - Živjeti u miru, uživati u planini, živjeti kao naši stari.

- Nakon dva dana mi dolazi prijatelj. - Uvjerav me da to nema ni smisla ni logike, otuđiti se i otići daleko od svijeta.

- Jednostavno ti kao najbolji prijatelj ne mogu dopustiti to. Kad smo čuli priču i razlog ocijenili smo da je prijatelj dobro napravio. Ipak lice Ramba je odavalo jednu tugu i sjetu, dok je pričao o svom malom tiho kutku.

Sve smo to vrlo brzo zaboravili, bila je to još jedna zanimljiva crtica iz životne lepeze našeg Ramba. Ponovni susret s Rambom doživio sam na dnevnoj bolnici, kada sam slušajući mnogobrojne priče ljudi čiji je život iskočio iz tračnica. Najednom su ostali zadnji u sustavu novostvoreni vrijednosti koji doslovno melje sve one koji ne mogu pratiti ritam, koji su ostali na začelju.

Nakon ispričanih tužnih priča i sudbina gleao sam ponovno kao i kod Ramba onaj isti tupi pogled u pod neznajući kako naprijed.

Pitanje doktora poslije svakog predstavljanja je bilo isto:

- Što vam je glavni prioritet u životu i što vam je potrebno.

- Trebam mir! Bio je odgovor većine koji mnogo priča o današnjici Njihov izgled je odavao istu onu tugu u očima kao i kod Ramba, koja je vapila za mirom. Tražeć bijeg od napretka i boljitka današnjice, kotača koji melje i gazi one koji zaostaju i nađu se na začelju.

Sjetimo se riječi koje je Isus Krist darovao svonim učenicima na posljednjoj večeri: »Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem«

Darujmo s ljubavlju svoj mir drugima ne gledajući kolilo su vrijedni, jer mir je potreban svima ne samo pojedinicima.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/03/mir-vama.html>

petak, 19. ožujka 2021.

PRIJATELJ

Matej "Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite na sebe moj jaram i učite od mene jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći spokoj svojim dušama. Moj je jaram sladak, a moje breme lako."

Na moj pisani trag je kapnula malena kapljica i pomogla da svoje pute ispišem i svjedočim u ime Isusovo, na slavu muke kojom nam je darivao najbolji antibiotik protiv sivih korona ovoga svijeta. Zanimljivo je koliko smo u vjeri laki, a opet da nam Krist ne pokaza slabost Petrovu, naši trenuci bi bili još teži jer bi se još više stidjeli i bojali pokazati svoje grijeha. Tu nam Otkupitelj grijeha poklanja sebe, kao najboljeg prijatelja, koji nas za najveći grijeha neće osuditi, ni mrko pogledati, nego će nam se jako obradovati, silnim darovima darivati. Danas više no prije možemo sebe propitivati, o svojoj vjeri promišljati. Kada malo bolje promislimo o tome koliko smo korijenom u vjeru urasli, možda se mnogi zapitaju gdje su im korijeni, odakle potekoše, komu se utječu. Osobno mogu svjedočiti da sam molio nakrivo i vjerovao da sam pravednik. Prva i zadnja mi je bila, Bože moj daj mi zdravlja, ne daj mi bolesti. Sad mogu sa sigurnošću kazati da mnogi Isusa u zdravlju i veselju nikada neće stvarno sresti.

Tek kada padnemo pod teretom križa i rane osjetimo tek tada nas mnogi neće razumjeti. Ostaje nam naš stvarni prijatelj kojem ništa nije teško za nas učiniti, mukom na križu naše grijeha otkupiti. Tek tada stvarno imamo priliku svoje boli i patnje svom prijatelju povjeriti, blagoslov i snagu s radošću od prijatelja svog moliti.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/03/prijatelj.html>

subota, 20. ožujka 2021.

U POČETKU BIJAŠE RIJEČ...

Pišući, u početku pokoji tekst, priča se zakotrljala i više nije bilo moguće zaustaviti rijeku emocija koja je izlazila iz moje duše, mog iskona. Počinjem shvaćati, po reakcijama mnogih koji su me pratili, da ta riječ ima snagu, riječ kroz koju sam čitatelju podario sebe i svoju dušu, svoju tugu i suze, koje i danas itekako peku kada niz moje lice poteku. Počinjem polagano shvaćati snagu pisane riječi, bit i srž iz koje se rađaju velika djela. Ta riječ, koja je toliko snažna, rađa se i živi, ostavlja dubok trag u svakom tko je primi. Danas na žalost mnogi još uvijek nisu u stanju osjetiti snagu riječi, njenu moć koja ponekad djeluje kao tornado. Pravo na pisanu riječ hrvatskom narodu je stoljećima osporavano, gaženo i zatirano u vremenima kada smo bili sluge u svom domu.

zašto??

Pitamo

se,

Pa baš zato što je ta riječ bogatstvo koju ne može uništiti nikakva sila čelika, topova i granata . Pisana riječ je pečat jednog naroda. Zato sam siguran da sve naše bitke, krv, bol i suze nisu uzaludne. Mnogi su za to bogatstvo darovali svoju mladost i život, a njihove obitelji bol i tugu. Temelj hrvatske države i hrvatskog doma su tijela hrvatskih sinova i kćeriju poginulih u Domovinskom ratu, kako bi Hrvat danas slobodno mogao bilježiti povijest roda hrvatskog pisanom riječju, udariti Hrvatski pečat u svakom kutku Lijepe naše. Na kraju bi mnogim poručio kako olako svojim riječima i djelima gaze po zemaljskom prahu hrvatskih mučenika, kojih će se generacije i generacije sjećati, djelima njihovim ponositi. Rasipajući i uništavajući kulturna, prirodna i materijalna bogatstva hrvatskog naroda gaze po grobovima, temelju satkanom od tijela naše mrtve braće. Takvim postupcima jasno pokazuju koliko malo cijene hrvatski narod kojem su se na služenje zakleli. Još jednom hvala našoj braći čija tijela počivaju u alejama tišine. Neka je vječno svjetlo nagrada za žrtvu kojom darivaše svoj hrvatski narod. Svjetlo vječnosti obasjavalo vam staze nebeske. Počivali u miru božjem! Amen! Srodno

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/u-pocetku-bijase-rijec.html>

subota, 20. ožujka 2021.

KAD POPUCAJU NITI ŽIVOTA

Bogatstvo rječnika, ujedno je i bogatstvo naroda. Kada netko ima psihičkih problema, u našem narodu ima bezbroj izraza koji takvo stanje vjerno opisuje. Pukao kao cvrčak, otišla mu brtva glave, otiša na kvasinu, malo je maka, prolupa, skrenija s pameti... Ima takve nazive vjerojatno, ako ne svako selo, onda svako drugo neki svoj izričaj izbaci, da bi svakom bilo jasno što se događa. To je onaj „ljepši“ dio, koji nije problem bubnuti, pa osta ti živ. Pa i ako nije prolupao sad je, dijagnoza je postavljena i nema mrdanja. Sve je dobro dok se tako nešto događa nekom drugima, može se i kakva šala na račun nesretnika smisliti, da nije dosadno. Takve ružne priče se događaju nekom drugom, tako da ukupno znanje o tom škakljivom problemu zastaje na početku i izboru naziva bolesti. Znanje je velika stvar, a neznanje baba roga koja svakog plaši i koje se svi bojimo. Bojimo je se prije svega da sredina shvati kako nešto ne znamo. Tu za mnoge nastaju problemi kada krenu stazom koja vodi do „stvarne“ šifre. Koliko smo spremni u takvim trenucima stati i priskočiti u pomoć nesretnicima, koje žrvanj ljudske zloće gazi. Malo je onih koji će priskočiti u pomoć, samim time što i sami nesretnici maskiraju strah i neznanje, pokušavajući amortizirati maksimalno udarce, koje primaju od pojedinaca, kao da su sitnice u pitanju. Baš te sitnice slikovito možemo promatrati kao sitne kapljice, nekako se brže nakupljaju i čaša trpljenja se ubrzano puni. Nekom je potrebno više, nekom manje kapljica, ali u jednom trenutku malena kapljica više ne može stati u veliku čašu i dolazi do prelijevanja, do pucanja životnih niti. U tim trenucima sloma i najjači se osjećaju jadno, istrošeno, kao posljednji bijednici. To je trenutak kada više ne gospodarimo situacijom, nismo više u mogućnosti skrivati se od drugih. Trenutak kada nam najbliži priskaču u pomoć i dolazimo do ustanove o kojoj smo toliko čuli, da nas prođe jeza ulaskom na psihijatrijski odjel. U teškom psihičkom stanju, prepuni predrasuda, mnogima prođe kroz glavu da pobjegnju glavom bez obzira. Ipak osjećamo se trulo tako da naš oklop

baš i nije u najboljoj formi za bijeg. Sjediš i čekaš presudu života, presudu koja će ti život okrenuti naglavačke. Nismo u stanju vidjeti sebe i svoj život, shvatiti da je naš život već okrenut naglavačke, te ga je potrebno zarotirati za 180 stupnjeva, da bi se ponovno dočekali na noge. Nakon liječničkog tretmana, zavisno od stanja u kojem je pacijent došao, dužeg ili kraćeg, dolazi do rotacije života za 180 stupnjeva. Tijekom određenog vremenskog odmaka i spoznaje da smo ponovno na nogama, otvara nam se drugačija percepcija cjelokupnog stručnog tretmana kojeg prolazimo. Proces liječenja i dužina zavisi o dubini i težini ukupnog psihofizičkog stanja u kojem se nalazimo. Prva stepenica je osobni psihijatar, koji kroz razgovor prikuplja razne informacije i utvrđuje stanje u kojem se pacijent nalazi, te utvrđuje jeli potrebna daljnja psihološka pomoć i kada je pravo vrijeme za drugi dio, kroz grupnu terapiju unutar dnevne bolnice. Slijedi promjena sredine i odlazak u nepoznato, baš kada nam je postalo zanimljivo i ugodno s našim psihijatrom. Mnogima taj trenutak djeluje veoma stresno, pošto dolazimo u sredinu gdje više nismo sami. Prelaska iz kutka, koji je postao kao osobno sklonište, u jednu drugačiju sredinu, u sobu u kojoj imaš osjećaj da su sve oči uprte samo u tebe. Pogledi ispituju neznanca i pokušavaju pročitati priču o kapljici koju je donio sa sobom u učionicu, gdje stručna ekipa priskače u pomoć pomažući "bolesniku" ponovni povratak u život. U tim je trenucima kod novaka nelagoda na vrhuncu, sve to ponovno pokušava dobro prokušanom obrambenom metodom maskirati i tako odvratiti ispitivačke poglede sa sebe. To su trenutci koji sporo prolaze, kada se nelagoda valja našom nutrinom, jer uskoro dolazi i liječnička ekipa. Što će me pitati, što im kazati, kako se postaviti, koliko se otvoriti. Ta i druga pitanja u tim trenucima pretvaraju minute u vječnost. Ulazak doktorske ekipe i prozivka pomalo razbijaju grč, te se psihijatrica obraća i zatraži ukratko kroz par riječi predstavljanje grupi. - Zbog čega si stigao u grupu, kakvi problemi su u pitanju? Prvo pitanje većina sami sebi postavljamo, razmišljajući kakva je ovo avlija, kakva je ovo bratija? Što ja imam zajedničko s ovim čudnim i čemernim licima? Pa meni samo malo treba da uhvatim zraka, samo sam malo maka. No ne leži vraže, kad si već tu daj nam kaži ponešto o sebi. Kada

saznamo, svima nama će u tvom društvu biti ugodnije i draže. U tom trenutku, umjesto rijeke riječi poteče rijeka emocija, rijeka suza. Ona kap koja je prelila čašu života i dovela nas na prag životnog sloma, zapravo je veliki slap koji je iz dana u dan rastao. Koji nas je dugo vremena šibao i lomio, toliko istrošio da nam se u tim trenucima čini da smo slabi, jadni i mali, dana nam nešto u glavi nedostaje. Dolaskom u grupu vrlo brzo uviđamo blagodat mira koji nam godi i naše rane previja. Vrlo brzo počinjemo osjećati pozitivnu energiju u grupi, gdje se svaka riječ pozorno prati, bez podsmijeha i izrugivanja. Dolaskom obijemo pozitivne impulse od strane grupe, koja je koncentrirana na pomoć savjetima i kritikama. Kada čovjek osjeti tu pozitivnu energiju, počinje se otvarati poput latica cvijeta. U tim trenucima počinje samopomoć, izbacujući iz sebe nakupljene količine ružnih stvari koje su nam se događale, a cijelo vrijeme smo sve brižno pohranjivali u sebi skrivajući ih od javnosti. Slušajući teške i bolne sudbine koje svatko iznosi pred grupu ponekad shvatimo uživo koliko teške križeve života pojedinci nose. Velika većina po prvi puta sluša ljudsku sudbinu, usredotočivši svoju pažnju u potpunosti na izgovorene riječi, proživljavajući sudbinu neznanca. Taj spoj onog tko priča i grupe koja pozorno sluša u tišini sobe, je poticajno za svakog da se što više otvori. Slušajući mnoge, u njihovim pričama otkrivamo dijelove svog životnog mozaika. Naravno nikada svi nisu na istoj razini da mogu otvoriti maksimalno. Pojedinci dolaze zatvoreni u svoje oklope koje nikakav doktor ni grupa nisu u mogućnosti probiti. Nekima se toliko gorčine nakupilo da se njihova oklop uruši u trenutku bez plana i programa. Tako je gospođa, koja je tu došla malo predahnuti, uhvatiti malko zraka, doslovno doživjela totalni slom. Raspad sustava kojeg je bilo veoma teško promatrati, silnu bol i gorčinu koja se manifestirala u krikovima bola, lomljenja ruku i nekontroliranim pokretima. Atmosfera je bila teška, cijela grupa je bila pod dojmom prizora, pognute glave očekivala kraj veoma mučne atmosfere. Nakon što je gospođa utihnula psihijatrica upita grupu - Ima li tko što nadodati ili komentirati? Nitko ne pomišlja nešto komentirati nakon šokantnog prizora. Podignem ruku i kažem da imam komentar: - Meni gospođa slična Pitbulla. Na tu moju izjavu cijela

grupa burno reagira, eksplodira. Od tišine koja je gušila, odjednom grupa s olakšanjem prasne u smijeh. Okrećem se gospođi i kažem joj: Gospođo moja draga, vi ste kao Pitbull doslovno stisnuli u prvoj godini života i još uvijek ne popuštate. Vaš životni put je prepun trnja, križeva, bolesti i smrti. Dopustite sebi taj luksuz da ostatak života živite i svojoj djecu pomognete koliko možete. Mnogi nažalost žive po istom obrascu uporno "pomažući" svoju djecu, te ih s dobrom namjerom tjeraju krivim stazama, sami im križ postavljajući na ramena. Mnogi ulaskom u sobu sastanka grupe doživljavaju katarze i kataklizme. Bez obzira koliko je klima i međuljudski odnos unutar grupe strahovito poticajan, pojedinci ne izlaze iz svog rova i rata koji ratuju, a da više ne znaju, ni kada je počeo, nit zbog čega. Nisu ti ljudi kukavice, niti su ostali junaci, koji su svoj teret uspjeli iskrcati u toj sobi mira tišine i suza. Strah ta emocija, u mnogima izaziva toliko jake blokade, da pri samoj pomisli na kopanje po Pandorinoj kutiji ustuknu, bojeći se susreta sa živim i mrtvim koji im ne daju mira, s kojima se podjednako bore. Kada čovjek dođe do kraha, osjećaj je poražavajući. Imaju samo jednu misao kako su slabići, neupotrebljivi za daljnji životni put. Energetski su presahnuli, više ne vide ispred sebe budućnost. Nemaju više snage za borbu, želja im je samo mir i odmak od bojnog polja na kojem su pregaženi. Uvjerili su ih kako su bezvrijedni, otud želja za mirom i kutkom, gdje bi se sklonili da ne smetaju sposobnim, koji marširaju dalje bez milosti, ne pomišljajući pomoći onima koji su pali pod teretom svog križa. Preslušamo takve sudbine gdje su pojedinci toliko tog podnijeli, gorki pelin umjesto vode pili, a da od nikog pomoći nisu dobili. S takvom se osobom čovjek saživi, bar nakratko njenu bol podijeli, suze joj obriše. Taj trenutak, kada od nekog maramicu primi, suze da obriše, doživljava je s kojim počinje ponovno da živi i diše. Polagano dolazi do smirivanja emocija i ogromni kamen sa sebe skida. Životne bure i nevere pojedinci prodoše da bi dobili potvrdu i uvjerenje kako su jači od svake nesreće koja ih u životu snađe. Ulaskom u ovu sobu, bar nakratko ste ušli u sigurnu luku, odmorit ćete se, a valovi će prestati da vas tuku. Ispred vas je vrijeme, trenutci mira da svoj život iz jednog drugačijeg kutka sagledate. Po prvi puta glasno i bez sustezanja pričamo priče o svim traumama i tragedijama

svog životnog puta, ljudima oko sebe bez imalo stida i nemira. Shvatit ćete da ste jake osoba, jer samo jaki i hrabri ostaju na nogama, nakon toliko trauma, koje je ste nosili na svojim leđima. Pričajući iz sebe izbacujemo teret teških priča, prepunih gorčine i crnila, svoju dušu olakšavajući. Uviđamo koliko je snage potrebno bilo, da bi se branili od drugih, da bi sebi "poklanjali" mrvice. Mnogi su pretrpjeli teške životne trenutke, gdje su ih mnogi brz milosti gazili, uništavajući njihovo samopouzdanje. Njihov svijet se urušio da im je u oazi mira potrebno nekoliko dnevnih bolnica da bi se počeli otvarati i probleme nazvati pravim imenom. Nije lako početi pričati i pred "neznancima" izbacivati iz sebe brutalno mučne priče u kojima su sami glavni glumci. To su u velikoj većini priče iz porodice, gdje se odvijaju horor situacije koje ponekad ne možemo vidjeti ni u horor filmova, koje s režirali najbolji režiseri tog žanra. Da ne bi samo u porodicama bilo sve tako crno i depresivno, pobrinu se "režiseri" u tvrtkama, gdje se također nalaze poligoni za uvježbavanje nasilja nad pojedincima. Mnoge priče su ispričane u tim oazama mira, krugovima gdje svi doživljavaju te priče, primajući jedan dio na sebe, spremno saslušavši tužnu priču brata i sestre pored sebe. Tim činom iskazivanja potpore dodatno se oslobađaju kočnice kod pojedinaca koji u tim trenutcima izbacuju i mnoge priče i drame koje su skrivali i od sebe.. Ispričane priče su pojedince toliko opteretili da je neminovno bilo pucanje životnih niti i urušavanja života pojedinca, kojima je u tim trenutcima prijeko potrebna pomoć, ljudska i stručna. Mnogi će na ulasku kazati kako im se čaša strpljenja napunila do vrha. U takvoj situaciji samo jedna kap je bila presudna, koja je prelila čašu životnog pelina. Ta mala kap koja u jednom trenutku postaje tako moćna, da otkriva u ogromni životni slap problema. U tim trenutcima postojala je ozbiljna situacija koja je mnoge dovodila na rub života. Taj slap koji su mnogi sakrivali nije bila mala kap i ponajprije su sve pokušali kriti od sebe. Sve te činjenice i stanje gdje više nisu bili vladari svojih životnih situacija su ih prisilili na jedini potez koji im je ostajao. Krenuli su u bitku za život i dostojanstvo tražeći stručnu pomoć. Dolazeći do pomoći i ulaska u krug koji život znači, mnogima je bio prijeko potreban. Mnogi u tom mirnom kutku prepunom podrške ljubavi, strpljenja i

uzajamnog potpomaganja, nakon dugo vremena dolaze do daha i zraka. Hvataju mir koji im je prijeko potreban da bi mogli sagledati svoje probleme i uz pomoć struke krenuti korak po korak ka rješenju i sigurnosti u svoje snage. Rješenje nije nadomak ruke, niti je garancija da će netko drugi preuzeti i riješiti naše probleme. Prije svega bitna je podrška i stručna pomoć, te naša odlučnost uhvatit se s u koštac i krenuti u bitku sa samim sobom. Kada pobijedimo sami sebe, nema te osobe ni barijere koja će na naš put u budućnosti da stane i živjeti da nam zabrane.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/03/kad-popucaju-niti-zivota.html>

nedjelja, 19. studenoga 2023.

OBRAĆANJE ANJI ŠIMPRAGI

Gospođo Anja Šimpraga, pozdrav tebi dijete iz kolone. Ja sam već u godinama, a kada si ti bila u koloni ja sam bio ta ljuta guja koja je prijetila "da nestaneš, da nestanete"

Poslušao sam izjavu za medije u kojoj si iznijela činjenično stanje zbog čega nisi bila a željela si biti u koloni sjećanja. Kada čovjek sasluša izjavu na prvi bi moga kazati sam sebi:

„Stvarno nije fer žena na sve načine želi pomirbu dok kod Hrvata svako malo netko drugi iskoči iz kolosijeka i napravi nepopravljivu štetu. kažem izjava je tako sročena.“

Ja bi najprije upitao tebe kao osobu i kao zastupnici svog naroda jesi li iskrena. Jesi li uvjeren da će tvoji naponi uroditi pomirbom i u budućnosti normalnim suživotom svih ljudi u Hrvatskoj.

Kazati ću svoj stav o suživotu u budućnosti.

Gospođo Šimpraga kazati ću da nisam siguran u pozitivan ishod već sam uvjeren da radite vrlo loše za sve ljude u Hrvatskoj a posebno za svoj narod kojeg zastupate.

Ne znam što bi se trebalo dogoditi da vi kao predstavnik svog naroda koji živi u Hrvatskoj pozovete taj isti narod na suživot kojem će istina biti temelj.

Nažalost ne doživljavate Hrvatsku kao svoju domovinu, a trebali bi je doživljavati, ona vas je obrazovala, zaposlila i u njoj ostvarujete nadprosječan osobni dohodak. To govore vaše riječi i prije svega vaša djela.

Ukratko ću se osvrnuti na činjenice.

Gospođo Šimpraga, žalosno je da ni nakon 30 godina niste u stanju suočiti se sa istinom koja je bolna i teška, ali koja je preduvjet za početak jednog novog i zdravog suživota u Hrvatskoj.

Zapitaj svoje srce, svoj um jesi li kazala istinu i uradila dobro djelo.

Zapitaj samu sebe može li se staviti znak jednakosti između 1500 masovnih grobnica koje su počinile srpske snage nad hrvatskim narodom

pod zapovjedništvom vojske i zločine pojedinaca s hrvatske strane gdje se zločini broje na prsima jedne ruke. Može li se kod tih brojki žrtava staviti znak jednakosti u matematičkom i ljudskom računu.

Po vašim izjavama može i treba jer se samo tako može zaboraviti i zatvoriti prošlost i krenuti u budućnost. Sve te tvrdnje bi držale vodu kada bi to bila istina. No istina je okrutna tužna i neumoljiva.

Srpski narod je konstantno o 1945 do danas svake godine otvarao prošlost. Brojali ste žrtve počinjenje nad srpskim stanovništvom od strane hrvatske vojske čitaj Ustaša u milionima. To su stravično velike brojke u koje se nije smjelo dirnuti ni pokušati osporiti. Bile su tretirane kao zlatni tele. Svjesno su umjetno stvarali jednu tešku priču i nabacivati je na hrvatski „ustaški“ narod. Tad nije čudno što je taj umjetni strah uzgajan u vašem narodu pokrenuo 200000 izbjeglica kako bi spasili glavu od mene i mojih prijatelja povampirenih ustaša!

Svjesno ste uzgajate laž. S protokom vremena i izlaska iz zemlje omeđene čvrstom željeznom zavjesom polagano izlazi na svjetlo dana u mnogom drugačija istina. Istinu koja otvara i razara metastaze zla koji je okovao vaše tijelo i vaš um.

Gospođo Šimpraga smognite hrabrosti i okrenute i drugu stranu medalje. Istina je samo jedna i potpuna. Nakon svega kolonu sjećanja bi sveli na međusobnu pomirbu i bacanje vijenaca u Dunav. Poslije tog bi otvorili balkanski kup u pecaju ribe.

Na žalost tako nećete zatvoriti prošlost i svoj narod osloboditi od ropstva u kojeg ste ga bacili lažima.

Kada budete u stanju izdignuti se iznad krvave kaljuže monstuoznih zločina koje je napravila srpska država na prostoru Hrvatske države, tada nećete biti primijećeni u koloni sjećanja na žrtve Škabrnje Vukovara i mnogih drugih hrvatskih mjesta jer ćete biti hrvatska državljanka koja će se sjećati i suosjećati s velikom tragedijama hrvatskog naroda.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2023/11/obracanje-anji-simpragi.html>

nedjelja, 14. ožujka 2021.

AUSTRALSKA UDBA

Godina je Gospodnja 1980. škola je gotova. Ivica i Ćićo bacaju knjige u ćošak i pripuštaju se morskim radostima. Svakodnevnu rutu dvosatnog pješačenja iz Neslanovca do plaže na Duilova po zvizdan nije lako izdržat, za bus para nema, ali more je magnet, volja je velika. Skokom u more u zaborav pada pješačenje, umor, zvizdan i znoj. Ka i svaki dan Ivica i Ćićo su otišli na Duilovo, a oko podne se isprid kuće strica Duje zaustavilo čudno auto crne boje, pa kad ga stric spazi prva mu je misa bila da je milicija ili još gore Udba. Jaki osjet nelagode je zavlada tilom dok je pričika posjetioce na balaturi. Kad su došli nešto su govorili, ali Dujo nije razimija šta govore, ni ko su muškarac i žena, ali bar je zna da nije bila ni Udba ni milicija.

Dolaze do Duje, pozdravljaju ga i pridaju mu u ruku nekakvo pismo. Znajuć da nisu Udbaši, pomisli da su ostali bez novaca pa im triba za nastaviti putovanje. Kaže im da on nema novaca, da radi sam, ali oni nepopuštaju, uporno mu guraju pismo u ruku. Popušta, uzima pismo i vidi naški rukopis. Počne čitat i vidi da je to pismo napisa brat Mirko iz Australije, di mu objašnjava da je to ćer njegove žene i da bi želili doć i vidit Čaporice, ćaću mu i mater. Kad je pročitao pismo malo je doša sebi, samo šta koristi kad se ne mogu sporazumit.

Tada mu ćer Ankica reče da Ćićo od svastike zna dobro engleski. Kad to reče ćaća joj odma zapovidi:

- Trči na Duilovo po Ćiću.

Trćeći stiže na Duilovo crvena ko rak i još u trku viče Ćići da prikida kupanje, da mora šta prije doć na Brda da bi se mogli sporazumit s Australcima. Mladi par, Lesley, plava i pigava i Vincent visok, duže kose, nestrpljivo su iščekivali prevoditelja Ćiću. Iako je ima sedamnest godina nije bilo problema za sporazumit se. Već je to sad druga situacija di se pomalo atmosfera vraćla u normalu, a stričovi zajedno sa prevoditeljem Ćićom su se spremali Australcima pokazat lipote Splita. Australci su se brzo priviknuli na Split i more, na splitske noći koje su

nudile nesputanost, temperament, gostoljubivost i osmijeh kojeg nema u ponudi, ali jednostavno to je poklon dalmatimske duše koja je trajnija od razglednice. Nakon par dana uživanja u kamenoj lipoti Dioklecijanova grada, odlučili su sutra krenit u Čaporice da bi im pokazali di se Mirko rodija, a ujedno da bi vidili i ostali dija obitelji. Sve lipo nažalost traje kratko pa su nakon tjedan dana Splita, mora i Mediterana, jutrom počele pripreme za polazak u Čaporice, u srce Dalmatimske zagore, di je vladala velika suša i žega. Za njih još jedan put u nepoznato, još jedna avantura. Toga jutra u Čaporicama je bilo uobičajeno za to doba godine, litina se sakupljala, šenica se ranom zorom kosila, dok je još nije uvatilo sunce, da ne bi puno klasa otpalo. Iako odavna nije palo ni kapi kiše pa ni rose nije bilo, šenica bi priko noći ipak uvatila malo vlage, omečala bi, a prvi otkos bi krenija sa svitanjem.

Kućom smo svi bili na njivi i svak je ima svoj dija za radit. Odma bi se skupljali otkosi na naviljke i nabacivali na prikolicu, a mi dica smo kupili klas koji bi otpa i grabljama prikupljali ostatke naviljaka. Tu nije bilo zaustavljanja ni odmaranja, jer je sve tribalo bit na prikolici prija osme ure. Iako je zora i rano jutro koliko toliko svježje, znoj je brzo poteka i počea probijati što se sunce više budilo. Niko se ne žali, to je krv naš svagdanji, a mi dica sve to lakše podnosimo kad se sitimo gušta koji nas čekaju dok počnemo ubacivali slamu u pojatu. To je trenutak kad ćemo naplatit svu muku, znoj i ustajanje u ranu zoru. Samo do toga triba doć, dotrat šenicu na guvno, izbacit je sa prikolice i razbacit po cilomu guvnu, da je sunce prožeže, dobro ugrije klas. Sunce je dosta visoko, nemilice prži, ali nato niko ne obadaje, jer nikad nije siguro da neće sneverat pa je zato najsigurnije rađu zgotovit šta prija. Muve i obadi dosađuju, a pliva i prašina koja se prilipila za naša gola tila čini jedan poseban sloj koji nas čuva da ne izgoriomo, a pocrnimo. Svi smo ko jedan, crni i prašnjavi, a sve iscertano znojom koji curi i crta crtež toga dana. Nakon dva kruga vršidbe i pritresanja, razdvajanja slame od žita dolazi naši pet minuta, ubacivanje slame u pojatu.

Žega i zvizdan su na vrhuncu, muve i obadi posustaju kriju se i traže žrtve u ladovoni, čvrčci su ubacili u petu, rade punom paron, a samo mi drčina nemarimo za te sitnice. Nakon napornoga dana i paklene vrućine

čeka nas nagrada i slama. Naši roditelji se kupaju u moru, a naše more je pojata sa slamom koja je meka ka svila. Pojata u jednom trenutku postaje naše more, greda nam je ka skakaonic i skaćemo u slamu, radimo saltomortale. Ujedno postaje igralište di se bacamo ka vratar na branki, greda postje je i sprava za gimnastiku. Mali je to prostor, sudaramo se ali ne popuštamo jer to su gušti koji će već sutra nestat, doće trava ili ditelina koje nisi ni malo svileni. U tom paklenom okruženju, di je ka ispod peke, imamo svoj kutak di smo mašti pustili da nas vodi. Pošto smo se dobro izmorili, pošli smo na bunar napit se vode. Crni, prašnjavi sa plivom i slamon u kosi, ozareni lica požudno pijemo vodu iz sića čekajuć da dođemo na red.

U tim trenucima niz kras dolazi neko čudno auto crne boje. Izgleda ka tarabas samo manji, nikad nismo vidili tako čudno auto, a još čudnije nam je bilo kad su nan rekli da dolaze iz Australije, vidit dida i babu. Ne možemo se nagledat auta ni gosta, a još manje načudit kako to oni putuju po cilom svitu. Zajedno s njima je stiga stric Dujo i Čićo.

Sve se to za nas odvija ka u nekom filmu, dok Australci slikaju, od kameni kuća do nas mali crnaca, koji u njih gledmo ka da su zdruge planete. Polaze u kuću a mi za njima, čudom se ne možemo načudit i nagledat ti strain ljudi. Ulazimo u staru kamenu kuću di did Lovre leži na krevetu. Australci pomno razgledaju veliko sobu kroz koju prolaze, dva stara krevete sa slavicama iz koji viri dikoja lepušina, trošne grede i pod od dasaka koju svakim korakom škripe. Sve im je to strano, čudan i nepoznat ambijent, u kojega ulaze sa (straho)poštovanjem. Došavši do dida Lovre pitaju mogu li ga fotografirati i dobivaju od dida dozvolu.

Iako smo jedni drugima nepoznati atmosfera je puna nekog čudno osjećaja, pogledi se razminjuju više nego riči. Baba i did su ipak jedni dilom podilili i dodirnili nešto od sina kojega nisu vidili već puni trinest godina.

Lesly je didu rekla da ga sin Mirko pozdravlja i da im želi sve dobro, a nakon šta je Čićo priveja, na to će did:

- Drago mi je da san čuja za njega i da je dobro.
- Samo moje ga oči sigurno neće više vidit.

Kad je Ćiće to priveja bez imalo razmišljanja i ublažavanja Lesly je izletila vanka suzni očiju.

Nasta je kratki tajac u sobi i did nato reče:

- Ajte sad lipo - reče did.

- Pozdravite ga, vidiili ste di se Mirko rodija.

Vincent napravi još dva snimka, poslika škrinju i krevet, pa izađe vanka na bunar di je čekala Lesly već smirena. Kako i priliči u takin situacijama gosti su pozvani u kužinu da se maše malo pršuta, sira i čaporskoga vina. Sad je već osmjeh zaminija suze, jer pršut nemaju priliku provat baš svaki dan. Mi dica smo znali da nam je čekat dok gosti otiđu, pa smo se okrenili čudnom autu iz Australije. Najbitnije je bilo vidit koliko može ić na sat. Dok smo prigledavali svaki dija auta gosti su bili spremi krenu nazad u Split. još nekoliko snimaka nas dice i pozdrav. Nakon svega, kad zamakoše uz krasinu kanda je za nas sve to bja samo san, takva čudna crna auta nema na dugo ni daleko, još dugo ga neće ni bit. Nami je to bija doživljaj koji smo dosta dugo i žustro pričavali, svak na svoj način. Bilo je to jedno malo takmičenje ko je bolje i više zapamtija auto i Australce.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/australska-udba.html>

četvrtak, 18. ožujka 2021.

IGRE PRIJESTOLJA

Sastaše se dvojica pa se hvale, nemoš više slušat ko više laže.

Na selu se za take zna kazat ušporko, a ja ću malo izokrenit po gracki kazat:

Nebi i čovik sluša ni na wc školjki!

Oni nemaju konta, obraz im je tvrđi od opanka.

Kad nekomu sa strane dojadi pa digne buku i galamu jer mu je prikipilo, ka iskusni lisci štogod bace da umukne, ko pasu kost, a on sritan ko dite na tuti kad mu kakica glatko klizi.

Vuk sit, a ovce na broju!

Ta bi priča ka i ona o Crvenkapici držala vodu da se radi o bajkama, ma ovod su ovce žive i bleje.

Ko je bija čoban, po naški pastir, zna kad i zašto ovce bleje.

Opet ne bleje sve ovce uvik, digot Stipine, digot Matine, zavisi čije su na pašu iz tora puštene.

Sve šta ispriča govorin po sićaju, kad san ka mali iša za ovcan po kamenjaru.

Ima nika uzrečica iz naroda i moran je kazat:

Mater i čaća me radili između bušaka pa san naučija čitat između redaka!

Dosta je bilo o selu i poljoprivredi, vala Bogu odavna krava nema, pa nevistan svekrive više ne smrde na blago i galebinu. Sad možemo komotno skoro svako selo proglasit gradon.

Krenja svit živit po gracki, pa kad je dobro ogladnja u gradu puka mu film i krenija priko grane, najist se i obuć ko čovik.

Sad su došli na tapet nesritnji političari, ka da su oni za sve krivi, šta je Stipe oša u Irsku i Mate izbija boračku. Marko kuka kako ovo ništa nije dobro, kaka je u njegova vrimena bilo sve ka po loju.

Pivalo se, arčilo i bančilo, bilo je kruva i igara.

E moj Marko, da je bilo sve tako ni NATO nas nebi otra u nesritnji rat, kap krvi nebi potekla.

Kućeš sad ovce protrat?

Ima čobana i pastira s dugogodišnjn iskustvom, pa znaju prikonekoliko stranputica. Nemoš zagradiť sve stramputice, koliko napraviše dok su čuvali ovce, a ovce ko ovce, kad in baciš malo soli ne bleje već se bore za svaki kristalić soli.

Sve je to lipo, nego kako ćemo mi dalje, kad još uvik ima nerazmršeni stvari, niki kažu:

Davno je rat proša, okrenmo se budućnosti!

Kako se okrenit budućnosti kad neki nemaju budućnost, neki je ne vide i jopet su pulitičri krivi za sve.

Ma nije ni njima lako, jer uz sva čuda današnje tehnologije dobiju i 3d očale, ka biće učinkovitiji. Danas živimo uz onu američku:

Time is money!

Moraju bit svakin danon sve brži i brži, skoro ka supermeni. Zato mi je sad jasno zašto se sve ulice blokiraju da bi oni mogli umalo i ukratko sa erodroa domoć se dvora, malo skvasit grlo i krenit još brže i žešće.

Nije ni njima lako, svaki dan in se siti niko matere i ćaće i sve moguće rodbine koja se lađaka po kancelarijan. Ma kako got se okrenili i privrnili, oni se dočekaju ko mačka na noge.

More li se ikako drugovačije, da nan svima bolje bude. More bit da bi moglo, samo šta napraviti, koga prominit?

Eno nesrtnji moj Ajduk dosad promnija sto i jednoga trenera, a prešidentu je katriga u loži blzu izlaza pa kad zagusti i sam izleti vanka.

Možda ko ima pravu ricetu pa je krije.

Dosta je toga da Mate krade pa kad ga Stipe uvati i pita zašta krade ovi mu kaše:

De privti vriću da je napunim, pa će bit zate i zame.

Ljudi moji prošlo je vrime čobana i pastira, doša je 21 vik i AJ TI tehnologije. Sad i stara baba zna kad joj mobitel nešta zakašlje da mu triba naštimat postavke, pa kaže unuku:

– De diko babina, popravi mi postavke nešto mi je ošlo ukrivo!

Šta oće reć da svi moramo na servis i poštimat svoje postavke. Srića baba još nije načula da mobitel moš vratit na tvorničke postavke. Biće belaja kad baba i to dozna.

Možda za prvu ruku, dok baba za to ne sazna, napravimo peticiju sa pitanjem:

Ko je za to da se ukinu službena auta i uvedu službene bicikle?

Kad bi se vozija biciklon kroz kvartove ti bi političar štogot i vidija i dikot bi ožednija pa bi u koga zapitai čašu vode. Eto ti odma debele uštede, ne bi ni kampanje triblo radt, sa svin bi bija dobro upoznat. Sa Stipinom ogradon koja se godinan nakrivila i bakicu bi zamjetia svaki dan na istom mistu pa bi mu možda palo na pamet da bi joj bilo bolje i humanije da ima di otić u dom.

Bila bi zbrinuta, niko bi brinija za nju, jer sin i ćer je izvedu vanka prija posa i kad dođu s posla vrata je u kuću. Možda bi mu palo na pamet, da je ta bakica u nekoj firmi radila, pa bi pridložija da firme od svoje dobiti, koju in je bakica i mnogi drugi donosila, izdvajaju za gradnju humani domova. Mista di će svoju starot uživat, a ne čekat kaće doć sudnji dan. Ima bi kazat još koju, ma san izaša iz bušaka na zaravan.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/igre-prijestolja.html>

četvrtak, 18. veljače 2021.

BOGATI SIROMAH

Što je to sreća? Jeli para puna vreća? Neki će kazati da bez para danas ne možeš ni u Wc, a neki će udariti kontru pa kazati da pare čitavog svijeta nisu dovoljne čovjeku da bude sretan. Sto ljudi sto čudi, tako kažu stari ljudi. Koliko često uhvatimo neki osmijeh na licu koji sam za sebe govori o sreći. Koliko puta poželimo taj osmijeh zadovoljstva. Većina današnjih lica pričaju priču nezadovoljstva, zabrinutosti i strahova koji ih progone i ne daju im mira, ne daju im trenutak za osmijeh. Jeli današnjica toliko sumorna i teška da nam ne dozvoljava takav luksuz, da nabacimo osmijeh na lice. Koliko i što nam je potrebno da budemo sretni? Mnogi će odmahnuti rukom i kazati da sreća i zadovoljstvo prekratko traju pa samim time nisu vrijedni spomena. Današnjica kroji čovjeka po svojoj mjeri, nezadovoljnog i frustriranog, koji traži zadovoljstvo i trenutke zaborava u šoping hramovima, koji nude sve na dohvat ruke. Zašto čovjek danas ne može biti sretan, što ga to sputava da se odriče onog najvrjednijeg u životu, sreće i zadovoljstva? Pitanje na koje danas mnogi nemaju odgovor. Možda bi mogli zastati i pogledati oko sebe, da pogledamo čovjeka u lice, da ga pozdravimo. Možda da priskočimo čovjeku u pomoć kada mu je teško, bez razmišljanja i moraliziranja. Pomoći čovjeku u nevolji je plemenito djelo a čovjeka dovodi do trenutaka koji ga ispunjavu zadovoljstvom i srećom. Čovjeku u nevolji je tako malo potrebno da bude sretan, najbogatiji na svijetu. Prolazeći Vodnikovom ulicom s fotoaparatom u ruci tražim detalje i nalazim ubrzo metu koja mi je zanimljiva. Primjećujem čovjeka pogrbljenog, raščupane sjede kose s vrećicom plastičnih boca u ruci kako prelazi ulicu. Tražim po džepovima kune da mu pružim i učinim dan ljepšim, ne znajući koliko je teška i tužna njegova priča života koja ga je zgazila i bacila na ulicu. Uzimam dva mrka medvjeda i pružam mu u ruku a starac će na to blagim i zahvalnim tonom: „Hvala“ Prolazim dalje i u trenutku čujem glas starca koji mi se ponovno obraća. Okrećem se i pogled mi pada na prosijedog starca živahnog i sad već veselog od sreće.

„ Pa dali ste mi deset kuna, hvala vam sto puta. „ „Sto puta vam hvala.“ Ostajem zatečen trenutkom sreće i radosti čovjeka koji se dječički sretno veselio tom ogromnom bogatstvu. U trenutku se siromah pretvara u bogataša i zaboravlja ulicu i priču koja ga vodi i progoni. Gledam to staro i prosijedo lice obasjano srećom i pitam se tko je sretniji i bogatiji od nas dvojice jer i ja sam na trenutak osjetio ogromno zadovoljstvo i sreću.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/02/bogati-siromah.html>

nedjelja, 7. veljače 2021.

TRAŽIO SAM VJERU

Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!

Isus nama je obznanio u jednoj rečenici sve ono za čim nam je hoditi, što tražiti. Nije lako ni jednostavno. Mnogo nas je poput Tome, u vjeri mali, sve bi željeli vidjeti i opipati.

Odrastao sam o katoličkoj obitelji, u duhu vjere i sve je išlo svojim tokom. Svete sakramente koje su mi roditelji „priskrbili“, primivši ih od Boga samostalno sam kročio u život, a bili su mi putokaz kojim putem krenuti kroz život. Ponosno sam znao reći da sam odgojen u vjeri, da vjerujem u Boga. Ipak, znao bih se naći u preispitivanju, nisam bio siguran jesam li dobar vjernik, vjerujem li baš onako kako su nas učili. Bogu sam se molio da mi podari vjeru, da mi pomogne shvatiti i proniknuti dublje u vjeru. Bio sam svjestan svoje površnosti. Tražeći vjeru, tražio sam nekakav fizički dokaz. Materija mi je bila stvarna a vjera tako daleko, nestvarna. Pokazatelj da to ipak nije tako, da je vjera živo tkivo koje postoji bila je moja majka. Gledajući svoju majku vidio sam snagu vjere, znao sam da vjera postoji no ja je nisam posjedovao. Nisam se u potpunosti mogao opustiti, doživjeti i proživjeti vjeru, tražio sam je i nisam je nalazio. Želio sam je nekako na svoj način, da je prilagodim sebi i uzmem ono što meni odgovara a one dijelove koji su malo teži ostavit ću negdje sa strane. Nisam bio spreman dublje zaroniti i krenuti putem kojim nas Isus zove.

-
Ostavi sve i kreni za mnom!

Kako ostaviti sve, napustiti i krenuti tim teškim putem? Pitanje o kojem sam razmišljao. Poruku nisam shvaćao i tu sam gubio bitku. Nisam bio spreman odreći se svega, moja vjera je bila slaba i površna da bih mogao krenuti tim putem. Ipak i dalje sam tražio i molio: „Oče, povedi me svojim stazama, pokaži mi put!“ Ponekad nisam bio siguran kuda me ti putevi vode. Strah me bilo da sam krenuo stranputicom. Mnoge stvari su mi bile nejasne. Želio sam ostaviti sve i poći za Isusom ali sam se

istodobno grčevito držao za materijalno, ono meni vidljivo i opipljivo, kao utopljenik za slamku. Da, tražio sam vjeru i nisam je nalazio, a znao sam da postoji. Majka mi je svakim danom svojim primjerom pokazivala i to me držalo, davalo snage da i dalje molim. „Bože osvijetli mi svoje staze da mogu njima kročiti.“ Koračajući kroz život tražio sam vjeru, izvor života. Bog me učio i vodio me ali još uvijek je u meni materija prevladavala i sputavala me da krenem pravim putem.

No Bog je bio strpljiv i mao je svoj plan, s mene je skidao komad po komad, sloj po sloj. Skidao je sve ono što mi je smetalo da krenem za njim. Sve dok me nije ogolio do kože, oslobodio ovozemaljskih okova koji su me smetali da mogu živjeti i vjerovati. Uslišivši moja traženja oslobađao me materije kojom sam bio ogrnut. Tonuo sam sve dublje i dublje. Pitao sam se: "Kuda plovi moj brod?" More je bilo nemirno, padao sam pod svojim teretom, gubio sam se. Našavši se na samom dnu, susret s bolešću i materijalnim minimum doslovno me paralizirao. Strah i nemoć su pritiskali, još mi je ostala jedino vjera u Božju pomoć. U tim trenucima Božjom Providnošću stiže pomoć, dolazi čovjek po imenu Ilija, nije sveti al velika srca, od Boga poslan i unosi svjetlo i mir u moj dom. Shvativši da u nevolji nisam sam, da mi Bog pomaže preko svojih posrednika na mene je djelovalo poput najboljeg ljekovitog pripravka. Sigurnost i mir koju sam dobio smirili su oluju koja je vladala mojim bićem. Mir koji je zavladao u meni ne može se mjeriti ovozemaljskim mjerilima. Snagu Božje ljubavi koju sam spoznao ojačali su moju vjeru. Sve drugo će doći Providnošću Božjom. Primajući poklone kojim me Otac darivao mojoj sreći nije bilo kraja. Oslobodivši se ovozemaljskih „darova“ dobio sam slobodu duha, vjeru da nisam sam, da je Otac sa mnom.

Ne bojte se! Ja sam s vama!

Čudan je taj naš Otac, teško ga je razumjeti kao da nam se obraća jezikom s neke druge planete. Što smo materijalno bogatiji to ga teže čujemo i razumijemo. Kada nam iz ruke izbije mač oholosti kojim sijecemo i odsijecamo sve i svakome, tek tada smo spremni da čujemo riječ Božju. Pomoć koju dobijemo u teškim životnim trenucima, kada padnemo pod teretom križa, primamo s velikom radošću. Veselimo se da nismo sami.

da ima još uvijek dobrote u ljudskom srcu koja Božjom Providnošću dopire do nas. U tim trenucima strah nestaje, postajemo svjesni ljubavi i darova kojima nas Otac obasipa.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/02/trazio-sam-vjeru.html>

četvrtak, 1. prosinca 2022.

RECENZIJA - "SRCE OD KARTONA"

Prof. dr. sc. Stjepan Lapenda

Jozo Klarić
SRCE OD KARTONA

Dalmatinska zagora je uvijek znala iznjedriti iz svoga intelektualnog bića vrsne kroničare, pripovjedače, vjerodostojne zapisivače minulih događaja koji su znalčki zabilježili i komentirali tu i takvu prošlost. U današnje doba, taj čudnovat kutak zemlje hrvatske, dobio je svoga

kroničara i pripovjedača – Jozu Klarića, koji svojim novim uratkom „Srce od kartona“, zbirkom nadahnutih crtica i kratkih pripovijetki uz nekoliko prikladnih pjesničkih ostvarenja ostavlja na spomen i sjećanje zanimljivu štoriju o jednom odrastanju i strahotama ratnog vihora.

Tu lijepu lepezu vrsnih dalmatinskih prozaika prepoznajemo već od Petra Zoranića, u njegovim Planinama, neponovljivoj pastorali bukoličkog prizvuka. Za stopom ga slijedi Hvaranin Petar Hektorović (Ribanje i ribarsko prigovaranje). Potom nam dolazi u novije vrijeme Vjekoslav Kaleb s novelom Gost, s vjernim i autentičnim opisom zaostale sredine Dalmatinske Zagore gdje čovjek najčešće samo preživljava, teško i sumorno. Iste će teme obraditi i Dinko Šimunović u pripovijetkama Duga i Mrkodol.

Što pak reći za Mirka Božića čija ruralna tematika vjerno svjedoči i oslikava škrti kamenjar obilježen muškom dominacijom i tragičnim usudima ženskih likova? Nije li se i Marko Uvodić Splićanin u svom Libru također osvrtao na zanimljive sudbine svojih junaka iz splitskog Velog Varoša a Miljenko Smoje na svoje „junake“ s Matejuške što je Anatolij Kudrjacev nadopunjavao u svojim nadahnutim pričama: Gledalac na zadatku i Sitnice – starinske priče?

Ivan Raos iz imotskog Medova Dolca malo koga je ostavio ravnodušnim bilo u tiskanom ili ekraniziranom obliku njegovih Prosjaka & sinova. Kontroverzni Proložanin Ante Tomić je također nezaobilazan autor kada je u pitanju autentični prikaz s izrazito naglašenom humorističkom notom o „malome dalmatinskom čoviku“ (Što je muškarac bez brkova, Čudo u Poskokovoj Dragi).

I poslije Kaleba, Božića, Raosa i Tomića, onako iznenada i nenajavljeno upada u naš dalmatinski književni prostor Jozo Klarić sa svojom prvom zbirkom crtica i kratkih priča znakovita naslova Bitka za život (2018.). I evo ga opet s istim žarom i s novim naslovom Srce od kartona.

Ovaj ljetopisni i pripovjedački kaleidoskop pokriva jednu zaokruženu vremensku cjelinu od autorove mladosti preko ratnog usuda i opet do povratka u svakodnevnu zbilju. Događaji, ljudi i njihove sudbine nižu se kao na traci, iz tjedna u tjedan, po mjesecima i godinama na način kako ih je doživio autor ove ljetopisne štorije. Pravi jedan skladni vremeplov.

Iz mirnoga ali ne i lagodnoga mladenačkog života, Klarić vješto ubacuje u svoj narativ duhovite dogodovštine kao, na primjer, u kratkim pričama bajkovita naslova kao da su namijenjene djeci pred spavanje (Dvorci i vilenjaci, Snježne noći, Miris sijena i proljetne kiše).

Jedna kratka, zaista kratka crtica od samo osam redaka pravi je panegirik majčinskoj ljubavi (Ljubav je čista kao suza). Klarić se dotakao i onoga što kolokvijalno nazivamo „najvažnijom sporednom stvari na svijetu“, duhovito povezivši sportski Hajduk s jednim pravim hajdukom – Andrijicom Šimićem, ne zanemariivši i neke druge hrvatske sportske legende. Klarićeve anegdoticne priče i crtice iz ove zbirke oslikavaju kratke, najčešće šaljive i anegdotalne događaje s naglašenom duhovnom poantom, čije je pripovijedanje objektivizirano i zapisano kao memento vremena i nadanja.

Svaki od tih kratkih sastava ima svoju poruku, svoj didaktički imperativ, svoju svrsishodnost kojima autor eklatantnom virtuoznošću udahnuje lakoću, prozračnost i pitkost čitanja i propitkivanja, možda i zato što su neki tekstovi zaogrnuti nepatvorenom ljepotom ikavskog govora. Svaka Klarićeva crtica, anegdota vrijedna je čitanja i promišljanja.

Što se pak tiče sadržaja Klarićeve poetike, ona je dominantno prožeta nepatvorenim domoljubljem, rodoljubljem, eshatološkim nabojem, esencijalno kristološkim, što će reći u svoj sveobuhvatnosti evanđeoskim porukama. Takva Klarićeva himnička duhovnost proizlazi iz njegove nutarnje prožimljenosti transcendentnom vizijom o sadašnjosti i onozemalnosti. Rat, svaki rat, je negacija života. Svaki rat ostavlja za sobom, suze, jad, čemer, umrle i pobijene. Rat je također izgon, bijeg, prinudni odlazak s kućnoga praga. Rat je beskućništvo, ne samo u golome fizičkom značenju, već je prije svega i svakako lišenost, prisilna odmaklost, nasiln(ičk)o odvajanje od samoga sebe, od svojih uspomena, sjeta i reminiscencija.

Jozo Klarić ima za sve i svakoga ljudsko i kršćansko razumijevanje, duboki pijetet prema nevinim žrtvama, bez mržnje i potrebe za osvetom prema počiniteljima zla i nečovještva. To se jasno i nedvosmisleno iščitava, između ostalog, iz jednoga stiha koji memorira martirij Vukovara: Sjetimo se heroja Vukovara Sjetimo se njihovih stradanja

Njihove patnje i nadanja (Iz knjige: Bitka za život, 2018.) Bol i tuga za časno poginulim prijateljima i suborcima na braniku Domovine, Klarić svjedoči jednostavnim ali memorijalno signifikantnim stihom koji se lako pamti i trajno čuva na spomen i sjećanje: Sprijeda osmijeh, čizma blista Za petama tuga, krv i blato Rovove smo napustili Drage prijatelje izgubili. (Iz knjige Srce od kartona: Zvona zazvoniše) Klarićeva mladost, školovanje bijaše u okvirima ondašnjeg vremena. Ništa posebno što bi stršilo iz uobičajenosti. Dođoše i crni dani, oni koji započеше ratne 1991. godine.

Za Klarića ratni pakao nastaje nešto kasnije, tek 1993. godine odlaskom na bojišnice. To se ne može tek olako pričati. Jednostavno to treba pročitati iz njegove knjige. Mnogo je u tom ratnom ljetopisu dirljivih uspomena i biografskih podataka o tim časnim ljudima - braniteljima slobode i ljudskosti. Klarić o tome piše s ponosom da se istina ne zaboravi, ne zametne negdje na putu ljudskog zaborava.

Prelistavajući ovaj spomen-ljetopis zapazit ćemo da je autor pronašao ili snimio te u njemu objavio rijetke i do sada nigdje objavljene fotografije kako njegova samoga rodnog kraja, tako i mnogih protagonista iz ove najnovije autorove knjige koje zahvaćaju podjednako autorovu mladost i ratni put.

Hvala Klariću na neizmjerljivom trudu da nam je usadio u sjećanje, ostavio u nasljeđe jedno vrijedno i u svakom pogledu vjerodostojno svjedočenje čovjeka, ratnika i nepatvorena domoljuba o jednim ne tako davnim vremenima koja su obilježila našu sadašnjost i utrlji put našoj budućnosti. Svakako, nadajmo se zajedno s autorom, u bolju od sadašnjosti. Jozo Klarić je sve to suptilnim pristupom, vrsnom akribijom, uz dozirani kvantum uporabe lokalnog leksika i izričaja kao suport onome što obilježava la couleur locale i nenametljivom naracijom približio svome čitatelju.

Zato se i može reći da je ovo najnovije književno ostvarenje Joze Klarića upravo ono što je već rekla srednjovjekovna skolastička misao – pravi biser onoga što je u svojoj punini i cjelovitosti verum, bonum et pulchrum – istinito, dobro i lijepo. Negdje u Klarićevoj najnovijoj zbirici crtica, kratkih pripovijetki i pokojega pjesničkog uratka, pročitat ćemo u

jednom podnaslovu pravi smisao autorove poruke: I kad ne bude nas bilo, čitat će se priče naše. I neka tako bude ad perpetuum – do vijeka! Split, 21. siječnja 2021.

U ovoj najnovijoj zbirci kratkih priča i crtica s pokojom ubačenom pjesmom, u knjizi znakovita naziva Srce od kartona autor Jozo Klarić izlaže svojom prepoznatljivom akribijom i suptilnim pristupom istinite događaje iz svoje mladosti i teški ratni put koji je na njegovom biću ostavio trajni marker. Svaki od tih kratkih sastava ima svoju poruku, svoj didaktički imperativ, svoju svrsishodnost kojima autor eklatantnom virtuožnošću udahnuje lakoću, prozračnost i pitkost čitanja i propitkivanja, možda i zato što su neki tekstovi zaogrnuti nepatvorenom ljepotom ikavskog govora. Svaka Klarićeva crtica, anegdota vrijedna je čitanja i promišljanja. Jozo Klarić s nadimkom Klajo (rođ.1968.), dijete je Dalmatinske zagore, iz ljupkih Čaporica, nadomak Trilja, nekoć ilirska naseobina. Uspješno je završio srednjoškolsko obrazovanje. Sudionik je Domovinskog rata sa statusom hrvatskog branitelja. Ožiljci rata ga prate i danas. Godine 2018. izdao je knjigu „Bitka za život“ sa sličnom tematikom.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2022/12/recenzija-srce-od-kartona.html>

nedjelja, 21. ožujka 2021.

KLARIĆ BOŠKO (SPLIČO) – ZA HRVATSKU KAO TIGAR

Još i danas se sjećam sunčanog jutra, 23. srpnja 1990. godine, dana kada si krenuo uz ulicu, bez suza i bez ispraćaja. Nisi imao ni majke ni oca da te isprate, ni psa da zacvili, da zalaje, da te pozdravi. Krenuo si u našu policiju. Na trnovit put, u susret svom domu i svojoj domovini. Ipak, svatko te ispratio na svoj način – stariji sa suzom u oku i pogledom koji

je padao na tvoja ramena. U mislima je svima bilo samo jedno: “Bože, budi s njim, čuvaj ga, itekako će mu Tvoja zaštita trebati.”

Krvava priča te čekala, staze prepune bola, gubitaka i tuge. Krenuo si ne sluteći ratna zvona. Onako mršav i suhonjav, nisi mogao ni zamisliti koliki ćeš teret na leđima ponijeti. Zajedno s odabranima, sudbinu hrvatskog naroda u svoje si ruke uzeo, povijest ispisivati krenuo. Od toga dana počinje i hrvatska drama. Počinje surova i neravnopravna borba čelika i sile jugonemani naspram hrvatskog srca.

Tvoj put smo tada još uspijevali pratiti na TV ekranima – od prvog postrojavanja na stadionu u Kranjčevićevoj, kada smo vas ponosno po prvi put gledali, vas odabrane. Bili ste kvas; vaše srce bijaše tek mali komadić od kojeg se počela stvarati Hrvatska vojska. Kao što Bog uze šaku zemlje i stvori čovjeka, tako je hrvatska mladost poklonila svoje srce da bi stvorila Hrvatsku vojsku.

Bili ste živo srce koje je snažno kucalo za svoju Hrvatsku. Prvi postroj Zbora narodne garde bio je snažno emocionalno popraćen od svakoga tko je volio, ljubio i sanjao svoju domovinu u vremenima kada se život gubio samo zato što si javno izrekao svoj stav, svoje mišljenje i ponosno izgovorio pripadnost jednom narodu i jednoj domovini: "Ja sam Hrvat, tim se ponosim, Hrvatsku sanjam!"

Na svoj križni put krenuste na uskršno maglovito jutro, na krvavim Plitvicama, kada ste po prvi puta smrti pogledali u oči i posljednji pogled poklonili svom mrtvom prijatelju i bratu Josipu Joviću. Tog jutra krenuo je i križni put hrvatskog naroda – put prepun žrtava, bola, tuge i krvavog znoja. Krenuo si postaju po postaju, bitku po bitku.

Pratili smo tvoj put u vijestima koje su iz dana u dan bilježile tvoje korake: Plitvice, Sisak, Petrinja, Dvor na Uni, Kostajnica, Pakrac... Tih dana ratni je plamen sve više zahvaćao Hrvatsku, vijesti je bilo sve više. Kroz srce ratnog plamena morao si proći, a put te odveo do Slavonije, krvi natopljene ravnice.

Ranjenog na krvavoj hrvatskoj zemlji, suborac te prepoznao i na ramenima ponio. Krvavim si se znojem znojio, bol trpio, ali nisi pokleknuo. Znao si da tvoj put nije gotov – slobodu si želio i za nju se borio. Još je u svići ulja bilo.

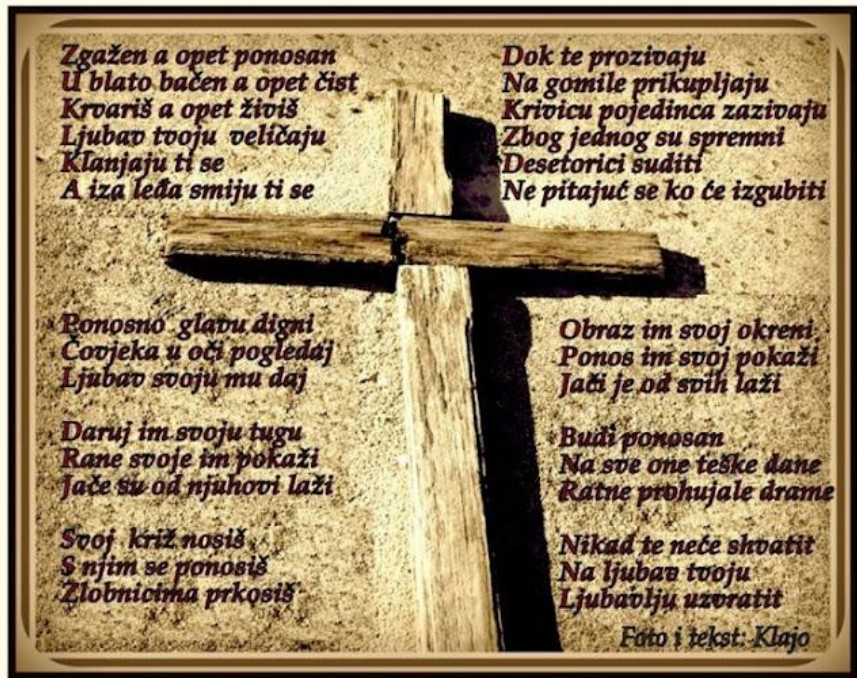
Još su te mnoge postaje čekale, mnogi udarci i rane mučile. Skok do skoka, bitka do bitke, sve ste više rasli i čvrsnuli, a vaš je skok postajao odvažniji i sigurniji. Vaši su udarci bivali razorniji. Tvoj put je put hrvatskog ratnika koji je u temelje Hrvatske ugradio sve svoje postaje, od prvog do posljednjeg dana, svoje suze i krvavi znoj kojim je tvoje tijelo bilo natopljeno.

Ti, kao i mnogi sinovi roda hrvatskog, ono srce koje ste nam pokazali u Kranjčevićевой, kada ste se zakleli na ljubav i vjernost domu i domovini, darovali ste Hrvatskoj vojsci. Vaše srce bijaše motor i gorivo potrebno za stvaranje jednog stroja koji nije sačinjen od čelika, već od krvi mučenika i duše hrvatskog ratnika, isprepleten nitima koje ste vi darovali.

Pogled na grobno mjesto s križem u Čaporicama...

Mnogi ne znaju da si postojao i koliko si velik bio. Tvoj lik i djelo široj su javnosti u tvom kraju – u tvojim Čaporicama, Trilju, Splitu i Dalmatinskoj zagori – nažalost nepoznati. Ljubav prema domu i domovini vodila te i darovala ti snagu za velika djela.

BEZIMENI

Na tvom grobu ni imena ni spomenika nema. Tvoj ratni put jest tvoj spomenik, ali boli pogled na ploču koja prekriva tvoje umorno tijelo i križ koji se raspada. To nije drvo života – to je hrvatska sramota. Ovo je tek mali spomen na tvoju žrtvu i žrtvu svih tvojih prijatelja koji ste rame uz rame koračali ka slobodi. Neka je laka hrvatska gruda tebi i

svim poginulim suborcima, koji su žrtvu prinijeli na oltar Domovine i svoja tijela ugradili u temelje slobodne Hrvatske.

Boško Klarić (1964. – 2009.)

pripadnik:

- *Prvi hrvatski redarstvenik*
- *Prva gardijska brigada*
- *Vojne policije GSHV*
- *8. lako jurišna brigada*
- *Hrvatski gardijski zbor*

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/klaric-bosko-splico-za-hrvatsku-kao.html>

subota, 30. listopada 2021.

MOJA MAJKA

Doktor je upita:

- Što si radila u životu, čime si se bavila?

Ona odgovara:

- Doktore, radila sam sve i svašta samo što nisam nosila traktor.

Kada pogleda unatrag, moja majka zna kazati:

- Ubila bi se kad se sjetim koliko mi je bilo teško i kroz što sam prolazila,

Ta je moja majka! Majka puna topline i nesebične ljubavi. Majka kao i mnoge majke koje su živjele nesebično se dajući. Svojom toplinom i ljubavlju su grlile i ljubile svoju djecu. Težak je život iza njih. Vjera im je pomagala da ljubav mogu darovati svojoj djeci. Bog je ženi podario ljubav, a muškarcu snagu. I snaga i ljubav su potrebne za izgradnju svijeta, no, nažalost snaga se zna zloupotrijebiti za suludo dokazivanje, tko je gazda u kući. Majka svoju ljubav nije rasipala, već je ljubavlju hranila svoju djecu. Svoj život je po začecu podredila malom djetetu. Iako je pupčana vrpca prekinuta po porodu, vrpca ljubavi ostala je za cijeli život.

Koliko je majki ponižavano i gaženo, koliko ih je živjelo život bez prava, život teškog fizičkog rada?

Moja se Mara nije žalila ni protestirala, samo je još više ljubila. Ljubav kojom je ljubila svoju obitelj bila je njezina snaga, njezino oružje. Ta ljubav se u današnje vrijeme gazi, omalovažava i ponižava od krugova koji vladaju materijom i novcem, jer tada imaju zagaraniran put prema uspjehu, prema bezvrijednosti. Danas se "prodaje magla" da ništa nije trajno ni vrijedno pa s tom filozofijom života ukazuju da ni brak, ni majčinstvo, ni ljubav nisu trajne vrijednosti zbog kojih se isplati žrtvovati

za djecu i obitelj. Za sve postoji instant zamjena, postoje ustanove, tete u vrtićima, "babysitterice". Očevi postaju majke, jer žena mora biti samostalna. Grijeh je sjediti" kod kuće i odgajati svoju djecu.

Sve se na ovom svijetu može promijeniti i zamijeniti, samo majka i njezina ljubav nema alternative. Majka ne rađa monstrome ni silovatelje, ne rađa ni teroriste, ali dijete bez majčinske ljubavi je siguran recept da ono krene cestama zla. Danas nam se događaju strašne stvari. Zapitajmo se, jesu li stvarni krivci sami teroristi ili oni koji su u trci za profitom doveli do situacije da mnoga djeca u svijetu žive na ulici, da ih oblikuje ulica i zakon jačeg umjesto da odrastaju u krugu obitelji uz majčinsku ljubav. Svakodnevni smo svjedoci užasa i tuge, slušamo stručnjake za sigurnost koji nam nude nadu da će pobijediti i zauzdati zlo. Varaju se i "lažu jer samo majka svojom nesebičnom ljubavlju liječi svako zlo. Majka koja ne pita, ne prosvjeduje, ne kuka već ljubi bezgranično, onako kako nas je Isus naučio ljubiti, snagom ljubavi koju je podario ovom svijetu za njegovo iskupljenje.

Sjetimo se majčinske ljubavi koja je stala ispred puške da bi zaštitila svoje sinove, strepnje s kojom su živjele čekajući svoje sinove da se vrate kući s ratišta. Mnogi se nisu vratili, ali majke još vijek čekaju... Ljube križ koji nose u nadi vječnog sastanka sa svojim ratnicima. Nisu žalile ni kukale, samo su ljubile. To je njihova snaga, njihov život pun vjere i ljubavi.

Snaga ljubavi, taj eliksira života, rođenjem majka nam daruje kako bi sa sigurnošću koračali stazama života.

Hvala ti majko, hvala svim majkama ovog svijeta.

<https://jzocarapice.blogspot.com/2021/10/moja-majka.html>

**PREDSTAVLJANJE ZBIRKE PJESAMA JEDNA
JE ISTINA DRUGO IZDANJE**

<https://youtu.be/22pA-PErNDE?si=KiyMlwHcn8rXqJRI>

ponedjeljak, 11. listopada 2021.

SAMO JE JEDNA ISTINA

Samo je jedna istina, potpuna i nedvosmislena.

To nam je pokazao naš Gospodin Isus Krist. Djelima svojim pokazao nam je da se ne bojimo kazati istinu ni po cijenu života.

Istinu još nitko nije skrio, niti zbog istine na Boga hulio.

Svi smo pozvani da istinu govorimo, ma kako bolna istinu bila.

Možemo izabrati Kristovu stazu kojom je težak križ ponio ili pak biti na drugoj strani dio svjetine i bojati se istine, licemjerno ruke prati, od odgovornosti bježati.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/10/samo-je-jedna-istina.html>

nedjelja, 21. ožujka 2021.

KAKO SE PROBIJALA DINARA

Pisati o nadljudskim naporima inženjerijskih postrojbi na prostoru Dinare, a ne spomenuti inženjerijski vod 126. d.p. u najmanju ruku je neozbiljno i ponižavajuće prema jednoj maloj skupini ljudi koji su u svakom trenutku bili primorani izvlačiti maksimum iz sebe i strojeva da bi odradili zadaće koje su imali napraviti. U tom strašnom polarnom okruženju bilo je potrebno umijeća, hrabrosti i odvažnosti da bi odradili zadatke, a k tom pozicija na kojoj smo djelovali je bila južna strana Dinare koja je bila strmija i kamenitija. Ujedno bura se upravo na tim prostorima rađala i kretala u pohode. Nažalost nitko od zapovjednika inž. 126. d. p. nije više među živima pa ne može pričati svoju priču. Priče o čišćenju snijega s Katerpillarima D-8 a pogotovo D-9 ne postoje na našoj strani Dinare, gdje se snijeg čistilo utovarivačima ULT-150 starim i nefunkcionalnim pošto su im kabine bile ledare i rukovaoce bi znali iznositi doslovno promrznute iz stroja. O nekoj super tehnici o kojoj pojedinci pričaju ne mogu pričati, pošto takve nije kod nas bilo, tko zna možda je negdje i postojala. Kao što se vidi na fotografiji naše grupe prije same operacije “Ljeto 95” posjedovali smo buldožer Caterpillar D-8 koju smo dobili od Konstruktora s brane “Peruća” i jedne Caterpillar D-8 kojeg smo povremeno koristili od splitskog Pomgrada, a koju je upravo pok. Zdenko Pavela prebacivao za potrebe akcije u kojoj je poginuo. Još smo posjedovali jednu kopiju Caterpillarove D-8 koja je na fotografiji, Satalowa Wola buldožer firme iz Poljske inače dobivena na korištenje splitske firme “Niskogradnja”.

Na fotografiji se vidi još jedan Dajc (Deutz) kamion koji nam je služio u logističke svrhe, može se pretpostaviti koji je to krik tehnike bio. U samom lijevom kotu fotografije se vidi mali dio kombinirke JCB 4X4 koju smo dobili novu na korištene od općine Sinj negdje početkom proljeća. Uz to smo imali jedan kamion za prijevoz betonskih skloništa kojeg smo dobili na korištenje od sinjske tvrtke “Cetina”. Zajedno s kamionom smo na ispomoć nekoliko dana dobili i vozača gospodina

Lovrića koji je s nama ostao umjesto par dana do kraja rata i do dana današnjeg nema reguliran status hrvatskog branitelja pošto je iznajmljen kao civil na par dana. To pišem jer je momak bio vozač ekstra klase ali to u Dinari ne bi pomoglo da nije imao ogromno srce i muda veća od srca. Tko nije vidio u kakvim se uvjetima vozilo ne može znati o čemu pričam ali za vrijeme akcija smo dobivali po nekoliko kamiona da bi ukopali što prije pješništvo. Nitko od tih vozača nije samostalno vozio kamion po vrljetima i prijevojima već bi ih kačili sa sajlama i izvlačili s utovarivačem. Samo je vozač Lovrić vozio samostalno i nigdje nije sa svojom Tatrom zapeo.

Zime je bila ekstremna, temperature su išle ispod – 25 stupnjeva. Dolaskom u Dinari počeli smo koristiti dizel D1 umjesto D2 koji je ima nižu točku zapaljenja i kvalitetnije gorivo u svakom pogledu. U gorivo se dodatno ubacivalo aditive protiv smrzavanja goriva. Ujutro kada smo vršili radnju pokretanja strojeva to je bila posebna priča, pošto je čelik doslovno zamrznuo. Osobno sam prisustvovao pokretanju strojeva pošto sam bio zadužen za elektro popravke. Uz akumulatore na stroju čiji je kapacitet bio u jutarnjim minusima minimalan, bilo je potrebno "strujno

pojačanje". Da bi došlo do zapaljenja dizela bilo je potrebno priključiti još dva para baterija, paralelnim spojem, pošto su strojevi napona 24 V i svaki ima dvije baterije 12 V kapaciteta 180 A/h spojene serijski. Skinuli bi poklopac usisa zraka i zapaljenu baklju bi postavili na usis zraka, te tako pripomagali da se čelik zagrije. Operacija pokretanja samog motora trajala je desetak minuta, te bi tek tada stroj počeo davati znakove života i "kašljucati" i nakon nekoliko trenutaka sastavljati i tada bi dolazilo do zapaljenja goriva u cilindrima bi stroj radosno postio debeli crni dim. Bura je na brisanom prostoru imala strahovito jake udare, koji su sa sigurnošću na pojedinim dionicama pohala i više od 200 km/sat. Osobno sam doživio prilikom izlaska iz objekta vani situaciju da sam se morao "nasloniti" na buru da ne bih bio otpuhan. Ono što smo prolazili svi skupa teško je dočarati bilo kakvim opisom. Jedna mi je rečenica ostala u sjećanju koju sam čuo od zapovjednika voda pok. Guvo Ante kada su došli u stožer u Zagreb preuzeti tehnička sredstva. Došavši do čovjeka koji je bio zadužen za primopredaju tehnike doslovno im je rekao: - Vi sad sjednite i odmarajte, mi ćemo sve pripremiti. Dobro znamo tko je inž. 126. d. p. i koliki ste posao na Dinari odradili i s kakvom tehnikom raspolazete. A druga dogodovština je bila s Konstruktorom, kada su njihovi izaslanici krenuli u Dinaru da provjere što to mi toliko radimo i kako održavamo njihov stroj. Kada su došli, vidjeli i spoznali veličinu posla, uvjete na Dinari i sveukupan dojam kojeg su dobili dolaskom na ratište, ostali su u čudu jer takvo što se ni u filmu ne može predočiti. Nakon svega imali su samo jednu poruku: - Kada uđete u Knin čujemo se! Može se sa sigurnošću kazati da je inž. vod u dinarskim vrljetima probio cca. 70 km puta, uz sve ostale zadaće koje su svakodnevno bile pred nama, prvenstveno je prioritet bilo ukopati pješništvo, osigurati prohodnost puteva, posebno pri smjenama grupa. Evo glavnih pravac koji su probijani: Poviruša-Sokolaca-Vještić gora, Stinov umac-Kolač-Vještić gora, Vještić gora-Goveda kosa-Budim, Vještić gora – Stinov umac, Vještić gora-Ledena kosa-Torlakova glava-Antića glava-Jankovo brdo-Glavice-Uništa, Mario brdo-Uniški doci- Uništa. Da dragi moj puče kršćanski bili su to teški i crni dani, ujedno i ponos svih nas koji smo probijali Dinaru i borili se s okrutnom

prirodom koja nam je tih dana pokazivala svoje možda i naj okrutnije lice.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/03/kako-se-probijala-dinara.html>

petak, 5. veljače 2021.

KAMEN SIVI

Dolaskom na svijet mnogo toga nam je određeno i zadano. Rađamo se u prostoru koji nismo birali, kao siromasi ili bogataši. Vjera i svjetonazor nam služe kao orijentir, podneblje u kojem smo rođeni opisuje naše karakterne crtu, a finije podešavanje dobijemo pojedinačno i postepeno u roditeljsko domu. Ponekad nam se čini da Bog i nije dobro promiješao karte, nismo oduševljeni svojim kartama. Dođe nam da mu kažemo: "Bože daj promiješa još jednom. Kao dijete Dalmatinske zagore nisam previše imao pitanja zašto i kako, nisam previše razmišljao što ima tamo iza brda. Svi skupa od Boga smo dobili isti dar, kamen sivi, imali smo iste startne pozicije i nismo previše razmišljali zašto smo baš mi dobili kamen za dar. S kamenom smo se igrali, ustajali i lijegali, uvjerali se koliko je taj naš kamen tvrd i bolan ali morali smo se sprijateljiti i živjeti zajedno s njim. Krv je tekla, glave su bile kvrgave i krvave no nismo posustajali, željeli smo dokazati da smo tvrđi od kamena. Otud tvrdoglavost i zdrav pogled na probleme, na svijet koji nas je čekao. Kad nismo pokleknuli pred kamenom, pa kako onda da pokleknemo pred nekim problemom, ipak je mekši od kamena. Rođeni na kamenu u okruženju koje pruža minimum prilika za nešto više, od kamena smo poprimali energiju, surovost i čvrstoću. Život na kamenu nije nam predstavljao problem, igrali smo se od jutra do sutra, nismo primjećivali probleme s kojima smo živjeli. Bilo nas je dovoljno da nam nikad nije bilo dosadno, uvijek je bilo ideja kako da provedemo dan. Škrta i suha zemlja željno je čekala kišne kapi. Kiše su dolazile naglo i trajale su kratko. Kamena smo imali u izobilju a vode malo tako da se svaka kap hvatala i prikupljala. Kamen i škrta zemlje su nam istodobno bili prijatelji i neprijatelji, tjerali nas da krenemo, da se borimo. Nismo ni pomišljali da je kamen bogatstvo da se ta tvrda stijena može smekšati, oblikovati, a samim time njegova vrijednost dobije na cijeni, vrtoglavo raste. Grop u grudima, suza u oku i kamen sivi ponesemo kada krenemo stazama života dalje od našeg kamenjara. Ponijevši sa sobom svoj kamen

i zavežljaj čeka nas borba i dokazivanje. Čeka nas učenje, oblikovanje i klesanje našeg tvrdog kamenog temperamenta. Odlaskom na služenje vojnog roka prvi put sam došao u sredinu različitu od naše i nisam ni bio svjestan koliko mi taj kamen nedostaju, koliko je dio mene, sve dok nisam iz vlaka ponovno ugleda to naše bogatstvo, dalmatinski krš kod Perkovića. Erupcija emocija koju sam tada osjetio ukazala mi je koliko sam povezan i koliko mi znači taj naš kamen. Taj naš kamen tvrdi i sivi ima snagu i energiju, a kada mu čovjek podari svoj ljubav i oblikuje ga rukama poprima sasvim drugačije dimenzije i vrijednosti. Postajemo svjesni koliko nas taj naš kamen oblikuje, koliko nam je podario svoju energije i strasti, koliko postajemo slični njemu i dio njega. Život na kamenu i borba s njim podario nam je snagu, postajemo borci i lakše se hvatamo u klinč sa životom. Ne odustajemo lako jer nam taj naš kamenjar nije darovao rezervni položaj, na koju bi se mogli povući kada zagusti. Naizgled smo pomalo sirovi, tvrdi i sivi ali ispod tog prvog dojma, uz malo trud i muke, rada na sebi i nadogradnje koju dobijemo koračajući kroz život taj naš čovjek tada kao i kamen poprima drugu dimenziju i vrijednost. Postaje suho zlato. Nije nam potrebno da Bog ponovno promiješa karte.

<https://jozocarapice.blogspot.com/2021/02/kamen-sivi.html>

PISMOM TE ZOVEM

svibnja 23, 2024

PONIZAN BUDI

Braćo i sestre kada dođete na spomen područje grada Vukovara, kada dođete pred biste heroja obrane Vukovara, nemojte ogrnuti zastavom selfije za fejs raditi. Kleknite i ne stidite se prekriziti, na trenutak u prošlost otploviti, u mislima naše heroje zagrliti.

Tu je pokraj tebe brate i sestro, heroj kleknuo kad je smrtnu ranu zadobio. U zadnjim stotinkama sekunde svoju obitelj je ljubio, u mislima svoju Hrvatsku još jednom zagrlio, prije no što je usnuo.

Suzu pusti ti brate i sestro, tu pokraj tebe gdje je veliki sin roda Hrvatskoga dom svoj branio. Gdje je zemlju svoju krvlju i suzama zalijevao, Boga štovao, Nebeskoj Majci se u mukama utjecao.

Ne budi velik i gord već ponizan budi, tu su ginuli dobri i mali, nadasve hrabri ljudi.

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2024/05/ponizan-budi.html>

studenoga 04, 2025

TIŠINA I JECAJI RANJENOG GRADA

Krvava zora sviće
Hladno jutro se budi
Iz tame podruma
Izlaze ljudi

Nad ranjenim gradom
Tišina se kao avet nadvila
Hladnoća pod kožu uvukla
Uvukla se u srce u dušu

Samo šapat majke se čuje
Što djetešce umiruje
Zavežljaj grčevito stišće
Suze teku tuga pritišće

Krci i jauci se čuju
I tiha molitva krunice
Kratki rafali priču
O pobjednicima pričaju

Divljački glas proziva
Prijetelja traži
Da mu muku
Krvavim nožem skrati

Ime je upisano

*Ispod je stajalo
Krvlju uprljano
Nestao*

*Nestao si ali tvoj glas
Još živi u nama
Još odzvanja
Alejama ranjenoga grada*

*Glas koji je hrabrio
Koji je umirao
Sa svojim Vukovarom
Ranjenim gradom*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/11/tisina-i-jecaji-ranjenog-grada.html>

lipnja 16, 2025

NEMIR VLADAR TIŠINE

*Gubim tlo pod nogama
Dostojanstvo je zapelo u glibu
Rebatinke šupalj džep i snovi
Surovi su i teški okovi*

*Ljudi se vesele zastave vijore
Na kavu prijatelji me zovu
Suze gutam tugu krijem
Grč je vladar moje nutrine*

*Nekad sam nestrpljivo čekao
Izlazak s prijateljima
Sad želim na miru da me ostave
Da me svi zaborave*

*Krijem se od svih
Ali od sebe ne mogu
Na počinak je teško poći
Tišina čeka pitanja postavlja*

*Jeli kraj daleko
Koliko noći još moram proći
Jesam li osuđen na život
U gorčini boli i samoći*

*U meni krik koji ubija
Ne čujem i ne vidim nikoga
Sam sebe mrzim
Želim da nestanem*

*Kada suzu osjetim
Gutam dim cigarete
Tupo zurim u asfalt
Da suzu nitko vidio nebi*

*Odlazim tamo gdje je najteže
Odlazim u svoju sobu
Tamo gdje je nemir
Vladar mira i tišine*

Ove stihove poklanjam ratnicima koji su otišli u gorčini i tami s ovog svijeta. Kada svijeta i svjetla više vidjeli nisu.

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/06/nemir-vladar-tisine.html>

svibnja 08, 2025

HRVATSKA MOJA

Do kada će Hrvatska moja
Bez suda suđena biti
Raspeta na stupu srama
Bičevana i prepuna teških rana

Do kada će Hrvatsku moju
Kao Isusa Krista razapinjati
Majke nad sinovima suze liti
Pravdu čekati i slobodu sniti

Do kada će Hrvatska moja
Ratnike stijegom prekrivati
Do kada će zločin biti
Dom svoj od zločinaca braniti

Do kada će Hrvatskoj mojoj
Krvnici istinu izricati
Na sudu bez zapisa
O prošlosti krvavoj suditi

Do kada će Hrvatska moja
U svibnju krvavo brati cvijeće
Do kada će Hrvatska moja
Tišinu kriti istinu šaptati

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/05/do-kada.html>

ožujka 27, 2025

AL' ISTINU UBITI MOGLI NISU

Ubili su Ivana i Mira
Što istinu govorili su
Ubili su Mateja i Zvonka
Ali istinu ubiti mogli nisu

Rušili su gradove
Palili su sela
Negdje ostala je zidina
Ali istina ostala je cijela

Povijest izvrtali su
Ni kamen na kamenu
Da ne ostane željeli su
Al istinu s kamena izbrisali nisu

Ostale su porušene utvrde
Priče starijih
Zidine što iz zemlje vire
I Hrvati što ratnika se ne stide

Pričat će Hrvat Hrvatu
Kako je bilo u zadnjem ratu
Djeci će pričat o Domovini
Pričat će im o krvavoj istini

Sjećajmo se i ponosimo
Hrvatskim ratnicima
Za dom su ginuli
Istinu od tame su branili

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/03/blog-post.html>

veljače 27, 2025

TAIK

*Živio je Zvonko u zemlji Hrvata
Bušića Bruna imao je za brata
Sanjao je mir i slobodu
Ljubljenom hrvatskom rodu*

*Ta zemlja boli i tame
Nanijela mu je teške rane
Govoriti slobodno nije mogao
Pa je iz tamnice u svijet otišao*

*Nije mogao ni slutiti
Da će mu snove o slobodi
Svijet u koji je stigao
U pakao pretvoriti*

*Zvonko je bitke mnoge vodio
Slobodnu Hrvatsku je sanjao
Iz tamnice je hrvatski narod
Na slobodu izvesti je želio*

*Svijet je letcima obavijestio
O tamnici u kojoj je Hrvat živio
Na istinu svijet je upoznao
Pomoć od svijeta je tražio*

*Svijet ga nije slušao
Njegovu ljubav i nakane
Pokušat razumjet nije htio*

Slobodu je tamnicom zamijenio

*Trideset dvije godine robije
Ljubavi nadanja borbe i čekanja
Trideset dvije godine patnje i žrtve
Samo da Hrvatska slobodna bude*

*Godine patnje teške rane su nanijele
Ali Zvonkov duh samoćom nisu slomili
Zvonkovu vjeru u Boga ljubav i slobodu
Nikakve tamnice slomiti ne mogu*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/02/taik.html>

lipnja 28, 2024

TUGA RATNIKA

Zgaziše me
Hrvatsku moju
U meni gaze

Na rane sol mi bacaju
S osmjehom
Tugu moju gledaju

Hrvatsku moju
Bez imalo stida
Kao plijen trgaju

Moju Domovinu
Bez srama za škude
Tuđinu prodaju

Još nas uzdižu i veličaju
Veseleći se što smo
Svakim danom sve bliže kraju

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2024/06/pogazen-u-tami.html>

lipnja 05, 2024

HRVATSKA MATI

*Tužna je hrvatska mati
Krunicu moli a srce pati
Još i danas sina čeka
Da joj se u zagrljaj vrati*

*U vrtu je majka
Cvijetak zalijevala
Brižno ga pazila
Nježno mu šaptala*

*Ratna zvona su zazvonila
Majka je sina u rat ispratila
Dan za danom krunicu je molila
Sina svog iz rata je čekala*

*Sloboda joj na vrata pokucala
Majci tužnoj je pričala
Kako je sina svog jedinca
Za slobodu Hrvatske založila*

*Tužna je majka što sina
Iz rata ne dočeka
Najljepši cvijetak u vrtu
Više nikada ne procvijeta*

*Oj slobodo krvava li si
Zemljo Hrvata lijepa li si
Ni grobak majka nema
Da cvijetak svoj suzama zaljeva*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2024/06/hrvatska-mati.html>

prosina 14, 2023

U DOBRU I U ZLU

*Na krvavu zemlju došao si
Braniti narod od zla i sotone
Pod stijeg hrvatski stao si
S braćom u dobru i zlu bio si*

*Znao si kolika je sila bila
Sa svih strana se obrušila
Sotonu si u oči hrabro gledao
U dobru i zlu ponosno si rekao*

*Teška i krvava bitka je bila
Hrabrih vukovarskih ratnika
Pod stijegom hrvatskim ratovao si
U dobru i zlu do kraja ostao si*

*Zločinci tebe su tražili
Kao zvijeri su nadirali
Do kraja hrabro si ostao
To je moj izbor tad rekao si*

*Okrutno mučen bio si
Patnju tešku trpio si
Na krvavoj zemlji u boli
Muci i patnji izdahnuo si*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2023/12/i-u-dobru-i-u-zlu.html>

studenoga 12, 2023

KRIŽ RATNIKA

*Sviće zora slobode
Hrvatsko srce se budi
Spremno dom svoj braniti
Za obitelj život položiti*

*Na križni put si krenuo
Nisi znao što te čeka
Kalvarija krv znoj i suze
Nazirale se tek iz daleka*

*Žrtvu si prinio
Bitke su tvoje slavili
Da bi Golgotu tvoju
Vrlo brzo zaboravili*

*Po tvojoj duši gaze
U tebi krivcu nalaze
Po obrazu te udaraju
Otoru u blato bacaju*

*I dalje si spreman
Obitelj svoju braniti
Udarce i pogrde primati
Križ ratnika nositi.*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2023/11/kriz-ratnika.html>

lipnja 22, 2023

JEDNA JE ISTINA

Istino, ti koja život ljubiš, skriti te ne mogu.
Silom htješe slomiti hrvatsku slogu.
Okupile se sile mraka, na obalama Dunava.
Slavonskom ravnicom i Vukovarom da ovlada.

Gle mračne li sile, a na drugoj strani rosne mladice.
Stala mladost branit se, u ime Boga i pravice
Protiv oklopa čeličnog koji smrt sije, bol i muku.
Hrvat s vjerom noseći križ, umire dok topovi tuku.

Mladost u junake je stasala.
Uz njih djeca kao pšenica klasala.
Dok Vuka tiho teče, junak do junaka pada.
Krvava rana peče, ali Hrvat se pokorit ne da.

Smrt siju četničke granate, ljubav slomiti ne mogu.
S krunicom u ruci, klanjaju se samo dragom Bogu.
Posljednje granate padoše, Vukovarom aveti zavladaše.
Surovo se vesele, mržnjom slijepom, ljubav žestoko gaze.

Slavonskom ravnicom mržnja pleše krvavi ples.
Svoju nemoć kriju, horde nad ranjenicima iskaljuju bijes.
Tijela prepuna udaraca i rana, zadnje otkucaje broje.
Bogu se mole, krvavog noža i smrti se ne boje.

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2023/06/jedna-je-istina.html>

prosina 06, 2022

ZAŠTO ŠUTIŠ, NARODE MOJ?

Pitam se zašto šuti narod moj?
Zašto šuti moj profesor i doktor,
Radnik i seljak, ratnik i odvjetnik?
Zašto šutiš mladosti, naša radosti?
Šutiš li jer se bojiš ili odobravaš.
Je li je šutnja zlato ili blato,
Je li je kao strah u naše kosti ušla?
Zašto šutiš, narode moj?
Kada ćeš se probuditi iz sna,
Dignuti glavu ponosno,
Shvatiti da si svoj na svome,
Da je ovo tvoj dom i tvoja Domovina?
Kada ćeš slobodno govoriti,
Veseliti se slobodi?
Kada ćeš ljubiti sebe i narod svoj,
Poštovati i veseliti se čovjeku i bratu?
Zašto šutiš, narode moj?
Prepuštaš se da te voda nosi.
Čega se bojiš i tužno svojom zemljom hodiš?
Zar nisu mnogi pali da bi u slobodi uživali?

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2022/12/zasto-sutis-narode-moj.html>

prosina 06, 2022

NE TUGUJ MAJKO

Ne tuguj majko,
cvijetak tvoj nestao nije.
Sad se među oblacima
u visinama krije.
Gubitak boli,
nosit' ga je teško,
kao da srce
iz grudi istrgnu ti netko.
U vjeri živeći znamo
da smrt kraj nije,
samo početak,
u njoj se vječnost krije.
Kod Boga ništa
slučajno nije,
pa ni zametak
koji se u utrobi krije.
Svako jutro pogled tvoj
u nebesa nek' se vine.
Čedo tvoje s Majkom
pozdravlja te s visine!
Ne tuguj majko,
Cvijetak tvoj uvenuo nije,
Na stazama vječnosti
Tebe, majko, iščekuje.

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2022/12/ne-tuguj-majko.html>

prosina 05, 2022

SUNCE KOJE ZA ME SJA

Ima jedna mala koja slatko spava
Malo se mršti pa iz nje sve pršti
Mala dosada stalno pita što sada
Kada moje sunce sja život nije monotonija
Skoči tamo drži vamo mira nikd dosta
Ni u krevetu igra ne presta
Noć je duga, zoru nestrpljivo čekam
Sunce moje da dočekam, da me probudi
Da me ručicama kao latice cvijet zagrlj
Poljubac i osmijeh mi poklanja
Toplinu svoju daruje
Srce moje da kuca mirnije
Osmijehom mi suze briše
S osmijehom njenim
Lakše se diše
Ta mala dosada
Toplinu i ljubav svoju
Daruje u izobilju
Svaki dan moje sunce sja
Toplinom svojom me puni
Ljubavlju me ispuni
Noć se spusta na počinak se sprema
Da bi zoru obasjalo
Novi dan probudilo
Sunce moje slatki sanak sniva
Ispod deke jutrom poviri
Svojim osmijehom ponovno da me zagrlj

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2022/12/sunce-koje-zame-sja.html>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1730, citata: 26742, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.405, citata: 7.697, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 865, citata: 9029, H-index: 42;

WoS: publikacija: 865, citata: 8050, H-index: 38.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical*

inequalities (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

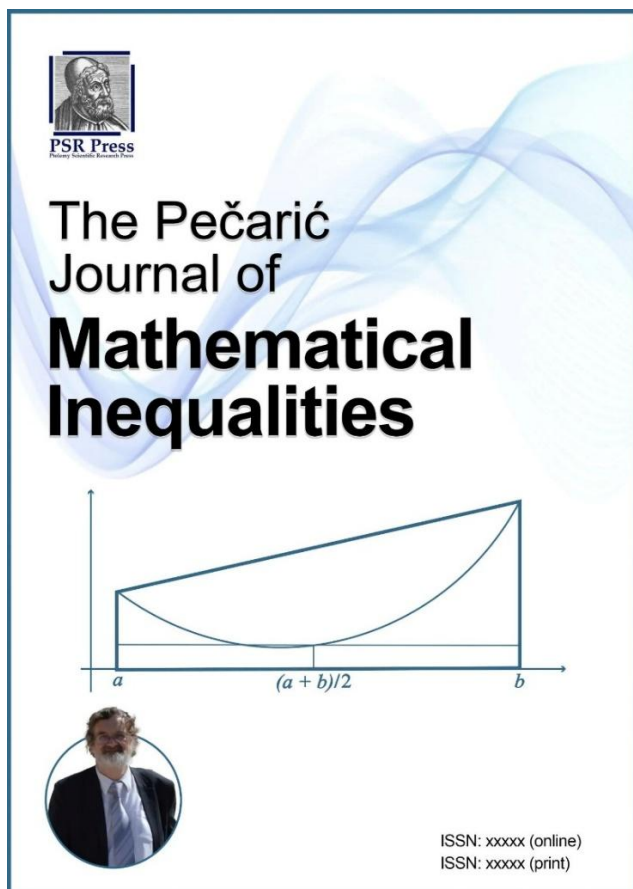
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova, Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima

(inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427–446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

11. 4. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

ect: MathSciNet
: 17 Feb 2026
1: eej Dujella
o Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta

listu matematičara s najviše radova,
pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)

barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da
lista koju sam dobio nije najpouzdanija,
ali nadam se da nije daleko od prave:

- 1864 Agarwal, Ravi P.
- 1646 O'Regan, Donal
- 1596 Srivastava, Hari Mohan
- 1574 Erdős, Pál
- 1471 Ballico, Edoardo
- 1392 Pečarić, Josip
- 1360 Dragomir, Sever Silvestru
- 1360 Shelah, Saharon
- 1278 Llibre, Jaume
- 1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
- 1215 Godeaux, Lucien
- 1202 Cao, Jinde
- 1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
- 1093 Băleanu, Dumitru I.
- 1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
- 1007 Kim, Taekyun
- 1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke,
dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

- Agarwal, Ravi P. (1836)
- O'Regan, Donal (1660)
- Srivastava, Hari Mohan (1509)
- Erdős, Pál (1448)
- Pečarić, Josip (1404)
- Ballico, Edoardo (1399)

Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, među ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

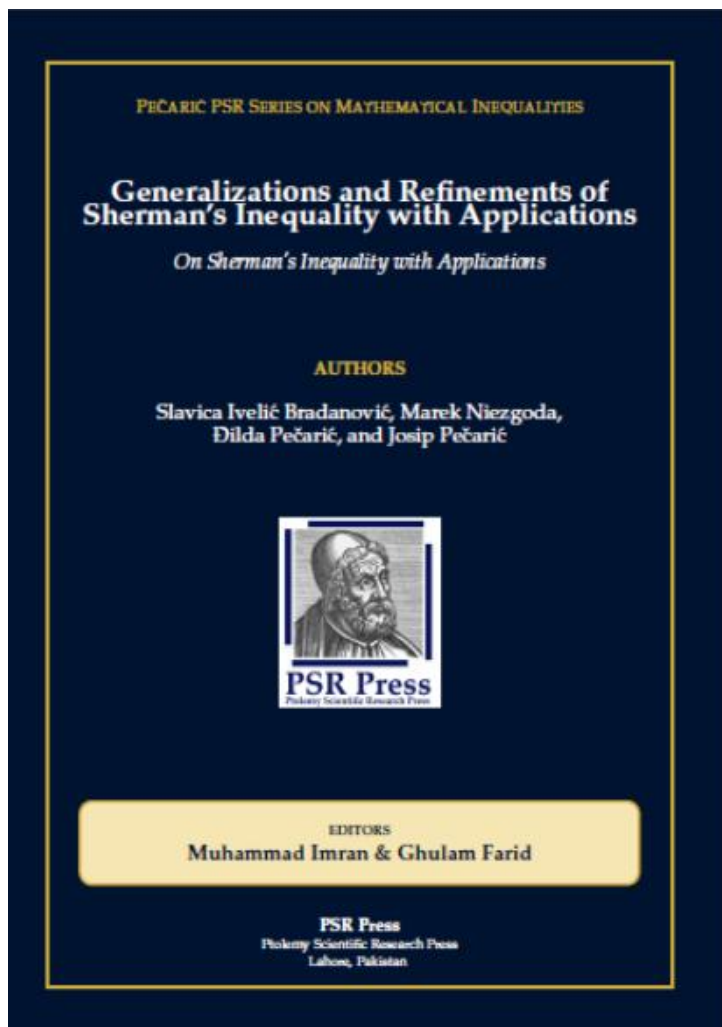
Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis **THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES**

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Ove godine kreće i serija monografija:

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Prve monografije:

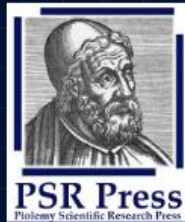

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

The Jensen-Mercer Inequality

AUTHORS

Asif Raza Khan, Inam Ullah Khan Kundi
and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran, Ghulam Farid & Madeeha Tahir

PSR Press

Ptolemy Scientific Research Press (P.O. Box 4, 51)
Lahore, Pakistan (e-mail: psr@psrpublishing.com)